

48

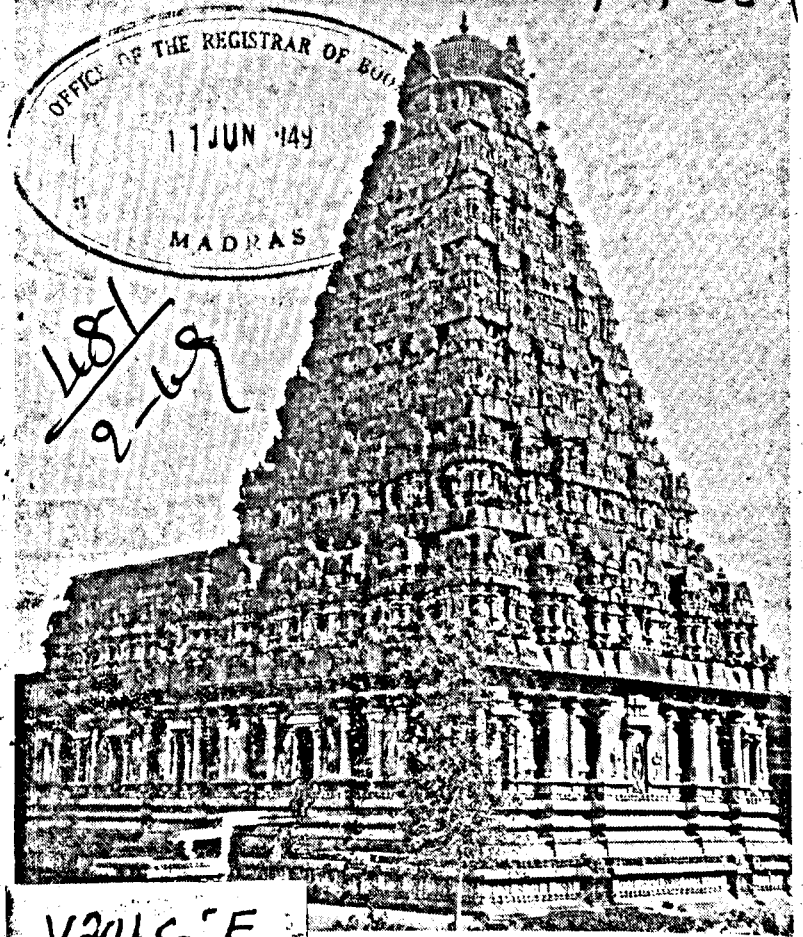
முன்றும்

குலோத்துங்க சோழன்

44384

181
2-69

V211C'F

N49

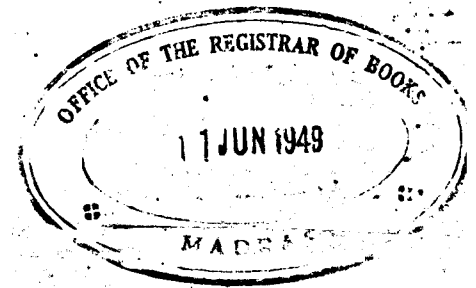
10B-760

வரர் கோயில், திருபுவனம்

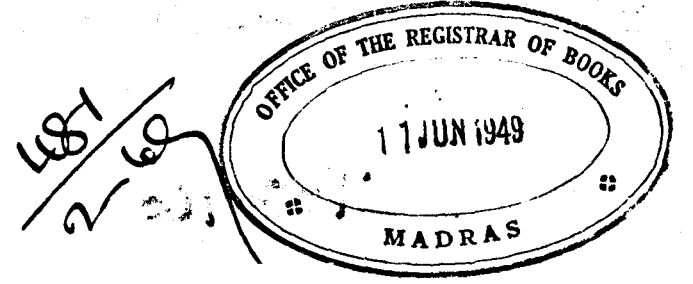
ஆசிரியர் :

மச்சந்திர தீக்ஷிதர், M. A.

181
2-49

மூ ன் ரு ம்
குலோத்துங்க சோழன்

ஆசிரியர் :
வி. ரா. இராமசுந்தர துரைதர், எம். ஏ.,
University of Madras

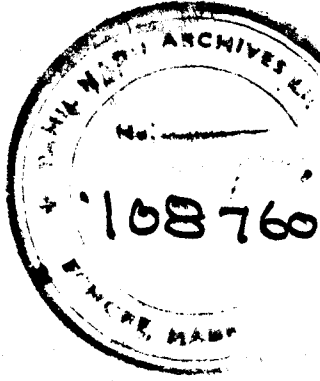
T. G. கோபால் பிள்ளை

பதிப்பாளர்

தெப்பக்குளம்		2/27, பிராட்வே
திருச்சிராப்பள்ளி		சி. டி. சென்னை
பதிப்புரிமை]		1949 [விகி அனா 12.

49384

திருந்திய பதிப்பு—மே 1949

V211C'F
N49

உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர் பதிப்பு

முகவுரை

படைப்புக்காலந்தொட்டுத் தமிழகத்தில் செங்கோலோச்சி வந்த முடியுடை மூவேந்தர் வரலாறுகளை உள்ள படி அறியப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தில. ஆயினும், சோழர் வரலாற்றை அறிதற்குப் பல சாதனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலக்கியங்களையும் கல்வெட்டுக்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் இம் மன்னர்களைப்பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். அவர்களுள் ஸ்ரீ க. அ. நீலகண்டசாஸ்திரியார் ஆராய்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்காலத்துச் சோழ அரசர்களுள் கீர்த்தி மிக்க மூன்றாம் குலோத்துங்கனைக் குறித்து, இதுவரை வெளிவந்துள்ள வரலாறுகளையும், கல்வெட்டுக்களையும் இலக்கியங்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு யான்—இல. ஆண்டு கட்டு முன்னர் 'மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன்' என்ற ஓர் ஆராய்ச்சி நூலை வெளியிட்டேன். அதனைக் கல்லூரி மாணவர்க்குப் பாடப் புத்தகமாகப் பல்கலைக் கழகத்தார் ஏற்படுத்தினர்.

தமிழ்நாட்டு வரலாற்று உணர்ச்சி மாணவர்க்கு ஏற்பட வேண்டுமென்ற விருப்பம் பெருகுவரும் இந்நாளில், உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்க்கு ஏற்றவாறு, மூன்றாம் குலோத்துங்கன் வரலாற்றை ஆராய்ச்சிப் பகுதிகளை நீக்கி, எளிய முறையில் திருத்தியமைத்து இப்புதிய பதிப்பினை வெளியிடலானேன். இதனை மாணவர் வாசித்துப் பயன் பெறுவர் என்பது எனது அவா.

வி. ரா. இராமசுந்திர தீக்ஷிதர்

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	தமிழகமும் சோழரும்	... 1
2.	சோழர் முன்னோர்	... 3
3.	இராஜாதிராஜன்	... 15
4.	குலோத்துங்கன் ஆட்சித்தொடக்கம்	... 24
5.	பேர்ச் செயல்கள்	... 26
6.	கலை வளர்ச்சி	... 42
7.	சமயநிலையும் அறச்செயல்களும்	... 54
8.	சாமந்தர்கள்	... 61
9.	நாட்டுச் செய்திகளும் வழக்குகளும்	... 70
10.	அரசியல்	... 84
11.	குணசெயல்கள்	... 93
12.	முடிவுரை	... 102

மு ன் ரு ம் கு லோ த் து ங் க சோ ழ ன்

அத்தியாயம் 1

தமிழகமும் சோழரும்

நம் பாரத தேசத்தில், வடக்கில் வேங்கடமும் தெற்கில் குமரியும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடல்களும் எல்லைகளாகவுடைய தென்கோடிப் பகுதியில் தமிழ் மொழி வழங்குகின்றது. அதனால், இதனைத் 'தமிழ் கூறும் கல்லுலகம்,' 'தமிழகம்' என்று முன்னோர் வழங்கினர். இந் நிலப்பகுதிக்கு வடக்கே பெரும்பாலும் வடமொழி பயின்று வந்தமையால், அதினின்றும் வேறு பாடு அறிய, இந்நிலத்துமொழி தென்மொழி என்று வழங்கப்பட்டது. இத் தமிழகத்தை அநாதிகாலமாக ஆண்டு வந்த அரசர்கள் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னுமவராவர். இம்மூவருடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தேசங்கள், தலைமீழான ஆய்தவெழுத்தின் வடிவில் (ஃ) மூன்று மண்டலங்களாய்ச் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டி நாடு என வழங்கின. இவற்றை முறையே குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என்று கூறுவது பண்டை வழக்கு. சேரநாடு மேல்நாடானதால் குடபுலம் என்றும், சோழநாடு அதற்குக் கிழக்கே உள்ளமையால் குணபுலம் என்றும், அவ்விரண்டுக்கும் தெற்கில் அமைந்

தமையால் பாண்டிநாடு தென்புலம் என்றும் கூறப் பட்டன.

தமிழகத்தின் இம் மூன்று இராஜ்யங்களும் எந்தக் காலத்தில் நிறுவப்பெற்றவை என்பது தெரிய வில்லை. அதனால் இந்த மூன்று நாடுகளின் அரசர் களையும் படைப்புக்காலத்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் பழங் குடியினர் என்று முன்னோர் பொதுவாகக் கூறலாயினர். ஆதி இதிகாசங்களான இராமாயண மகாபாரதங்களில் இந்நாடுகளின் இயல்புகளும் அரசர்களைப்பற்றிய செய்தி களும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. புத்த பகவானது முற்பிறவினைப் பற்றிக் கூறும் ஜாதகக்கதையொன்றில், சோழரது 'தமிழரால்'மும் அதன் தலைநகரான காவிரிப்பூம்பட்டினமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மௌரிய சக்கரவர்த்தியாய் இப் பரதகண்டத்தின் பெரும்பகுதியும் தன் ஒரு குடைக்கீழ் வைத்தாண்ட அசோகனது காலத்தில், இத் தமிழகம் அவன் ஆட்சிக்கு உட்படாமல் மூவேந்தர்க்கே உரிய தனி நாடாய் விளங்கிய செய்தி அவனது கல்லெழுத்துக் களால் தெரியவருகின்றது.

தென்னாட்டின் முடியுடைவேந்தரான இம்மூவருள் நடுநாயகமாய் விளங்கியவர்கள் சோழ மன்னர்களாவர். இவர்கள் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட குணபுலமானது, வானம் பொய்யாமற்பெய்து காலத்திற் பெருக்கெடுக்குங் காவிரி யாற்றின் நீர்ப்பாய்ச்சலால் பெருவளம் படைத்த பிர தேசமாகும். நீர்வளம்பற்றியே 'புனாடு' எனவும் இது பெயர்பெற்றது.

“தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே.” (த. நா. சரிதை)
“சோழவளநாடு சோறுடைத்து” (தனிப்பா)

என்று, இவ்வாறு முன்னோரும் பின்னோரும் புகழ்ந் துள்ள நாட்டுச்சிறப்பெல்லாம் இக் காவிரியின் மாட்சி யால் உண்டானதே. கார்தமன் என்னுஞ் சோழன் வேண்ட, “அமர முனிவன் அகத்தியன்தனது, காகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை”யைக் கங்கா தேவியிடம் சென்று வாங்கிவந்து அம்முனிவர் தென்னாட்டில் பெருக விட்டார் என்பது புராண வரலாறு. இதனால், கங்கைப் பேராற்றின் புனிதமும் பெருமையும் உடையது காவிரிப் பேராறு என்பது தெளியலாகும். பொன்போன்ற வண்டலொடுகூடிய காவிரி நீர்வளத்தால் அழகும் செல்வமும் அறிவும் பொங்கி இன்றுவரையும் நின்று செழித்து வருகின்றது சோழவளநாடு. இந்நாட்டை அநாதிகாலமாக ஆண்டுவந்த சோழவேந்தர் எண்ணிறத் தவர்கள். இவ்வேந்தர்களைச் சங்க காலத்துக்கு முற் பட்ட சோழர், சங்க காலத்துச் சோழர், பிற்காலத்துச் சோழர் என்று மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம்.

அத்தியாயம் 2

சோழர் முன்னோர்

1. சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்ட சோழர் :—நம் பரதகண்டத்து அரசர்கள் சோம குலம், சூரிய குலம், அக்கினி குலம் என்னும் மூன்று மரபுகளுள் ஒன்றுக்கு உரியவராகப் பெரும்பாலும் கூறப்படுவர். அம்முறையில், சோழ வேந்தர் சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவராவர். பாண்டியர் சந்திரகுலத்தவராகவும் சேரர் அக்கினி குலத்தவராகவும் கூறப்படுகின்றனர். சூரியகுலத்து ஆதிவேந்தர்களான மனு, இக்ஷ்வாகு, மார்த்தாநா, சிபி, முசுருந்தன் முதலியோரே இச்சோழர்க்கும் குலமுன் னோர்கள். கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா முதலிய

தமிழ் நூல்களிலும், அன்பில், திருவாலங்காடு, கன்யாகுமரி முதலிய இடங்களில் அகப்பட்ட சிலா தாமிர சாஸனங்களிலும் இம்முன்னோர்களின் வமிசாவளியும் வரலாறுகளும் சுருங்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவருள், மனு சிபிகளின் சரித்திரங்களைப் புராணங்களிலன்றிச் சங்க நூல்களிலும் காணலாம். பசுவின் கன்றைக் கொன்ற பழிக்காகத் தன் ஒரு மகனையே தேர்க்காலிலிட்டு முறை செய்த மனுவின் கதையும், புருவின் துக்கம் நீங்கத் தன்னுடலையே அரிந்து வைத்துத் துலையேறிய சிபியின் கதையும் பிரசித்தமானவை. இவரன்றிப் புகார்நகரில் இந்திரவிழா வெடுத்த முசுகுந்தன் வரலாறும், ஆகாயத்தில் பறந்து உலகத்துக்குத் துன்பம் விளைவித்துவந்த அசுரர்களின் கோட்டைகளை அழித்த சோழன் ஒருவன் செய்தியும், பாசுராமன் காலத்தில் புகார் நகரிலிருந்து அரசாண்ட கார்தமன் சரித்திரமும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலைகளிற் கூறப்படுகின்றன. பண்டைக்காலத்தே இவர்களைப்போலப் பிரபலரான சோழர்கள் வேறு சிலரும் உளர். இவர்கள் வரலாறுகள் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

2. சங்ககாலத்துச் சோழர் :—இனி, பண்டைச் சோழரின் சரித்திரங்களிலே, மனித ஆற்றலுக்கு மேற்பட்டனவாகக் காணப்படுஞ் செய்திகள் பல உள்ளன. அவைகளுள், சரித்திர உண்மைகளாக இக்காலத்து அறிஞரார் கொள்ளப்படுவன சிலவே. ஆனால், முதற் காலத்துச் சோழர்க்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் பின்னர் வாழ்ந்த சோழர்களின் வரலாறுகள் பழைய இலக்கியங்களிலிருந்து தெரியவருகின்றன. இவர்களே சங்க காலத்தில் விளங்கிய சோழ மன்னர்கள். ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் இவர்களும் புராண

காலத்துச் சோழர் போலவே கருதப்பட்டனர். ஆனால், முன்னூல்களும் சாஸனங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு வெளிவரத் தொடங்கியபின், அவற்றின் ஆராய்ச்சி பெருக, இச்சோழருள் பலருடைய வரலாறுகள் உண்மையானவை என்றே அறிஞர்களால் கருதப்படலாயின. சங்ககாலத்துச் சோழர்களாகப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுவோர் பலர். இவர்களுள் பெரும்புகழ் படைத்தவர் சிலரே. கரிகாற்சோழன், கோச்செங்குணன், கிள்ளிவளவன் போன்றவர்கள் முதன்மையானவர்கள். இவர்களுக்குள் முன்னவனான கரிகாலன், கரிகாற் பெருவளத்தான் எனவும், திருமாவளவன் எனவும் வழங்கப்படுவான். தன் தந்தை இறந்ததும், நாட்டில் அரசுரிமைபற்றி நேர்ந்த பெருங் குழப்பத்தில், பிள்ளைப் பருவத்தனான இக்கரிகாலனைப் பகைவர்கள் சிறைப்படுத்தியதோடு, அச்சிறையில் தீயும் இட்டனர். அதிலிருந்து இவன் தப்பியோடிய போது காலொன்று அத்தியால் கரிந்துவிட்டது. இக்காரணத்தால் கரிகாலன் என்னும் பெயர் இவனுக்கு வழங்கலாயிற்று. இவ்வாறு இவன் சிறையினின்றும் தப்பி, ஐந்து பிராயத்தில் முடிசூடித் தன் இளமைப் பருவத்திலேயே பகைவரை யெல்லாம் வென்று ஆட்சி புரிந்தான். அக்காலத்தில், இவனுக்குப் பேருதவி புரிந்தவர் இவன் மாமனாகிய இரும்பிடர்த் தலையார் என்னும் பெரும்புலவர். ஆண்டில் இளையனாய் இருந்தும் அறிவில் முதியவனாய் நீதிவழுவாது ஆண்ட இவனது செங்கோற் சிறப்பால் தமிழகம் பலவகையிலும் செழிக்கலாயிற்று. இவனது அரிய செயல்களுள் காவிரிக்குக் கரைகட்டிச் சோழநாட்டை வளப்படுத்தியதும், தொண்டை நாட்டில் வேளாண் மக்களைக் குடியேற்றியதும், காஞ்சிமா நகரையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்

தையும் பலவகைகளில் அழகுற அமைத்ததும் சிறந்தவை. இவன், மற்றைத் தமிழரசர்களை அடக்கித் தன் ஒரு குடைக்கீழ் இத்தமிழகத்தை ஆண்டதோடு, வடநாடுகளிலும் படையெடுத்துச் சென்று, வச்சிரம் அவந்தி மகதம் இத்தேசத்து மன்னர்களைவென்று, இமயத்தில் தன் புலிக்கொடியை நாட்டி வந்தான். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் பலர். இவன் அருமை பெருமைகளைப் பட்டினப்பாலை, பொருநராற்றுப்படை என்னும் பாட்டுக்களிலும், பிற சங்கச் செய்யுட்களிலும் விரிவாகக் காணலாம்.

இவனுக்குப் பின்பு ஆண்ட சோழர்கள், பதினறு வருக்கு மேற்பட்டோர் சங்கநூல்களால் அறியப்படுகின்றனர். அவருள் கிள்ளிவளவன், பெருநற்கிள்ளி என்னும் இருவரைப்பற்றிய செய்திகள் சிலவற்றை மணிமேகலை யிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் காணலாம். சோழரால் லாரும் அறிவு ஆற்றல்களாலும் வள்ளன்மையாலும் மேம்பட்டு விளங்கியவர்கள் என்பது அவர்களைப் பண்டைப் புலவர்கள் பாடிய சங்கச் செய்யுட்களினால் அறியப்படுகின்றது.

இவ்வேந்தருள் கடைசியில் ஆண்ட சோழன் கோச் செங்கணாகை இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இவன் முற்பிறவியில் சிலந்தியாயிருந்து திருவானைக் காவில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபிரானுக்கு வெயில் விழாமல் நூற்பந்தர் இழைத்துப் புரிந்த திருத்தொண்டால், மறு பிறவியில் பேராசன் ஆனான் என்று தேவாரம் முதலிய வற்றில் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ளான். இவன், சிவபக்தியின் மிகுதியால் 'எண்தோள் ஈசற்கு எழின்மாடம் எழுபது செய்த'வன்; அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராக மதிக்கப்பட்டு விளங்கினவன். திருநறை யூரில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலிடமும் இவன் பக்தி

பண்ணியவன் என்று புகழ்வர் திருமங்கையாழ்வார். இச்சோழன் பக்திச் சிறப்போடு வீரச்சிறப்பும் பிற உத்தம குணங்களும் உடையவையிருந்தான். கணைக் காலிரும்பொறை என்னுஞ் சேரமானுடன் இவன் கழு மலத்தில் பொருதுபெற்ற வெற்றித்திறத்தைப் பொய்கையார் பாடிய களவழி நாற்பதிலும், ஏனைச் சங்கச் செய்யுட்களிலும் காணலாம். இச்சேரமான் படைத் தலைவனாகிய கணையன் என்பவன் சேரரது கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்திருந்த விளந்நை என்னும் ஊருக்குத் தலைவனுனமையால் விளந்தைவேள் எனவும் வழங்கப் பட்டான். அவனது விளந்தையை அடுத்துள்ள கழு மலம் என்ற ஊரில் செங்கணனுக்கும் அவ் வேளுக்கும் பெரும்போர் மூண்டது. அதனில் அவனை வென்று, அவனுக்கு உரியதாயிருந்த கொங்குநாட்டை இச் செங்கணன் தன் சோழ நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டான். இஃதன்றி, வெண்ணி முதலிய இடத்தும் இவன் பகைவர்களை வென்ற செய்தி அறியப்படுகின்றது. இவனுக்கு நல்லடிக்கோன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான் என்று அன்பில் சாஸனம் கூறுகின்றது. இந் நல்லடிக்கோனது ஆட்சிச்சிறப்பு சங்கச்செய்யுளான அகநானூற்றிலும் (356) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

3. பிற்காலத்துச் சோழர்:—கோச்செங்கணனுக்குப்பின், அஃதாவது உத்தேசம் கி. பி. நான்கு ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல், வடநாட்டரசர்கள் பெருவலி பெற்ற வர்களாய்த் தமிழகத்திற் புகுந்து, அதன் பெரும்பாகத் தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அதனால், தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தர் மூவருமே தங்கள் பழைய பெருமை குன்றி அவர்கள்கீழ் அடங்கவேண்டிய தாயிற்று. விஷ்ணுகோபன் முதலிய பல்லவர்களும், அச்சுத விக்ராதன் முதலிய களப்பிரர்களும், சோழ

பாண்டிய தொண்டை நாடுகளில் ஆதிக்கம் பெற்று அரசாண்ட செய்திகள் நூல்களாலும் சாஸனங்களாலும் தெரியவருகின்றன. இவர்களுள், பல்லவர்கள் மிக்க வலிபடைத்தவர்களாய்த் தென்னாட்டின் பெரும்பாகத்தைப் பல தலைமுறைகள் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இவர்களது உள்நாட்டுத் தலைநகர் காஞ்சிபுரமும், கடற்கரைத் தலைநகர் மாமல்லபுரமும் ஆகும். இன்றோது நீண்ட ஆட்சி, பெருமைபெற்றதென்பதில் ஐயமில்லை. இப்பல்லவருடைய ஆதிக்கமும், எட்டு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு முடிவு அடைந்தது. இதற்குக் காரணராயிருந்தவர்கள் வடக்கே சளுக்கியர்களும், தெற்கே பாண்டியர்களும் ஆவர். அவ்விருவரும் பல்லவருடன் பகைமை கொண்டு நடத்திய போர்கள் பல. பல்லவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த சோனாட்டு எல்லைப்புறமும், மழநாடு கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளும், இப் போர் வெற்றியால் பாண்டியரின் வசமாயின.

இவ்வாறே, வடக்கில் சளுக்கியர் என்பார் பல்லவர்களைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றனர். இவ்விதம் பல்லவர் ஆட்சி இருபுறமும் நெருக்குண்டதனால், தளர்ச்சி அடைந்தது. இத்தளர்ச்சி, ஒடுங்கிக்கிடந்த சோழர்க்கு ஊக்கமளித்து அவர்களது ஆற்றலைத் தோற்றுவித்தது. இக்காலத்தில் தங்கள் பழைய சுயேச்சையை நிலைநிறுத்துவதற்கு முதன்முதலில் துணிந்து வெளிவந்த சோழர் குலத்தோன்றல் பரகேசரி விஜயாலயன் என்பவன். இவன், தஞ்சைப் பிரதேசங்களில் பல்லவர் தலைமைக்குட்பட்டு ஆண்டுவந்த முத்தரையர்களை முதலில் வென்று, அப் பிரதேசங்களைத் தன்னடிப்படுத்தினான். இவ்விஜயாலயன் புரிந்த போர்ச் செய்திகளை அதிகம் அறிய இடமில்லையேனும், இவனே பிற்காலத்துச் சோழர்களின் குலமுதல்வனுனவன் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவன் முதலாகத் தொடர்ந்துவந்த சோழவமிசம், 13-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் பிரபலம் பெற்று, தமிழக மட்டுமன்றித் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளையும் வென்று சோழ ஏகாதிபত্যத்தை நிலைநாட்டியது. விஜயாலயன் வழியில் வந்தவரான இச்சோழமன்னர்களை மூன்று தொகுதியினராகக் கொள்வது பொருந்தும். முதல் தொகுதியினர் புத்திர பௌத்திர பரம்பரையாக வந்தவர்கள். இரண்டு முன்றாந் தொகுதியினர் தெளகித்திர முறையில் வந்தவர்கள்.

i. புத்திர பௌத்திர பரம்பரையினரான சோழர்கள் : மேற்கூறிய விஜயாலயனுக்கு மகன், இராஜகேசரி ஆதித்தசோழன் என்பவன். பரகேசரி, இராஜகேசரி என்பவை பண்டைக்காலத்துச் சோழருள் இருவர் தரித்திருந்த சிறப்புப்பெயர்கள். இந்த இரண்டு பெயர்களும், பின்பு அவர்கள் வழியினர்க்கும் மாறி மாறி வழங்கலாயின. அஃதாவது, பரகேசரி என்பது முன்னோனுக்கானால் இராஜகேசரி என்பது அவன் பின்னோனுக்கு வழங்கும். இது விஜயாலயன் காலம் முதலாகவே தொடர்ந்து வழங்கியது. இச் சிறப்புப் பெயர்களைக் கொண்டு ஒரே பெயர் தரித்த சோழர்களை நாம் வேறுபடுத்தி நன்கறியலாகும். இம்முறையில், இராஜகேசரி என்ற பட்டம் தரித்த ஆதித்தன், தன் தந்தை விஜயாலயனினும் வலிமிக்கவனாய்த் தக்க சமயத்தில் பாண்டியருடன் சேர்ந்து கொண்டு, பல்லவர்களைப் போரில் வென்று, தன் முன்னோர் ஆண்ட சோழ நாட்டை முழுதும் மீட்டுக்கொண்டான். அதனோடு, தொண்டைநாட்டையும் சேரமான் உதவி பெற்றுத் தன்னடிப்படுத்தினான். இவனோடு பல்லவராதிக்கம் தமிழ் நாட்டில் ஒழிந்ததுமட்டுமல்லாமல், அவர்கள் சிற்றரசர்களாகிச் சோழர்களுக்குக் கீழடங்கி ஒடுங்கவும் நேர்ந்தது.

இவ் வாதித்தன் மகன், பரகேசரி பரார்தகன் என்பான். இவன், தன் பேராற்றலால் பாண்டிய நாட்டையும் ஈழநாட்டையும் வென்று அடிப்படுத்திச் சோழர் பெருமையை ஓங்கச் செய்தான்; சிவபக்தியிற் சிறந்தவனாய்த் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முகட்டைப்பொன் வேய்த்து புகழ்பெற்றான். இவ்வாறு இப்பரார்தகனால் முயன்று நிலைநாட்டப்பெற்ற சோழராஜ்யத்தை, இவன் மக்களும் பேரர்களும் முன்னிலைமை குறையாதபடி பேணிப் பாதுகாத்து வந்தனர். இவர்களுள், பரார்தகனது கொட்பேரண இராஜகேசரி முதலாம் இராஜராஜன் என்பவன், சிறுவிளக்கில் ஏற்றிய பெரும் பந்தம் போல விளங்கினான். இவனே, பாண்டிய சேர ஈழநாடுகள் முழுமையும் வென்று, அவற்றைச் சோனாட்டின் பிரிவுகளாக்கிச் சோழசாம்ராஜ்யத்தை அமைத்தவன். இவன் சிவபக்தி மிக்கவன்; திருவாபரணம் முதலியவைகளைப் பெருவாரியாகக் கோயில்களுக்கு வழங்கினவன். தஞ்சைமாதகர், இவன்காலத்தில் அரசிருப்பாகப் பொலிவுபெற்று விளங்கியது. அந் நகரில் இவன் எடுப்பித்த இராஜராஜேசுவரம் என்னும் பிருகதிசுரர் (பெருவுடையார்) கோயிலொன்றே இவன் பெருமையை இன்றுவரை உலகில் விளக்கி நிற்கின்றது. திருவிசைப் பாவில் கருவூர்த்தேவர் என்ற சிவனடியாரால் இப்பெரிய கோயில் பாடிச் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என்னும் மூவரின் வணக்கம், இவன் காலத்திலிருந்தே நாட்டில் பரவியதாகும். இவ்வடியார்கள் அருளிச்செய்த தேவாரத்தைக் கண்டுபிடித்து, நம்பியாண்டார் நம்பிகளைக்கொண்டு வெளிப்படுத்தியும், அதனால் 'திருமுறை கண்ட சீராஜராஜன்' எனப்பெயர் பெற்றும் விளங்கிய வேந்தன் இவனே என்பர். இவனுக்குச் சிவபாதசேகரன், அருண்மொழித்தேவன்,

மும்முடிச்சோழன் முதலிய பெயர்கள் வழங்கின இவன் காலத்திலிருந்துதான், மெய்க்கீர்த்தி என்னும் புகழ்ச்சிப் பாடல்கள் சாஸனங்களிற் பயில்வனவாயின. இன்னும் இவன் பெருமைகள் பல; விரிக்கில் பெருகும்.

இவனுடைய அருமை மகன், இராஜேந்திரன் என்பவன். இவன் பூர்வதேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்டவன் என்று சாஸனங்களிற் புகழப்படுபவன். தன் தந்தை வளர்த்த சோழசாம்ராஜ்யத்தைக் குன்றின் மேலிட்ட தீபம்போல உலகெங்கும் ஓங்க வைத்தவன் இவன் என்பதை அறியாதார் இல்லை. கங்கதேசம், ஈழநாடு, மலைநாடு, இரட்டபாடி, ஓட்டரம், கோசலம், இலாடம், வங்காளம் முதலிய தேசங்கள் இவனால் வெல்லப்பட்டன. இவற்றோடு, அலைகடனடுவிற்பலகலஞ் செலுத்தி, மாநக்கவாரம், கடாரம், மாப்பப்பாளம் முதலிய கீழ்கடற்கு அக்கரையிலுள்ள நாடுகளை வென்று, அந்நாட்டரசர்களையும் தனக்குப் பணியச் செய்தான். இவன்போல அரிய செயலைச் செய்த தமிழ் வேந்தர், இவன் முன்னோனாக கரிகாலனும் சோவேந்தனான செங்குட்டுவனுமேயன்றி வேறு எவரும் இல்லை. இவன் கங்கை நாடுகளை வென்றதன் அடையாளமாகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை ஏற்படுத்தி, அந்நகரைத் தன் தலைநகராகக் கொண்டும், கங்கை கொண்ட சோளீச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலெடுப்பித்தும் சிறப்பித்தான். பண்டித சோழன், முடிகொண்ட சோழன், விக்கிரம சோழன் முதலிய பல பெயர்களை இவன் தரித்தவன். இவனுக்கு இராஜாதிராஜன், இராஜேந்திரன், வீரராஜேந்திரன் என்ற மூவர் புதல்வர்களும், அம்மங்காதேவி என்ற ஒரு மகளும் உண்டு. இவர்களுள் ஆண் மக்களெவர்க்கும் மகப்பேறு இல்லை. அதனால் இம்மக்களே ஒருவரின் ஒருவராய்ச் சோழ

காட்டைத் திறமையுடன் ஆண்டுவா நேர்ந்தது. இவர்களுக்கும் மேலிச் சளுக்கியர்க்கும் மூண்ட பெரும்போர்கள் பல. இவற்றிலெல்லாம் சோழர்களே வெற்றி பெற்றனராயினும், சிலர் அப்போர்களில் இறந்து போயினர். இவருள், கடைசி மகனான வீரராஜேந்திரன் அறிவாற்றல்களால் பெருமை பெற்று விளங்கினான். வீரசோழன் என்றும் இவன் வழங்கப்பட்டான். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில், புத்தமித்திரர் என்ற பெரும் புலவர் விளங்கி, வீரசோழியம் என்ற ஐந்திலக் கண நூலொன்றை இவன் பெயரால் இயற்றினார்.

ii.- முதலாம் தெளகித்திர பரம்பரை:— இவ் வீரராஜேந்திரன், அரசுக்குரிய மகப்பேறின்றியே கி. பி. 1070-ல் இறந்துவிட்டான். அடுத்த பட்டத்துக்குரியவர் யாவர் என்பது பற்றிய விவாதமும் குழப்பமும் நாட்டில் உண்டாயின. வீரராஜேந்திரனுக்கு அதிராஜேந்திரன் என்ற மகனொருவன் இருந்தான் என்பர். ஆனால், சோழவரசை அடைவதற்குரிய குலவரிமை அவனுக்கு இல்லை. ஆதலால், நாட்டு மக்களெல்லோரும் அவனைச் சிங்காதனம் ஏற்றுவதில் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தனர். ஆயினும், அந்த அதிராஜேந்திரனுக்கு வேண்டிய உறவினர்களும் தலைவர்களும், வீரராஜேந்திரன் இறந்ததும் அவனை அரசனாக்கிப் பட்டத்தில் அமர்த்தினார்கள். இது, சோண்டிடில் பெருங்குழப்பத்தையும் போரினையும் உண்டாக்கியது. வீரராஜேந்திரனுக்குப் பின் பட்ட வரிமை அவன் மருமகனும் வேங்கை நாட்டுச் சாளுக்கிய அரசன் இராஜராஜேந்திரன் மகனுமான இராஜேந்திரனுக்கு உரியது என்றே, அவன் தாய்ப் பாட்டியாலும் பிற அரசாங்கத் தலைவர்களாலும் முன்னமே முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த இராஜகுமாரன், தன் அம்மானான சோழ

வேந்தன் இறந்தபோது வடநாட்டில் சக்கரக்கோட்டம் என்ற இடத்தில் நடந்து வந்த போரில் முனைந்து நின்றான். அப்போது மாமன் இறந்த செய்தி இவனுக்குச் சில நாட்களில் எட்டியது. எட்டியதும் இவன் வடநாட்டினின்றும் விரைந்து வந்து, சோண்டிடின் குழப்பங்களை யெல்லாம் ஒழித்தும், தன் உரிமையைக் கைப்பற்றியவனைக் கொன்றும், தெளகித்திர பாத்தியங்கொண்டாடிச் சோழ சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து அரசாளுவானாயினான். இவனே முதற் குலோத்துங்கன் என்பவன். வடநாட்டில் கீழைச் சளுக்கியர்க்குரிய வேங்கை மண்டலமும், தென்னாட்டுச் சோழ மண்டலம் தொண்டை மண்டலம் முதலியனவும் இக்குலோத்துங்கனுக்குக் குலவரிமையானமையால், சோழ சாம்ராஜ்யம் இவன் காலத்தில் முன்னிலும் பரப்பும் பெருமையும் பெற்று விளங்கியது. அறிவும் திருவும் ஆற்றலும் படைத்த பெருவீரனாகிய இவன் தனக்கு அடங்கா திருந்த கலிங்கவரசனைக் கீழ்ப்படியச் செய்வதற்காகத் தன் சேனாதிபதியான கருணாகரத் தொண்டைமாலைப் பெரும் படைகளுடன் ஏவி, அவனைப் போரில் வென்று கலிங்க நாட்டையும் தன் கைவசப்படுத்தினான். இவ்வெற்றியே கலிங்கத்துப் பரணி என்ற நூலில் சயங்கொண்டார் என்ற பெரும் புலவரால் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. இவன் 45 ஆண்டுகள் நீதி வழுவாமல் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவனுக்கு அபயன், விஜயதான் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. மகன் வழிப் பரம்பரையில் வந்த சோழவரசர் குடியரிமை, மகன் வழியில் மாரியது இவன் காலத்திலேயே யாகும்.

இக்குலோத்துங்கனாகிய அபயனுக்கு மகன் விக்கிரம சோழன். இவன் கி. பி. 1117-1134 வரையில் ஆட்சி புரிந்தான். இவன் ஆட்சியில் எங்கும்

அமைதி நிலவியது. இவன் தில்லைச் சிதம்பரத்துக்குப் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்தும், திருநாட்கள் கண்டும் அந்நகர்க்குச் சிறப்புண்டாக்கினான். ஒட்டக்கூத்தர் பெரும் புலவராய்ப் பிரபலம் பெற்றது இவன் காலத்திலிருந்தேயாகும். இவன் இளமையில் தன் தந்தையின் ஏவலால் கலிங்கப் போரில் கலந்து வெற்றி பெற்று வந்ததைப்பற்றிப் பரணியொன்றும் இவர் பாடியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவன் தியாக சமுத்திரம் என நூல்களிலும் சாஸனங்களிலும் வழங்கப்படுகின்றான்.

இச்சோழனுக்குப் பின் இவன் மகன் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் பட்டம் எய்தினான். இவன் பழுத்த சிவபக்தன். கவிச்சக்கரவர்த்தியான கூத்தர், இவனது இளமைக் காலத்தில் இவனுக்குத் தமிழாசிரியராய் இருந்ததோடு, இவன் பட்டம் எய்தியபின் ஆஸ்தான மகா கவியராகவும் விளங்கினார். இக்குலோத்துங்கன்-மேல், பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றும் உலாப்பிரபந்தமொன்றும் இக் கூத்தர் பாடிச் சிறப்பித்தனர். சிவபக்தியின் மிகுதியால், இவ்வரசன் தில்லையுள் திருமால் திருக்கோயில் கொண்ட திருச்சித்திரகூடத்தை அழித்து, அக்கோயில் மூர்த்தியைக் கடலில் இடுவித்துத் தில்லையம்பலத்தின் திருமுற்றத்தை இடம் பெருகச் செய்தான் என்பர். புலவர் திலகரான சேக்கிழாரைக் கொண்டு, நாயன்மார்கள் சரித்திரமான திருத்தொண்டர் புராணம் என்ற பெரிய புராணத்தைப் பாடுவித்தவன் இச்சோழனே. தில்லைச்சிறம்பலம் பேரம்பலங்களைப் பொன் வேய்ந்து, கூட கோபுரங்களால் அந்நகரை அலங்கரித்தனன் இவன். இவனுக்கு அகனங்கன், திருநீற்றுச் சோழன், எதிரிலிப் பெருமான், நல்ல பெருமான் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு.

இந்த இரண்டாம் குலோத்துங்கனுக்குப்பின், இவன் மகனான இராஜராஜன் என்பவன் உத்தேசம் கி. பி. 1144-ல் பட்டம் பெற்றான். இவன் ஆட்சி முழுவதும் சோழசாம்ராஜ்யத்தில் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. இவன் காலத்திலும் கூத்தர் மிக்க செல்வாகுடன் விளங்கினார். இச்சோழன்மீதும் அவர் உலாப் பாடியுள்ளார். அவ் வுலாவை அரங்கேற்றும்போது, இவ்விராஜராஜன் அதன் கண்ணி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரம் பொன் சொரிந்ததாகச் சங்கரசோழனுலா கூறுகின்றது. இந்நூலன்றி, தக்கயாகப் பரணி, ஈட்டியெழுபது என்ற வேறு இரண்டு நூல்களும் இவன் காலத்தே அப்புலவர் பெருமானால் பாடப்பட்டன. அவ் விரண்டிலும் இவ் இராஜராஜ சோழனே சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளான். இவன் ஆட்சி உத்தேசம் 19 வருஷங்கள் வரை நடைபெற்றது.

அத்தியாயம் 3

இராஜாதிராஜன்

இரண்டாம் தெளகித்திர பரம்பரை

மேற்கூறிய இரண்டாம் இராஜராஜ சோழன் கி. பி. 1163 வரை ஆண்டவன். இவ்வரசனுக்குப் புத்திர சந்தானம் இல்லை. நாளடைவில் இவன் உடல்நிலையும் குன்றிவந்தது. அதனால் தனக்குப் பின் அரசாளுதற் குரிய மக்களைப்பற்றிய சிந்தை இவனுக்கு அதிகமாயிற்று. தனக்குமுன் ஆட்சி புரிந்த சோழர் வழியில் தோன்றிய இராஜகுமாரர்கள் எங்கேனும் உளரா என்று விசாரித்தபோது, கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் பிள்ளைகள் இருவர் இருப்பது தெரிய வந்தது. இவன்

பாட்டனார் விக்கிரம சோழரின் தென்கித்திரான நெறியுடைப் பெருமாள் என்பவருடைய மக்களே இப்பிள்ளைகள்; இவர்கள் ஒன்றும் இரண்டுமான வயதுள்ள வராயிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர, வேறு உரிமையான ஆண்வழிப் பிள்ளைகள் ஒருவருமே இல்லை. தன் பாட்டனாரது பெண்வழி மக்களேனும் இவ்வாறு அரசாளக்கிடைத்ததற்கு மகிழ்ந்த இராஜராஜன் அவர்களைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து உடனே அழைப்பித்து, தான் அப்போது வசித்து வந்த தலைநகரான ஆயிரத்தளியில் தன் அந்தப்புர பரிவாரங்களுடன் அவர்கள் இனிது வாழ்ந்து வரும்படி ஏற்பாடு செய்தான். இது நிகழ்ந்த சில காலத்துக்குள் அரசனுக்கு நோய் முற்றிவிட்டது; இறுதிக்காலமும் நெருங்கியது. உடனே, தன் அறிவு கலங்குவதன் முன்பு அப் பிள்ளைகளுள் மூத்தவனான எதிரிலிப் பெருமாள் என்பவனை 'மண்டை கவிப்பித்து' ¹ இளவரசனுக்கி, ஆக்கிய அன்றே இறந்துவிட்டான்.

அரசன் இறந்ததும் நாடு பெரிதும் கலக்கமடைந்தது. அரசரிமைபற்றிச் சோழகுலத்தார்க்குள்ளும் அதிகாரிகள் சிலர்க்குள்ளும் குழப்பமும் சூழ்ச்சிகளும் பெருகின. இவற்றை யெல்லாம் அறிந்து, இறந்துபோன அரசனுடைய அந்தரங்க மந்திரியும் அவனால் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று அரசாங்கத்தில் தலைமை வகித்து வந்தவருமான பெருமான் நம்பிப் பல்லவராயர் என்பவர், அரசுக்குரிய பிள்ளைகளும் அந்தப்புர பரிவாரங்களும் ஆயிரத்தளிப்படைவீட்டில் இருப்பது ஆபத்து என்று கருதி உடனே அவர்களை வெளியேற்றி இராஜராஜபுரத்

¹ மண்டை என்பது-யுவராஜனுக்குவதற்குச் சூட்டும் ஒருவகை முடியாகத் தெரிகின்றது.

துக்கு அழைத்துச் சென்று தக்க பாதுகாவலுடன் அங்கே அமர்வித்தார்; அக்கம் பக்கங்களிற் பகைவர் சூழ்ச்சிகளால் கேடு நேராதபடியும், உடன்கூட்டம் முதலிய அதிகாரிகளால் அதிகக்கிரமமொன்றும் நடவாதபடியும் வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து, இரண்டாண்டுகள் வரையும் அரசியல் நிர்வாகத்தைத் தாமே மிக்க திறமையுடன் நடத்தி வந்தார். இறந்த அரசனால் இரண்டு வயதுக் குழந்தையான எதிரிலிப் பெருமாள் இளவரசனுக்கப்பட்டது முதலே அவன் பேரால் சாணனங்கள் வழங்கலாயின. ஆயினும் அவ்விளங்கோவிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து அரசனுக்கி விவாதே உத்தமமென்று பல்லவராயர் தீர்மானித்து, இளவரசனான அவ் வெதிரிலிப் பெருமானை, அவனது நாலாம் வயதில்— அதாவது கி. பி. 1165-6ல் நாடறிய இராஜாதிராஜன் என்று அபிஷேகத் திருநாமம் சூட்டி மகுடாபிஷேகமும் செய்வித்தார். சோழ சாம்ராஜ்ய முழுதும் அரசனையும் அமைச்சரையும் வாழ்த்தின. சிறுவனான அரசனுக்குப் பிரதிநிதியாயிருந்து அரசியற் பொறுப்பினைத் தையும் திறமையாகவும் ஒழுங்காகவும் பல்லவராயரே நடத்தி வந்தார்.

அவ் விளவரசன் பட்டம்பெற்ற நான்கு, ஐந்து வருஷங்களில், தென்னாட்டில் குலசேகர பாண்டியனுக்கு விரோதமாக, சிங்கள வேந்தன் ஏவலால் ஈழப்படைகள் பாண்டி நாட்டில் புகுந்தன. அங்கே அவற்றை எதிர்த்த பாண்டியன் சேனைகளையெல்லாம் போரில் முறியடித்து, கொள்ளை கொலைகளால் அவ்விழப் படைகள் நாட்டைப் பாழ்படுத்தியதோடு, சோழநாட்டிலும் நுழையத் தொடங்கின. அப்போது குலசேகர பாண்டியன் சோனாட்டுக்கு ஓடி, அந்நாட்டரசனைத் தனக்கு உதவி புரியும்படி வேண்டினான். சோழவேந்தன் பிரதிநிதியான

பல்லவராயர் அப்பாண்டியனைத் தம் நாட்டில் பத்திரமாயிருக்கும்படி செய்வித்து, தென்னாட்டுக்கு விரைந்து சென்று ஈழப்படைகளைப் பொருது ஓட்டும்படி பெருஞ்சேனைகளுடன் தாமே தலைமை வகித்துச் சென்றார். தம் முழுப்பலத்துடன் அந்நாடு நோக்கிச் சென்றவர் அவ்விலங்கைச் சேனைகளுடன் பெரும்போர் புரிந்து அவற்றை அழித்து, படைத்தலைவனையும் கொன்று, குலசேகரபாண்டியனை முன்போல நாடாளும்படி செய்து மீண்டனர். பின்பு, சோழ ராஜ்யம் நடக்கும் முறைப்படி, பாண்டிய நாட்டிலும் தொண்டை மண்டலத்திலும் அரசியல் நிர்வாகம் நடைபெறுமாறு அப் பல்லவராயர் ஒழுங்கு பண்ணினார். அரசியலை நிர்வகிக்கும் தலைவர்கள் தம் காலத்தில் தம் கட்டளைப்படியே நடப்பதுபோல, தமக்குப் பின்பும் அப்படியே நடந்துவரும்படி திட்டம் செய்து, இளவரசனது அரசாங்கப் பொறுப்பினைத்தையும் தாமே ஏற்றுப் பெருந்திறமையுடன் நடத்தி வந்தார். இவ்வாறு சோனாட்டுக்குப் பல அலுகைகளையும் உண்டாக்கி, அரசனாலும் குடிகளாலும் பாராட்டப்பட்டு வந்த பெருமானம்பிப் பல்லவராயர், சிறிது காலத்தின்பின் கோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட, அவரது குடும்பப் பாதுகாப்புக்காகப் பல்லவராயன் பேட்டை என்னுங் கிராமம் இராஜாதிராஜனது 8-ஆம் ஆட்சியாண்டில், அவனது பிரதிநிதியாகவும் அப்போது தலைமை யமைச்சராகவும் இருந்த அண்ணன் பல்லவராயரால் இறையிலியாக அளிக்கப்பட்டது.

இச்சாஸனம் கூறுகின்றபடி, இராஜாதிராஜனது 8-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குச் சில வருஷங்களுக்குமுன் பாண்டிய நாட்டில் இலங்கைப் படையுடன் பல்லவராயர் கடத்திய பெரும்போரைப் பற்றி, இலங்கைச் சரித்திர

மான மகாவமிசமும் விரிவாகக் கூறுகின்றது. அவ்வரலாறுவது:—

பாண்டிய ராஜ்யத்தின் அரசாட்சியைப்பற்றிப் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் வழக்கு உண்டாயிற்று. பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்களத்து அரசனாகிய பராக்கிரம பாகுவைத் துணை வேண்டினான். அவ்வீழவேந்தன் தன் தண்டநாயகனான இலங்காபுரியை ஒரு பெரும்படையுடன் அனுப்பினான். இலங்காபுரி தென்னாடு வந்து சேருமுன்பே குலசேகரன் சேனையால் முற்றப்பட்டிருந்த பராக்கிரமன், பெண்டு பிள்ளைகளோடும் போரில் கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு 'பிரமாதம்' நேர்ந்தது எனக் கேள்வியுற்ற இலங்காபுரியேனுர் தண்டநாயகன், பாண்டிய நாட்டை வென்று, அதனைக் கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் உறவினர் எவருக்கேனும் கொடுப்பது என்று துணிந்தான். துணிந்து, பெருஞ்சேனையுடன் சென்று, முதன்முதல் இராமேசுவரத்தைக் கைப்பற்றி அங்குள்ள கோயிலை அழித்தான். பிறகு குந்துகாலம் என்ற இடம் அவன் கைவசமாயிற்று. அங்கே ஒரு கோட்டை கட்டி அதற்குப் பராக்கிரமபுரம் என்று தன் அரசன் பெயரினை மிட்டான். இவ்வாறு வரும் இலங்காபுரியைத் தாக்க வேண்டி, சுந்தர பாண்டியன், பாண்டியராஜன் என்ற இருவர் தலைமையின் கீழ்ப் பெரும்படையைக் குலசேகரன் அனுப்பினான். ஆனால், அவ்விருவரும், சிங்கள தண்டநாயகனால் தோல்வியுற்றார்கள். அதன் பின்பும் பற்பல இடங்களில் போர்கள் நடக்க, அவற்றிலும் சிங்களவரே வெற்றியடைந்து வந்தனர். இப்போர்களொன்றில் பாண்டிய தளகர்த்தனான ஆளவந்தான் என்பவன் மடிந்தான்.

இவையெல்லாம் அறிந்த குலசேகரன் கொங்கு நாட்டினின்று தன் மாமன் சேனைகளையும், பராக்கிரம பாண்டியன் சேனைகளிற் சிதறுண்டு போன சிலவற்றையும், தன் படைகளையும் ஒருங்கு திரட்டிக்கொண்டு தானே போருக்குப் புறப்பட்டான். பெரும் போர் மூண்டது. முடிவில் குலசேகரன் தோல்வியடைந்தான். சிங்களவர் பலவிடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, அவற்றையெல்லாம் பலப்படுத்தி வந்தனர்.

கொடியுண்ட பராக்கிரமனது கடைசி மகனான வீரபாண்டியன், குலசேகரன் கையில் அகப்படாமல் மலை நாட்டுக்கு ஓடி ஒளிந்தான் என்பதை இலங்காபுரி அறிந்து, அவனை மதுரைக்குத் திரும்பி வந்து இராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி சொல்லியனுப்பினான். அப்பாண்டியனும் இலங்காபுரியின் தைரியத்தால் திரும்பிவந்து, சிங்களவேந்தனால் அனுப்பப்பட்ட பரிசுகளுடன் தன்னுட்டையும் பெற்று, அவ்விலங்காபுரியின் உதவியுடன் ஆண்டுவந்தான்.

இதனோடு, இலங்காபுரி போரை நிறுத்திவிடவில்லை. மேலும், கிழைமங்கலம், மேலைமங்கலம் முதலிய ஊர்களைப் பிடித்து, கண்டதேவமழவராயன் என்பவனை அவ்விடங்களை யெல்லாம் ஆளும்படி நியமித்தான். பிறகு, மாளவீரன் மதுரை¹ முதலிய பல இடங்களும் சிங்களவர் வசமாயின. பாதபதம் என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் குலசேகரனுக்குப் படைத்தலைவனும் மிக்க நண்பனுமான தென்னவ பல்லவராயன் என்பவன் இறந்தான். தொண்டி, கருந்தங்குடி, திருவேகம்பம் என்ற ஊர்களும் சிங்களவர் வசமாயின. இவ்விடங்களை யெல்லாம், மாளவசக்கரவர்த்தி என்பாண்டிடம் ஒப்

படைத்து, அவனை ஆளும்படி நியமித்துவிட்டு இலங்காபுரி திரும்பினான்.

சிங்களவர் மேன்மேலும் வெற்றியடைவதையும் பாண்டியர் ஓரேயடியாகத் தோல்வி யுறுவதையும் கண்டு சகியாத குலசேகரன், மறுபடியும் தன் மறப்படைகளைத் தைரியப்படுத்தித் திரட்டிக்கொண்டு ஆயத்தமாகையில், சிங்கள தளகர்த்தனால் ஆங்காங்கே நாடாளும்படி நியமிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சிற்றரசர்கள், சொல்லாமலே குலசேகரனுடன் சேர்ந்துவிட்டனர். இதனால் வீர பாண்டியன் மதுரை நாட்டை மறுபடியும் இழக்க நேரிட்டது. இப்படித் தன் எண்ணமெல்லாம் பழுதாகப் போனதைக் கண்ட இலங்காபுரி, உடனே தன் அரசனான பராக்கிரமபாகுவை மற்றுஞ் சில சேனைகளை அனுப்பும்படி எழுதி வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வரசனும் ஜகத்விஜயன் என்ற தண்டநாயகன் வசம் ஒரு பெரும் படையை அனுப்பி யுதவினான். இலங்காபுரியும் ஜகத்விஜயனுமாகச் சேர்ந்து, திருப்பாலி என்ற இடத்தில் குலசேகரனை முற்ற முறியடித்து, மதுரைக்குச் சென்று, வீரபாண்டியனைத் திரும்பவும் சிங்காதனத்தில் ஏற்றினார்கள். அப்பால், இலங்காபுரி குறும்பராயன் என்றவனைப் போரில் வென்று திருப்புத்துரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பொன்னமராவதி புகுந்து, அங்கே மூன்று மாளிகை கொண்ட அரண்மனை முதலிய கட்டிடங்களை இடித்தழித்து மதுரைக்குத் திரும்பினான்.

இவையெல்லாம் முடிந்ததும், வீரப்பாண்டியனுக்கு முடிசூட்டு மகோற்சவம் நடத்தி வைக்கும்படி பராக்கிரமபாகுவிடமிருந்து இலங்காபுரிக்கு ஆணைவர, அதன்படியே அப்பாண்டியனுக்கு மகுடாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது.

குலசேகரன், பின்னும் ஒருமுறை ஸ்ரீ வில்லிபுத்

¹ இது மாளமதுரை என வழங்குகிறது.

தூரில் இலங்காபுரியுடன் எதிர்த்துப் பெரும்போர் புரிந்தான். ஆனால், அதிலும் அவன் தோல்வியடைந்து, சாத்தனேரியில் போய்த் தங்கியிருந்தான். அதனை கேள்வியுற்ற இலங்காபுரி அவ்வூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். அச்செய்தியை முன்னமே அறிந்த குலசேகரன் வெள்ளத்தில் படையுடன் அவன் மடிய வேண்டும் என்று கருதி, அங்குள்ள பெரிய ஏரியின் கரையை உடைத்துவிட்டான். இந்தச் சூழ்ச்சியும் நிறைவேறவில்லை. பிறகு குலசேகரன் பாளையங்கோட்டைக்குப் போய், அங்குள்ள பாசறையிலிருந்து கொண்டு சோழனைத் துணை வேண்டினான். இராஜாதிராஜன் உடனே பல சேனைகளைத் தக்க சமயத்தில் அனுப்பியுதவினான். இப்படைத் தலைவர்களுள் பல்லவராயன், நரசிங்கவன்மராயன் என்ற இருவர் முக்கியமானவர்கள். சிங்களவர் நற்காலம் இதனுடன் ஒழிந்தது. பாண்டிய சோழ கொங்குச் சேனைகளெல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு, பாண்டிய ராஜ்யத்தில் கோயில்களை யிடித்தும் கொள்ளை கொலைகளால் பலவகை அட்டூழியங்களைச் செய்தும் வந்த சிங்களப்படைகளைத் திருக்கானப்பேர், தொண்டி, பாசி, பொன்னமராவதி, மணமேற்குடி, மஞ்சக்குடி என்ற இடங்களில் எதிர்த்து, அவைகளைச் சிதறடித்துப் பாண்டிய நாட்டைவிட்டு டொழியும்படி செய்தன. இவையே அம் மகாவமிசம் கூறியுள்ள செய்திகள்.

மேற்கூறிய வரலாறுகளால், இராஜாதிராஜன் இளவரசனாகிய காலத்திலிருந்தே சோழராஜ்யத்தின் ஆட்சி நிர்வாகம் உத்தேசமாக எட்டாண்டுவரை பெருமானம்பிப் பல்லவராயரால் நடத்தப்பட்டு வந்ததென்றும், ஈழப்படை வெற்றியை இராஜாதிராஜனது ஐந்தாமாண்டு (கி. பி. 1168)க்குச் சிறிது முன்பு அப்பல்லவராயர் பெற்றவர் என்றும் அறியலாம். அவ்

விராஜாதிராஜனது ஆட்சியை அவர்க்குப் பின் கிர்வகித்துவந்த அமைச்சர் தலைவர் வேதவன முடையான் அம்மையப்பனான அண்ணன் பல்லவராயர் என்பார். இவரும் முன்னவர் போலவே அறிவும் ஆற்றலும் அரசனது அந்தாங்கமும் பெற்று விளங்கியவர். இவர் காலத்திலும் பெரும் போர்கள் நிகழ்ந்து வெற்றிகளுண்டாயின. முன்பு பெருமானம்பிப் பல்லவராயரால் பாண்டிய சிங்காதனத்தில் அமர்த்தப் பட்ட குலசேகர பாண்டியன், சிலவாண்டுகளுக்கெல்லாம் தனக்குச் சோழ வேந்தன் செய்த நன்றியை முற்றும் மறந்து, பகைவனான சிங்களவேந்தனுடன் சேர்ந்து கொண்டு, சோழாட்டுக்குத் திங்கிழைக்கச் சூழ்ச்சி செய்தான். இதை யறிந்த அண்ணன் பல்லவராயர், மிக்க சினங்கொண்டு இதற்குக் காரணமான இலங்கையரசன் பராக்கிரமபாகுவை அடக்கியொடுக்க முதலில் வழி தேடினார். அச் சிங்களவரசனுக்கு அவன் நாட்டிலே பகைவனாய் இடுக்கண் விளைத்து வந்தவன் அவனுடைய மருமகனான ஸ்ரீவல்லபன் என்பவன். அவனை இப்பல்லவராயர் தமக்கு ஏற்ற துணையாகக் கொண்டு, வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளுடன் இலங்கை மேற்படையெடுத்தார். அங்கே, ஸ்ரீவல்லபன் சேனைகளும் சித்தமாயிருந்து இவர்க்குப் பேருதவி செய்தன. அதனால் பராக்கிரமபாகுவின் சேனை போரில் முற்ற முறியடிக்கப்பட்டு ஒழிந்தது. இப்பெரு வெற்றியால் ஈழநாடு சோழநாட்டுக்கு உட்பட்டதாயிற்று. ஜயசீலரான அண்ணன் பல்லவராயர், உடனே பாண்டிய நாட்டிற்குச் சென்று நன்றி மறந்த குலசேகரனை நாட்டைவிட்டு ஓட்டி, அவன் பகைவனாய் முன் தோல்வியுற்ற வீரபாண்டியனுக்கே பாண்டிய சிங்காதனத்தை யளித்து ஆளச்

செய்து சோனாடு மீண்டார். இப்போர் நிகழ்ச்சி, பெருமானம்பிப்பல்லவராயர் பாண்டிய நாட்டிற் பெற்ற வெற்றிக்கு 4, 5 ஆண்டுகட்குப் பின் இராஜாதிராஜனது 12-ம் ஆட்சியாண்டில் நடந்தேறியது. ஆகவே, சிங்களவருடன் இச்சோழன் படைகள் இருமுறை போராட நேர்ந்தது என்பது அறியலாகும்.

நான்கு வயதில் பட்டமெய்திய இவன் வாழ்க்கை 18-19 வயதோடு முற்றுப்பெற்றது. இவன் காலமுழுவதும், உண்மையும் உறுதியும் வீரமுமுடைய மந்திரித் தலைவர்களால் இராஜ்ய நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டு வந்த மையால், சோழ ஏகாதிபத்யம் பெரும்பாலும் முன்னிலைமையில் விளங்கியது.

அத்தியாயம் 4

குலோத்துங்கன் ஆட்சித் தொடக்கம்

மேலே கூறிய இராஜாதிராஜனுக்குப் பின் குலோத்துங்கன் மகுடஞ் சூடினான். இவன் முடிசூடிய காலம் கி. பி. 1178 (ஹ. ஜ. உ. 66) முதல் 86-க்குள் என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்குலோத்துங்கன் தன் முன்னோனுக்கு என்ன முறையினன் என்பதைச் சாஸனங்கள் மூலம் அறிய இடமில்லை. ஆனால், இலக்கிய வழியால் ஆராயும்போது, இராஜாதிராஜனுக்கு இளைய சகோதரன் இவன் என்பதும், இராஜாதிராஜசோழன் தன் கடைசிக்காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து தருவித்துத் தன் அரசுக்கு உரியவர்களாகத் தெரிந்தெடுத்த இரண்டு பிள்ளைகளுள் ஒரு வயதுடைய குழந்தையாயிருந்தவன் இவனே என்பதும் தெரிய வருகின்றன. அஃதாவது, விக்கிரம சோழனுடைய

பெண் வழிக்கொட்பேறும், நெறியுடைப் பெருமாள் என்ற சங்கமராஜனுடைய இளைய மகனுமாவான் என்பதாகும்.

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டதுமுதல், தலைநகரான ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் இக் குலோத்துங்கன் 'அழகாண்மை யெல்லாம் கண்டார் கொண்டாட' இளஞ்சிங்கம்போல் வளர்ந்துவந்தான். தமையனான இராஜாதிராஜனுக்கு இக் குலோத்துங்கன் ஒரு வயசு இளையவன். அதனால், நாலு வயதில் பட்டம் பெற்ற தன் தமையனுடன் கூட இருந்து, அரசாங்க காரியங்களில் நன்கு மேற்பழகவும், கல்வித் துறைகளில் தேர்ச்சி யடையவும், வீரப்பயிற்சிகள் பெறவும் வேண்டிய அவகாசம் இவனுக்கு அமைந்திருந்தது. அறிவில் முதிர்ந்த புலவர்களின் கூட்டுறவு இளமையிலே அமைந்தமையால், இக் குலோத்துங்கனுக்குக் கலைச் செல்வத்துடன் செவிச்செல்வமும் நிரம்பியது.

இக் குலோத்துங்கன் முடிசூடிய காலத்தில், சோழ சாமராஜ்யம் மேதாவிகளான மந்திரிகளால் திறமையுடன் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், இவன் முன்னோனான முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் இருந்த நிலைமை சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து வந்தது. இதற்குக் காரணம், சிற்றரசர்களும் படைத்தலைவர்களும், சிறியவும் பெரியவுமான தங்கள் பிரதேசங்களிலே தனிப்பட்ட அதிகாரங்களை நாட்டிக்கொண்டு சுயேச்சை பெற்று வந்ததேயாம். இந்த நிலைமை, இவன் தமையனது இளமையாட்சியில் அதிகமாயிற்று என்றும் சொல்லலாம். இதனுடன், இலங்கை அரசனான பராக்கிரமபாகு, சோழ அமைச்சர்கள் இருவராலும் தான் போரில் அடைந்த பரிபவங்களால் விரோத மிக்கவனாய், கலகம் செய்து வந்த பாண்டியருள் ஒருவன் கட்சியைச் சார்ந்து

தென்னாட்டில் எப்பொழுதும் குழப்பத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டே வந்தான். இது சோழ நாட்டையும் பாதிப்பதாயிருந்தது. அன்றியும் வடுகுநாடுகளிலும், கொங்கு தொண்டை நாடுகளிலும், சோழமுன்னோர்க்கு இருந்த ஆதிக்கம் சிலகாலமாக நெகிழ்ந்து வந்ததால், அங்கும் அவராணையைத் தாடிக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆக இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி வைக்கும் பொறுப்பைத் தக்கவன் ஒருவன் ஏற்றலுன்றிச் சோழ சாம்ராஜ்யம் முன்னிலைமையை அடைய முடியாமலிருந்தது.

அத்தியாயம் 5

போர்ச் செயல்கள்

நம் சோழன், அறிவாற்றல்களும் ஊக்கமும் உள்ள இளைஞனாயிருந்தமையால் தான் முடிசூடியதும், மேற்கூறிய கடமைகளைச் செய்து முடிக்கும் அவசியத்தை நன்குணரலானான். இவன் தமையனான இராஜாதி ராஜன் இளமையில் போர் முதலிய பெருங் காரியங்களைத் தானே சென்று நேரில் நடத்தியவனல்லன். மேதாவிக ளான அமைச்சர்களே பகைவர்களை ஒடுக்கியும் அவனது இராஜ்ய காரியங்களை நிர்வகித்தும் வந்தார்கள். ஆனால், இக்குலோத்துங்கன் அரசியல் முதலியவற்றுள் மேற்கூறியபடி நல்ல அநுபவம் பெற்றிருந்தமையால், இவன் முடிசூடியதும் அவையரவும் இவனுடைய பார்வையிலே நிகழலாயின. முதலில், ஆணைக்கடங்காதாரை அடக்குதற்கு இவன் புரிந்த வீரச்செயல்களை நோக்குவோம்.

1. வடநாட்டுப் போர்

இக்குலோத்துங்கனது நீண்ட ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த போர்கள் பல. இவன் சிங்காதனம் ஏறியதும், இவன் நோக்கம் முதலில் வடக்கே சென்றதென்பது இவன் சாஸனங்களால் தெரியவருகின்றது. சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் அடங்கித் தன் முன்னோர் காலமுதல் திறைகட்டிவந்த வடிக அரசர்கள், சிலகாலமாக அது செய்யாமல் மறுத்துச் சுவாதீனங் கொண்டாடி வந்தனர். அவர்களை அடக்கிவருவதற்கே இவன் அங்குப் படை யெடுத்துச் சென்றான். அப்போது இவனை அவ் வடிகர் எதிர்க்க, அவர்களை முழுதும் முறியடித்து ஓட்டி, அவர்கள் நாட்டைக் கவர்ந்து வெற்றியுடன் காஞ்சிபுரம் புகுந்தான். இவ்வரசர்கள் கொல்லாபுரம், கலிங்கம், வேங்கைமண்டலம், உறங்கை என்ற ஓரங்கல் முதலிய நாடுகளை ஆண்டவர்கள். 'எழுகலிங்கமும் கொல்லாபுரமும் பொருதோன் குலோத்துங்கன்' என்று இவன் கோவையும் இப்போரைக் கூறுதல் காணலாம். இவர்க ளெல்லாரும் முடிவில் நம் குலோத்துங்கனது தனியாணையை ஏற்றவர்களாய், அக் கச்சிமா நகர்க்கே வந்து திறை கட்ட, அவர்களிடம் கோபம் மாறி, அத்திறைகளை ஏற்றுக் கொண்டு தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினான். இவ் வெற்றியே குலோத்துங்கனது கன்னிப்போரின் பயனாகக் கருதலாம்.

2. தென்னாட்டுப் போர்

இனி, குலோத்துங்கன் தெற்கே நடத்திய போர்களாவன :

- (1) மதுரை கொண்டது
- (2) பாண்டியன் முடித்தலைக் கொண்டது

- (3) ஈழநாடு கொண்டது
- (4) கருவூர் கொண்டது
- (5) கச்சி கொண்டது
- (6) மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணியது

என்பன. இனி, இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நோக்குவோம்.

(1) மதுரை கொண்டது :—வடக்கே வடுகாசரை வென்று அடிப்படுத்திய செயல் முடிந்ததும், குலோத்துங்கனது நாட்டம் தெற்கே பாண்டிய நாட்டின்மேற் செல்வதாயிற்று. இவன் தமையனான இராஜாதிராஜனது ஆட்சிக்காலத்தில், பாண்டியர்க்குள் நிகழ்ந்த கலகங்களும் போர்களும் இருமுறை சோழ சேனாதிபதிகளால் அடக்கப்பட்டனவன்றோ? அவற்றுள் முதலாம்போர் குலசேகர பாண்டியனுக்கு உதவியாகப் பெருமானம்பிப் பல்லவராயர் பெரும்படையுடன் சென்று அப்பாண்டியனது விரோதியான வீரபாண்டியனுடனும், அவனுக்கு உதவியாக வந்த ஈழப்படையுடனும் நடத்தியது. இரண்டாம் போர், சோழவேந்தன் செய்த நன்றியை மறந்து குலசேகர பாண்டியன் சிங்கள வேந்தனுடன் சேர்ந்து செய்த சூழ்ச்சி காரணமாக விளைந்தது. இந்த இரண்டு யுத்தங்களிலும், பல்லவராயரிருவரும் பெற்ற வெற்றிகள் முன்பே விரித்துரைக்கப்பட்டன.

இனி, குலோத்துங்கன் பட்டம் பெற்றதும் மேற்கூறிய பாண்டிய நாட்டுக் கலகம் மறுபடியும் தொடங்கியது. சோழர் செய்த உதவியை மறந்து துரோகம் செய்த குலசேகர பாண்டியன், நிலைமை குலைந்து சில காலத்தில் இறந்துவிட, அவன் மகனான விக்கிரம பாண்டியன் புதிதாகப் பட்டம் பெற்ற குலோத்துங்கனைச் சரணமடைந்தான். சரணம் புகுந்த

அவனைக் குலோத்துங்கன் உடனே தழுவி ஏற்றுக் கொண்டான். இதனின்றி, அப்போது மதுரையை ஆண்டுவந்த வீரபாண்டியன், நம் சோழனுக்கு அனுசூலமாய் இல்லாமல் வெறுப்புக்கு உரியவையிருந்தான் என்று தோன்றுகிறது. அவ்வாறில்லையெல் மதுரையாசுக்குச் குலசேகரன் வழியினரே அதிக பாத்தியதை உடையவர் என்று எண்ணி, அவ் விக்கிரமனை இவன் ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எது காரணமாயினும், குலசேகரன் மகனை ஆதரிப்பது தெரிந்ததும், வீரபாண்டியன் நம் சோழனுக்கு வெளிப்படையாகவே பகைவனானான். ஆதலால், பெரும்படையுடன் குலோத்துங்கன் சென்று மதுரைப் பக்கத்தில் அப்பாண்டியனுடன் கும்போர் தொடுத்தான். அந்த யுத்தத்தில் வீரபாண்டியன் மகன் இறந்ததோடு, பாண்டியனது சிறந்த ஏழகப் படைகளும் மறவர் படைகளும் அழிந்தன. அவனுக்கு உதவியாக வந்த சிங்களப்படைகள் மூக்கறுப்புண்டு பரிபவப்பட்டுக் கடல்வழியே இலங்கை நோக்கி ஓடின. இவ்வாறு பகைவர் சேனைகள் நிலை குலைந்து சிதறியவுடனே “மதுரையும் அரசும்கொண்டு ஜயஸ்தம்பம் நட்பு, அம்மதுரையும் அரசும் அடைந்த பாண்டியற்கு அளித்தருளி” என நம் சோழர் பெருமான். பாண்டிய நாட்டில் இவன் நடத்திய முதற்போர் இது.

(2) முடித்தலை கொண்டது :—மேற்கூறியபடி தமையன் இராஜாதிராஜன் காலத்தில் அரும்பாடு பட்டுப் பெற்ற அரசையும் தலைநகரையும், அவன் தம்பியால் இழக்கேர்த்த அவமானம்பொறுக்காத வீரபாண்டியன், குடமலைநாட்டுச் சேரன் உதவியைப் பெற்று, இழந்த வற்றை மீட்க வழிதேடினான். தக்க உதவி தனக்குக் கிடைக்கவே, அப்பாண்டியன், சிதறிக் கிடந்த தன்

சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு மதுரையைத் தாக்குவதற்குப் புறப்பட்டான். அதனை அறிந்ததும், குலோத்துங்கன், சோழியப் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு, தானும் அவனைத் தாக்க அதிவேகமாகச் சென்றான். இரண்டு படைகளுக்கும் மதுரைக்குக் கிழக்கே நெட்டேரில் பெரும்போர் மூண்டது. இதிலும் பாண்டியன் படைகள் சோழசேனைகளால் முற்ற முறியடிக்கப்பட்டன. பாண்டிய முன்னோர்க்குரியதும் வீரபாண்டியனால் தரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான கிரீடத்தைக் குலோத்துங்கன் அப் போரில் கைப்பற்றிக் கொண்டதோடு, அவன் பட்டத்துத் தேவியையும் சிறைபிடித்துத் தன் ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டான். இவ்வாறு சேனைகளோடு தன் முடியையும் தேவியையும் இழந்த வீரபாண்டியன், 'இனி என்ன நேருமோ' என்று அஞ்சி, சேரரது மலை நாட்டுள்ள கொல்லத்திற்குத் தன் குடும்பத்துடன் ஓடியொளித்தான். அந்நாட்டரசனான சேரன், பாண்டியனுக்குத் தான் உதவி புரிந்தால் தன்னையும் சோழன் சும்மா விடான் என்பதை நன்கறிந்து, முடிவில் பாண்டியனோடு சென்று குலோத்துங்கனைச் சாண மடைந்தான். இவ்வாறு அடைக்கலம் புகுந்த அவ்விருவரையும் மரியாதையுடன் ஏற்று, அவருள் வீரபாண்டியனுக்கு ஒரு பகுதி நாடும் முடியும் அளித்தும், சேரனுக்கு அவன் செல்வத்தை வழங்கியும் ஆதரவு காட்டித் தன்கீழ் அமரச் செய்தனன் குலோத்துங்கன். இது நடந்த போது, கைகயன் (கைதவன் பாண்டியன்) தன் மகனுக்குப் பருதிசூலபதி என்ற பெயரைச் சூட்டி, இச் சோழன் முன் நிறுத்தவே, இவன் மனமகிழ்ந்து, அப் பாண்டியன் மகனுக்கு "இருநிதியும் பரிசட்டமும் இலங்கு மணிக்கலனு நல்கி" னான் என்று இவன் மெய்க்

கீர்த்தி கூறுகின்றது. இவ்வாலாறே பாண்டியருடன் நம் சோழன் நடத்திய இரண்டாம் போர் ஆகும்.

குலோத்துங்கனது சாஸனங்களில் முறையே, 'மதுரை கொண்டருளிய' 'மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய' என இப்போர்கள் பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதனால், இவை வெவ்வேறானவை என்பது தெளிவாகின்றது. பாண்டியனது முடித்தலை கொண்ட களமாதல் பற்றியே, மதுரைக்கு 'முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம்' என்ற பெயரும் பின்பு வழங்கப்பெற்றது. இவ்வாறு மதுரையும் முடித்தலையும் கொண்ட செயல்கள் குலோத்துங்கன் பட்டம் எய்திய இரண்டாண்டுக்குள்—அதாவது கி. பி. 1180-க்குள் நடந்ததாதல் வேண்டும். இது, இவனது 2-ஆம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த திருவக்கரைச் சாஸனம் முதலியவற்றால் தெரியவருகின்றது. இதனால், தன் 22-ஆம் வயதில் குலோத்துங்கன் இவ்வெற்றிகளைப் பெற்றவன் என்பது பெறப்படுகின்றது.

(3) ஈழங் கொண்டது:—மேற்கூறிய பாண்டிய நாட்டு வெற்றிகளுக்குப்பின் வீரகேரளன் என்பவன் குலோத்துங்கனுடன் பகைத்து எதிர்த்தான் என்றும், அப்போரில் கேரளன் தன் கைவிரல்கள் தறிக்கப்பட்டுத் தோற்றுச் சரணமடைந்தான் என்றும், அவனையும் அன்புடன் ஏற்றுத் தன்னுடனிருந்து உண்ணும்படி 'பரிகலத்து அமுதளித்து' உபசரித்தான் என்றும், மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன. இவ் வீரகேரளன் என்பவன் வேணாட்டரசன் என்று அறியப்படுகின்றான். இவன் கி. பி. 1126-7-ல் வாழ்ந்திருந்தவன் என்பது மலைநாட்டுச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது.

இடையில் நிகழ்ந்த இம்மலைநாட்டு வெற்றியை முன்காட்டிய சாஸனக் கட்டுரைத் தொடர்கள் குறிப்

பிடவிலை. அதனால், இதனை அவ்வளவு சிறப்புடையதாக அக்காலத்தார் கருதவில்லை யென்று தோன்றுகிறது. ஆனால் அக் கட்டுரைகள் குறிப்பிடும் பெரும்போர் 'ஈழம் கொண்டருளியது' ஆகும். இது, குலோத்துங்கனது 10-ஆம் ஆட்சி வருஷத்துக்குமுன் நடந்ததாக வேண்டும். இவன் தமையன் காலத்திலிருந்தே, இலங்கையரசனான பராக்கிரமபாகு சோழர்க்குப் பரமவரியாய்த் தென்னாட்டை அலைத்து வந்தவன் என்று முன்பே கூறினோம். அவனோ அவன் பின்னவனோ, இக்குலோத்துங்கன் காலத்தும் பெருந்தொந்தரவுகளை விளைத்தவனாக வேண்டும் என்றும், அதனாலேதான் இச்சோழனும் ஈழப்போரைத் தொடுக்க நேர்ந்தது என்றும் தோன்றுகின்றன. திருமாணிக் குழிக் கல்வெட்டு ஒன்றில், ஈழவேந்தன் முடிமேல் தன்னடியிணையைச் சூட்டியவன் என்று குலோத்துங்கன் புகழப்படுவதனால், இலங்கையரசனொருவனை அடக்கி வர இவன் படையெடுத்தான் என்று தெரிகின்றது. அச் சிங்களவேந்தன் பராக்கிரமபாகு ஆவன். தனது ஆட்சி யிறுதியில், அதாவது கி. பி. 1188-9-ல் இவ் வெற்றியைக் குலோத்துங்கன் பெற்றவனாக வேண்டும் என்றும், நிஸ்ஸங்கமல்லன் என்று பேர் பெற்றவனும், இச்சோழன் சேனாபதியாய்ப் பாண்டிய நாட்டுப் போர்களை வென்றவனுமான கோப்பெருஞ்சிங்கன் தலைமையில் இப்போர் நடந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதப்படுகின்றன.

(4) கருவூர் கொண்டது:— மேற்குறித்த ஈழப்போரை அடுத்துச் சாஸனங்கள் பலவும் கூறும் பெரும்போர் "கருவூர் கொண்டருளியது" ஆகும். இக் கருவூர், சேர மண்டலத்தின் பழைய தலைநகராய் அம் மண்டலத்தின் ஒரு பிரிவான கொங்கு நாட்டில் உள்ள

தாகும். பிற்காலத்தே, இந்நகரும் கொங்கு நாடும் சோழர் ஆதிக்கத்துக்கு உள்ளடங்கின. ஆயினும் இப் பிரதேசங்களைப் பழைய சேரரின் மரபினர்கள், கருவூர் தாராபுரங்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு, அச்சோழராதிக்கத்தின் கீழ் ஆண்டு வந்தனர். இவ்வாறிருந்தவர்கள் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்குச் சிறிது முன் காலத்தொடங்கி, சோழர்க்கு அடங்காது சுவாதீனம் கொண்டாடி வந்தனர்போலும். அதனால் அவர்களுக்கும் அடக்கி முன்போலத் தன் ஆதிக்கத்தில் வைக்க எண்ணினான் குலோத்துங்கன். இவன் காலத்தில் கருவூரிலிருந்தாண்ட சேரன், கோநேரின்மை கொண்டான் வீரசோமன் என்று தெரியவருகின்றான். இச்சேரன், தனக்கடங்காமல் பகைமை கொண்டதனால், இவன்மேற் படையெடுத்துச் சென்று கருவூர்ப்பக்கத்தில் நம்சோழன் போர் தொடுத்தான். இப்போரில், கொங்குச் சேரன் பெருந்தோல்வியடைந்து, குலோத்துங்கனைச் சரண மடைந்தான். இவ்வெற்றியால், அவனது தலைநகரான கருவூர் சோழன் கைவசமாயிற்று. இந்நகரில் குலோத்துங்கன் ஆடம்பரத்துடன் பிரவேசித்துச் "சோழகேரளன் என்று மன்னர் தோழ விசையமா முடி" சூடி விளங்கினான். 'சோழகேரள தேவன்' என்று இக்குலோத்துங்கனையும், 'சோழகேரள மண்டலம்' என்று கொங்கு நாட்டையும் சாஸனங்கள் பின்பு கூறியிருத்தலும் அறியத்தக்கது. இதன் பின்பு, அந்நாட்டரசையும் சரணடைந்த சேரனுக்கே அளித்து, முன்போலவே சோழவாதிக்கத்தின்கீழ் அவனை அமர்த்து ஆளச்செய்துவிட்டுத் தன் நகருக்கு மீண்டார். இவ்வாறு சேரனுக்கு முடிவழங்கிய சிறப்புப்பற்றி, கருவூர்க்கு "முடிவழங்கு சோழபுரம்" எனப் பெயர் பின்பு உண்டாயிற்று.

இக் கருவூரே சேராது பழைய தலைகர் என்று முன் னூல்களும் பின்னூல்களும் கூறுவதற்கேற்பவே திரு வஞ்சிமாநகர், வஞ்சிமாநகர் என்று சாஸனங்களும் வழங்குவதும்,

“மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளி காஞ்சியும் வஞ்சியுங் கொண்ட” ருளி (Pd. Insc. 164)

என, இக் கருவூர்வெற்றியைக் கூறுமிடத்து, இரக்கரை வஞ்சி என்று இக் குலோத்துங்கன் காலத்துச் சாஸனக் கட்டுரை கூறுவதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கவை. ‘முடிவழங்கு சோழபுரம்’ என்ற பெயரைக் கருவூர் இப்போது இவனால் பெற்றது போலவே, “முடி கொண்ட சோழபுரம்” என்ற பெயரை மதுரை இவனால் முன்பு பெற்ற செய்தி ஒப்பிடத்தகும். கருவூர் கொண்ட செயல், குலோத்துங்கனது 16-ஆம் ஆட்சி யாண்டிலிருந்தே சாஸனங்களில் காணப்படுவதனால், கி. பி. 1194-ஆம் வருஷத்தை ஒட்டி, இக் கொங்குப் போர் நடந்ததாக வேண்டும்.

(5) கச்சி கொண்டது:—இக் கருவூர் கொண்டதை அடுத்துக் குலோத்துங்கனது பெருமையாகப் கூறப் படுவது அவன் ‘கச்சி கொண்டது’ ஆகும். கச்சி யைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் குலோத்துங்கனது 19, 34-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. அவை ஸ்ரீரங்கம், குமியான் மலைகளில் முறையே அமைந்தவை. அவ்விரண்டிலும், குலோத்துங்கனது முதற் படையெடுப்பாக, அவன் வடதிசை சென்று ஆங்குள்ள மன்னர்களை அடிப்படுத்திய பின் கச்சிமா நகர் புகுந்தான் என்று காணப்படுகிறதேயன்றி, அக் கச்சியைப் போரில் வென்று கைக்கொண்டான் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனால், “கருவூர் கச்சியுங்

கொண்டருளிய” என்று சாஸனங்கள் கூறும் விசேட னாம், குலோத்துங்கனது கருவூர் விஜயத்துக்குப் பின்— அஃதாவது அவனது 16-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குப் பின்பு—அச்சோழன் பெற்ற தனிவெற்றியாகக் கருது வதே பொருத்தமாகின்றது.

இவ்வாறு கச்சியைக் கைக்கொள்ள நேர்ந்தது எக்காரணம்பற்றி என்பதைத் தெளிவாக அறிய இட மில்லை. தெலுங்கு நாட்டில், நெல்லூர் கடப்பை முதலிய வற்றை ஆண்டுவந்த வகிரசர்கள், குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்கு அறுகூலர்களா யிருந்தவர்களே என்பது, அந் நாட்டுள்ள கல்வெட்டுக்கள் பலவற்றால் விளக்க மாகின்றது. அதனால், நம் சோழனது ஆட்சி முழுவதிலும் அவ் வடநாடு உட்பட்டிருந்ததெனலாம். ஆகவே, கச்சியை வேற்றரசர் கைப்பற்றி நெடுங்காலம் ஆண்டனர் என்று கொள்ள இடமில்லை. ஒருகால், நெல்லூர் கடப்பைகளிலிருந்து ஆண்டுவந்த தெலுங் கரசர்கள், குலோத்துங்கன் தென்னாட்டுப் போர்களில் மூண்டுநின்ற காலத்தில், கச்சியிற்புகுந்து கலகம் விளைக்க, அப்போது தன் படையை விடுத்து அவர்களை அடக்கி அந் நகரையும் கைக்கொண்டதாகலாம். இக்கருத் தைக் கடப்பைப் பக்கத்திலே மகாராஜப்பாடி என்ற நாட்டை நம் சோழன் காலத்தில் ஆண்டுவந்த தெலுங்கு சோடனா நல்லசித்தன தேவன் என்பவன், கச்சியி லிருந்து பிற அரசரிடம் தான் கப்பம்பெற்றுவந்ததாகப் பெருமைபாராட்டிக் கொள்ளுதல் வலியுறுத்துகின்றது. இது எவ்வாறாயினும், இக் கச்சிவெற்றி தன் ஆணைக்கு அடங்காதாரை அடக்கிவர நம் சோழன் விடுத்த சிறு படையெடுப்பின் பயனே எனலாம். இது, இவன் சாஸ னங்கள் பலவும் இச்செயலை விசேடித்துக் கூறாமல் நெகிழ விட்டிருப்பதனால் அறியப்படுகின்றது.

(6) மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் செய்துகொண்டது :—கச்சிகொண்டருளியதை அடுத்துச் சாஸனங்கள் புகழும் குலோத்துங்கனது அரிய செயல்கள், இவன் புரிந்த வீராபிஷேக விஜயாபிஷேகங்களாகும். இச்செயலை, இவனது 26-ஆம் ஆட்சியாண்டில் அமைத்ததிருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுதலால், அந்த ஆண்டுக்கு அதாவது கி. பி. 1204-5க்குச் சிறிதுமுன்பு—இவ்விசேடம் நடந்ததாக வேண்டும். இவ்விஷேகங்களைச் சோழன் செய்து கொள்ளுதற்குக் காரணமான சம்பவங்கள், குடுமியான் மலை மெய்க்கீர்த்தி முதலியவற்றிலிருந்து அடியில் வருமாறு தெரியவருகின்றன.

குலோத்துங்கன் சேரரிடமிருந்து கருவூரைக் கைப் பற்றி, அந்நகரிலேயே சோழகேரளன் என்ற பட்டப் பெயரையும் விசயமாமுடியையும் சூடிக்கொண்டு, வீரமா முடியையும் புனைதற்கு எழுந்தான். அக்காலத்தில், தன்னால் முன்பு சிங்காதனம் பெற்ற விக்கிரம பாண்டியன் மகனான ஜடாவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் என்பவன் பாண்டிய நாட்டை ஆண்டுவந்தான். இப்பாண்டியன் தான் ஆளத்தொடங்கிய (கி. பி. 1190) சில ஆண்டுகட்கெல்லாம், தன் தந்தைபோலச் சோழர் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிராமல் சுதந்திரம் பாராட்டியதோடு, குலோத்துங்கனுக்கு விரோதமான செயல்களையும் செய்து வந்தான். பாண்டிநாட்டில் காணப்படும் இக்குலசேகரனது ஆடம்பரமான மெய்க்கீர்த்திகள், சோழனுடன் இவன் பகைமை பாராட்டிவந்தவன் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

குலோத்துங்கனுடைய தமையன் காலத்தில் இருமுறையும், இவன் காலத்தில் இருமுறையுமாகப் பாண்டிய நாட்டில் விளைந்த நான்கு பெரும்போர்களால் சோழனுட்

டுக்கு உண்டான கவலையும் துன்பங்களும் கணக்கில் அடங்கா. அவற்றை யெல்லாம் முடிவில் அரும்பாடுபட்டு ஒடுக்கிப் பாண்டிய நாட்டில் தான் செய்துவைத்த ஒழுங்கையெல்லாம் குலசேகர பாண்டியன் குலைக்கத் தொடங்கவே, குலோத்துங்கனுக்கு உண்டாகிய சிற்றத்துக்கு அளவில்லை. பாண்டிய அரசாட்சியையே அடியோடு தொலைத்துச் சோழர் ஆதிக்கத்தில் அதை வைத்துவிடுவது என்று அவன் துணிந்தான் ; துணிந்து, தன் ஆற்றல் மிக்க படைகளை யெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டு, பாண்டி நாட்டின்மேல் பாய்ந்தான்.

சோழன் சேனைகள் அதிவேகமாகத் தன்னாடு நோக்கி வருதலை அறிந்த குலசேகரன், பேர்பெற்ற தன் ஏழகப்படை மற்றப் படைகளைத் திரட்டிச் சென்று மட்டியூர், கழிக்கோட்டை என்ற இடங்களில் அச்சேனைகளை எதிர்த்துநின்றான். பெரும்போர் மூண்டது. வீராவேசத்துடன் பாண்டியன் சேனைகள் சோழ சேனைகளைத் தாக்கின. ஆயினும் பல தலைமுறைகளாகப் பகைவருடன் பொருது பழகி, சோழ ஏகாதிபத்தியத்தின் மேம்பாட்டுக்குக் காரணமாயிருந்த குலோத்துங்கனது மூலப்படைகளின் முன், அவை நிற்கும் வலியற்றுச் சிதறின. சோழ சேனைகள் அப்பாண்டியன் படைகளை உழக்கித் துகைத்து அழித்துவிட்டன. அதனால், பாண்டியன் தன் குடும்பத்துடன் காட்டுக்குள் புகுந்து ஒளிக்க வேண்டியதாயிற்று. உடனே, சோழன் படையாவும் மதுரைக்கோட்டையை வளைத்துக்கொண்டு, அங்கு நடந்த எதிர்ப்புக்களையும் கடந்து நகருக்குள்ளே புகுந்தன. புகுந்து, அரண்மனையுள் முடிசூட்டுமண்டபம் முதலியவற்றை இடித்துத் தகர்த்ததோடு, அவற்றைக்

கழுதையேர் கொண்டு உழுது கவடி* வித்திப் பாழ் படுத்திவிட்டன. குலோத்துங்கன் பாண்டியன்மேல் கொண்டிருந்த பெருஞ்சிற்றம் இத்தகைய செயல்களால் ஒருவாறு தணிவுற்றது. இப் பெருவெற்றியால் உள்ளம் பூரித்த சோழன், கருவூர் விஜயத்தில் 'சோழகோளன்' என்ற பட்டப்பெயர் பூண்டு, விஜயமாமுடிசூடியது போலவே, மதுரையில் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டமும் வீரமாமுடியுந் தரித்து ஜயஸ்தம்பமும் நாட்டினான்.

இவ்வாறு சேரரது கருவூரையும், பாண்டியரது மதுரையையும் வென்று கைக்கொண்ட விஜயங்களிலிருந்து 'திரிபுவன வீரன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் நம் குலோத்துங்கனுக்கு வழங்குவதாயிற்று. மூன்று தமிழ் நாடுகளுக்குமுரிய வீரன் என்பது இப்பெயரின் உட்பொருளாகக் கொள்ளத்தகும். குலோத்துங்கனது 26-ஆம் ஆட்சியாண்டுமுதல் இப் பட்டப் பெயராலேயே இவனைச் சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் வழங்கலாயின. பாண்டியநாட்டைச் சோனாட்டின் பகுதியாக்குவதற்கே நம் சோழன் அப்போரைத் தொடுத்தவனாதலால்,

“ வண்டறைதார் வழதியரைக்

கோண்ட பாண்டி மண்டலத்தை

சோழபாண்டி மண்டலமென்

றேழுபாரும் சொலநிறுத்தி

மல்லல்வையை மதுரையையும்

மதுரையென்று பேரோழித்துத்

தோல்லைமுடித் தலைகோண்ட

சோழபுரம் என்றருளி

* கவடி-வெள்வரகு.

தாடொழுத மண்டபத்தில்

சேரபாண்டியர் தம்பிரானென்று, பேரோழி”

என்று மெய்க்கீர்த்தியும் இவனைப் புகழ்ந்தது. இதனால், பாண்டிமண்டலத்துக்குச் சோழபாண்டி மண்டலமென்றும், மதுரைக்கு முடித்தலைகொண்ட சோழபுரம் என்றும் மதுரை அத்தாணிமண்டபத்திற்குச் 'சேரபாண்டியர் தம்பிரான்' என்றும் பேர்களை வழங்கினன் இவ்வேந்தன் என்பது அறியலாகும். அன்றியும், இவ் வெற்றி மகிழ்ச்சியால் வேட்டை முதலிய பற்பல விளையாடல்களைப் புரிந்தும், திருவாலவாய்ச் சிவபிரானுக்குத் தன் பேரால் திருவீதியும், திருநாளும் அமைத்தும், அப்பெருமான் பவனிவிழாவைத் திருவீதியிற் கண்டும் மகிழ்ந்தான்; திருவாலவாய்க் கோயிலை, தான் திறைகொண்ட பொன்னால் வேய்ந்ததோடு, இறையிலிகள் பல அளித்தும் சிறப்பித்தான்.

இனி, இப் பெரிய மதுராவிஜயத்தில் வீரர் பெருமான இச்சோழன்—

“ பாண்டியனைப் பாண்டியன்

என்னும்பேர் மாறிவர

நெடும்படைத் தேன்னவர்கேட

மதுரைகொண்ட தோள்வலிபாடிய ”

பாணனொருவனுக்குப் பாண்டியன் என்னும் பட்டஞ் சூட்டினான் என்றொரு செய்தியையும் இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. இவ்விஷயம்—

“ ஒன்னார் தேளம் அவர்கட் டாகவும்

நினதேனப் பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய் ”

(புறம்).

என்று முன்னோர் புகழ்ந்துள்ள பெருவீரத்திறத்தை

ஞாபகப்படுத்துகின்றது. பகைவர் நாடு அவரிடத்தில் இருக்கும்போதே, அதனை 'உன்னது' என்று தன்னைப் பாடிய பாணனுக்கு அளித்துதவும் வள்ளல் என்பது இதன் கருத்து. பாண்டியனைப் பேர் மாற்றிப் பாணனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டிய இச்செயலை, தன் சாமந்தருள் ஒருவனான வாணகோவரையனைக்கொண்டு இவ்வரசன் நடத்தினான் என்று தெரியவருகிறது. இது, அச் சாமந்தனைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து விளக்கப்படும்.

இனி, முன்பு விசயமாமுடியையும் வீரமாமுடியையும் சூடிய குலோத்துங்கன் தன் நோக்கங்கள் யாவும் பூர்த்தியானதற்கு மகிழ்ந்த, அம்மதுரைமா நகரிலேயே விஜயாபிஷேகமும் வீராபிஷேகமும் செய்து விளங்கினான். இவ்விரண்டு அபிஷேகங்களும் நடத்தப்பெற்ற நகரம் மதுரையே என்று புதுக்கோட்டைச் சீமைச் சாஸனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனால், விசயமுடி-வீரமுடிகள் சூடிய நகரங்கள் வேறாயினும், அவ்வபிஷேகங்கள் நடைபெற்ற தலம் ஒன்றே என்பதில் ஐயமில்லை. பிற்காலத்தில், வீரபாண்டியன் என்பவனும் இவ்விரண்டு அபிஷேகங்களையும் தில்லையில் நடத்திக் கொண்டான் என்று கூறப்படுதல் இதனுடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

குலோத்துங்கனது இம் மதுரா விஜயம், பாண்டிய ருடன் மூன்றாம் முறை பொருது பெற்றதாகும். இச் சோழனது 24-ம் ஆண்டில் அமைந்த திருவாரூர்ச் சாஸனத்தில், மதுரையில் இவன் பெற்ற திரிபுவனவீர தேவன் என்ற சிறப்புப் பெயர் காணப்படுவதனால், அவ்வாட்சிக் காலத்துக்கு முன்பு— அஃதாவது கி. பி. 1202-க்குச் சிறிது முன்பு— மேற்குறித்த அபிஷேகங்களைப் புரிந்து கொண்டான் நம் வேந்தன் என்பது தெரியலாகும். இதுவரையில் கூறிவந்த வீரச்செயல்க

ளால், தன் 24-வருஷ ஆளுகையில் குலோத்துங்கன் அடைந்த வெற்றிகளை அடியில் வருமாறு குறிப்பிடலாம் :—

- (1) முதலாம் ஆட்சியாண்டுக்கு முன் வீரபாண்டியனை வென்று மதுரை கொண்டது. கி. பி. 1178-9.
- (2) இரண்டாம் ஆண்டுக்குமுன் இரண்டாம் முறை, அவ் வீரபாண்டியனை வென்று அவன் முடித் தலை கொண்டது. கி. பி. 1180-1.
- (3) பத்தாம் ஆண்டுக்குமுன் ஈழங்கொண்டது. கி. பி. 1188-9.
- (4) பதினொன்றாம் ஆண்டுக்குமுன் கருவூர்கொண்டது. கி. பி. 1194-5.
- (5) பத்தொன்பதாம் ஆண்டுக்குமுன் கச்சி கொண்டது. கி. பி. 1197-8.
- (6) இருபத்து நான்காம் ஆண்டுக்கு முன் மதுரையில் வீராபிஷேகம், விஜயாபிஷேகம் புரிந்து கொண்டது. கி. பி. 1202-3.

நமது குலோத்துங்கனது சாஸனங்களாக இது வரையில் கிடைத்துள்ளவற்றிலிருந்து, இவன் நார்பது ஆண்டுகள்வரை ஆட்சிபுரிந்து வாழ்ந்தான் என்று தெரிய வருகின்றது. மேற்கூறியபடி, 24 வருஷங்களாக அடைந்த வெற்றிகளுக்குப் பின்பு, இவன் புரிந்த வீரச் செயல்களாக எதனையும், இவனது பின்வாழ்வில் அமைந்த சாஸனங்கள் குறிப்பிடவில்லை. அதனால், நம் சோழனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில்—அதாவது 16 வருஷகாலம் வரை—இவனது அறிவாற்றல்களால் சோழ ஏகாதிபத்தியம் யாதொரு குழப்பமும் இல்லாமல் அமைதி பெற்றிருந்தது என்பது அறியலாகும். இக் காலத்தில், கலைத்துறைகளை அறிந்து வளர்ப்பதிலும் பெரும்புலவர்களுடன் அளவளாவி இன்புறுவதிலும், நீதிமுறைகளை நிலைநிறுத்துவதிலும், அறச்செயல்கள் புரிவதிலும் தன் சிறந்த காலத்தின் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டவன் இவன் என்றே சொல்லலாம். இனி, இவன் காலத்தில் வாழ்ந்த பெரும்புலவர்களையும் அவர்கள் இவனைப்பற்றிக் கூறியுள்ள செய்திகளையும் நோக்குவோம்.

1. குலோத்துங்கன் கோவையாசிரியர்

நம் சோழன்பேரில் அழகான கோவைப்பிரபந்த மொன்று பாடப்பட்டுள்ளது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை. ஆயினும், இச்சோழனால் பெரிதும் அபிமானிக்கப்பட்ட புலவர்களுள் ஒருவராகவே இவரைக் கொள்ளலாகும். இக்கோவையை இயற்றியவர்

ஓட்டக்கூத்தரே என்று சில காலத்துக்கு முன்வரை கருதப்பட்டது. ஆனால், நூல் அச்சேறிவெளிவந்த பின், இதன் பாட்டுடைத்தலைவனான சோழன், நம் குலோத்துங்கனையன்றி வேறெவனுமல்லன் என்பது தெளிவாயிற்று. இக்கோவையிலிருந்து, நம் சோழர் பெருமானது கலைவளர்ச்சித் திறம் நன்கு விளங்குகின்றது. முத்தமிழ்த் துறையிலும் பிற கலைகளிலும் சிறு பருவத்திலிருந்தே நல்ல பயிற்சி பெற்றுத் தேர்ந்தவன் இவன் என்பது தெளிவாகின்றது. இதனை,

“ எண்ணெண்கலையே தேரீயுங் குலோத்துங்கசோழன் ” (57)

“ கலைவாரி ” (56).

“ பலநூற் புலவோர்க்குத்தாபரன் ” (125).

என்ற இக்கோவையடிகளால் அறியலாகும். இதற்கேற்பச் சிற்பக்கலையில் இவனுக்கிருந்த விருப்பம், திரிபுவனம் என்ற ஊரில் இவனால் கட்டப்பட்ட சிவாலயத்தின் மாதிரியிலிருந்து நன்கு தெரியக்கூடும். இராஜேந்திரசோழ ஆசாரியன் என்ற சிற்பியொருவனுக்கு இவ்வரசன் நிலம் விட்டு ஆதரித்திருப்பது, தொழில் துறைகளில் இவனுக்கிருந்த அபிமானத்தைக் காட்டுகின்றது. நாட்டியக்கலை வளர்ச்சியிலும் இவனுக்குப் பெருவிருப்பம் உண்டு. திருவிடைமருதூர்க்கோயிலில் ஆடுதற்காக நிருத்தம் வல்ல கூத்தர்களை இவன் அதிகப்படுத்தியதோடு, தன்னிடமிருந்த கூத்தன் ஒருவனை அக்கோயிலுக்கு அளித்திருப்பதிலும், தன் ஆஸ்தானக் கூத்தனை குலோத்துங்க சோழ நிருத்தப் பேரரையன் என்பவனுக்கு வேண்டியன உதவி அபிமானித்திருப்பதிலும், இவ்வாறே கலாவிநோத நிருத்தப் பேரரையன் என்பவனும் இவனால் சம்மானிக் கப்பட்டிருப்பதிலும் இது விளங்குகின்றது.

நம் சோழனுக்குமுன்பு மூன்று தலைமுறைகளாக ஆண்ட சோழர் ஆட்சிகளிலே, தமிழ் வளர்ச்சி செழித்தோங்கியது. செயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, சேக்கிழார் முதலிய பெரும்புலவர்கள் அக்காலத்தில் விளங்கினர். சோழ அரசர்களும் தமிழை நன்கு கற்றும் ஆதரித்தும் வந்தார்கள். அத்தகைய பயிற்சியும் ஆதரவும் நம் சோழனுக்கும் பரம்பரையுரிமையாகவே கிடைத்திருந்தன. இது பற்றியே தமிழ்க்கலையில் இவனுக்கிருந்த அபிமானத்தையும், அத்துறையை இவன் வளர்த்து வந்ததையும், இக்கோவையாசிரியர் எல்லாவற்றினும் அதிகமாகவே கூறிப் புகழ்கின்றார். இக்குலோத்துங்கனது பேரத்தாணியைத் தமிழ்வாணர் பலர் அலங்கரித்து வந்தார்கள். அப்புலவர் பெருமக்களால் இவன் வாடாப்புகழ்மாலைகள் பல சூடின. தன் பால் வரும் புலவர்களிடம் பொதுநோக்கொழிந்து அவர்கள் புலமையையும் கவித்திறமையையும் அளந்து மதித்தே அவர்களை ஆதரித்து வந்தவன் இவன். பாவாணர் மட்டுமின்றி, உரைவாணர்களும் இவன் அவையை அணுகி உரைத்திறத்தால் தங்கள் பெரும் புலமையைக் காட்டி வந்தனர். அவர் உரையையுஞ் சோதித்து மதிப்பிட்டவன் இவன். இவ்வாறு, நூலிலும் உரையிலும் ஆராய்ச்சி மிக்கவனாய்த் தமிழருமை அறிந்தவனானால், உண்மைப் புலவர்களே இவனவையில் விளங்கி ஆதரவு பெறலாயினர்.

2. வீராந்தப் பல்லவராயர்

இங்ஙனம் கோவையாசிரியர் கூறியபடி இவனது நாளோலக்கத்தைச் சிறப்பித்து வந்த பெரும் புலவர்களுள், நம் சோழனால் அபிமானிக்கப்பட்ட ஆஸ்தான

கவியொருவர், சாஸனமூலம் நமக்குத்தெரியவருகின்றார். இவர்பெயர், வீராந்தப் பல்லவராயர் என்பது. நம் குலோத்துங்கன், 23-ஆவது ஆட்சி வருஷத்தில் தன் வாயிப்புலவரான இப்புலவர் கேட்டுக்கொண்டபடி, 'கலாவிநோத நிருத்தப் பேரரையன் பாரசவன் பொன்னன்' என்பானுக்கு, அவ்வூர்ச் சிவாலயத்தில் "நட்டுவ நிலை" என்ற விருத்தி நடத்தும்படி ஆணையளித்தான் என்று திருக்கடவூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. ஆலயங்களிலும் அரசரது ஓலக்கங்களிலும் நிருத்தமாடி மகிழ்விப்போர், பெண் பாலார்மட்டுமன்றி ஆண்மக்களும் பலர் இருந்தனர். இவர்கள் எல்லாரும் நாட்டிய சாஸ்திரத்திலும் அலங்கார நூல்களிலும் தக்க பயிற்சி வாய்ந்தவர்கள். இச்செய்தி பின்பு விவரிக்கப்படும். ஆஸ்தான கவியான இவ்வீரார்தப் பல்லவராயரால் அபிமானிக்கப்பட்ட நிருத்தப் பேரரையனும் இத்தகைய கலைகளில் வல்லவையிருந்தமை பற்றியே, இப்புலவரும் அரசனும் அக்கூத்தனை ஆதரித்தனர் என்று சொல்லலாம். மேற்கூறிய குலோத்துங்கன் கோவையில், பாட்டுடைத் தலைவனான நம் சோழனது குணஞ்செயல்களும் அறிவாற்றல்களும் பலபடப் பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருப்பதை நோக்கும் போது, அவனது அன்பிற்குரியவராகச் சாஸனங்கள் கூறிய இவ்வீரார்தப் பல்லவராயர்போன்ற ஆஸ்தான கவியினால், அக்கோவை இயற்றப்பட்டிருக்குமோ என ஐயம் நிகழ்கின்றது.

3. சங்கரசோழனுலா ஆசிரியர்

சங்கரசோழனுலாவின் ஆசிரியரும் நம் சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தவரே. இவர் பெயரும் இன்ன

தென்று தெரியவில்லை. இவரால் பாடப்பெற்ற சங்கர சோழன் என்பவன் நம் குலோத்துங்கனுடைய இளைய சகோதரனாவான். இவன், இரண்டாம் இராஜராஜன் இறந்த சில வாண்டுகளுக்குப்பின் சங்கமராசனுக்குப் பிறந்தவன் என்றும், தன் தமையன் காலத்தில் சோனாட்டின் ஒரு பகுதிக்குப் பிரதிநிதியாய் ஆண்டு வந்தவனென்றும் தோன்றுகின்றன. சங்கரனுடைய மூத்த சகோதரர்களாக இவர் குறித்த நல்லமனும் குமார மகிதரனும் முறையே இராஜாதிராஜனும் குலோத்துங்கனுமே யாவர். இவருள் பின்னவன், குமார குலோத்துங்கன் என்று சாஸனங்களிலும் வழங்கப் படுவன். இவனும் இவன் சகோதரர் இருவரும் சங்கமராஜன் என்பவனுடைய தவப்புதல்வர் என்று இவ்வுலாவாசிரியர் குறித்தபடியே,

“ சங்கமராச குலோத்துங்கன் ”

“ சங்கமராச வரோதயன் ”

என்றும் ‘சங்கரன் முன்னோன் குலோத்துங்கன்’ என சங்கமராசனுக்குத் தமையனே இவன் என்றும் குலோத்துங்கன் கோவையாசிரியர் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு சங்கம ராசன் புதல்வராகத் தெரிந்த மூவரும், இரண்டாம் இராஜராஜனை அடுத்துச் சோனாட்டை ஆண்டவர்கள் என்ற விஷயம் இவருலாவினால் தெளியப்படும். இரண்டாம் இராஜராஜன், தன்மேற் கூத்தர் பாடிய உலாக்கண்ணி ஒவ்வொன்றற்கும் பொன்னுயிரஞ் செரிந்தான் என்பதும், அவன் தந்தையான இரண்டாம் குலோத்துங்கன் உலாவோடு பிள்ளைத்தமிழ்மொன்றாலும் அப் புலவரார் பாடப் பெற்றனன் என்பதும் இவ்வுலாவாசிரியர் வாக்கிலிருந்தே முதன் முதல் நமக்குத்

தெரியவந்தன. இரண்டாம் இராஜராஜனுக்குப் பின்பு ஆண்டவர்களாக இவ்வுலாப்புலவர் குறிப்பிட்ட சகோதரர் மூவர்களிலே, குமாரமகிதரன் அல்லது குமார-குலோத்துங்கன் என்ற நம் சோழனை வீரப் பெருமையார் பெரிதும் புகழ்கின்றார் இப்புலவர். இதனால், நம் சோழனது வெற்றிச் செயல்களை நேரில் அறிந்தவர் இவ்வுலாவாசிரியர் என்றே சொல்லலாம்.

4. கம்பநாடர்

நம் சோழனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவனது அவையை அலங்கரித்த பெரும்புலவர்களிலே, கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடரும் சேர்த்தவராயிருத்தல், இங்கே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்புலவர் பெருமான் தம் பெருங்காவியத்திலே,

“ புலிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன் தோள்புகழ்

கவிகள்தம் மனையெனக் கனகராசியும் ” (கம்பரா. கிட. பிலரீங்கு. 53.)

“ சென்னிநாள் தேரியல் வீரன்

தியாக வினோதன் தேய்வப் பொன்னி நாடு ”

(ஹை யுத். மருத்து. 358)

என இரண்டிடங்களில் புகழப்பட்ட சோழவேந்தன் நம் குலோத்துங்கனேயாவான். திரிபுவனவீரன், வீரராஜேந்திரன் என்பவை இச்சோழன் தரித்த பிரபல நாமங்களாதலால், ‘வீரன்’ ‘போரமலன்’ என்றும், இவ்விசேடணம் இவன் முன்னோர் சிலர்க்கும் சொல்லக்கூடியதாதலால், இவ்வரசனுக்கே உரிய சிறப்புப் பெயரால் தியாக வினோதன் என்றும் குறிப்பிடலாயினர் கம்பநாடர். தியாகவினோதன் என்ற பெயர் நம் சோழனுக்கே உரிய

தென்பது பின்பு தெளிவாக விளக்கப்படும். இவன் முன்னோன விக்கிரமசோழன் தியாகசமுத்திரம் என்றும், இரண்டாம் இராஜராஜன் தியாகமேகம் என்றும் வழங்கப்பட்டனர். தெய்வக் கவியாகிய கம்பரால் பாடப்பெற்ற சிறப்புடைமை பற்றிப் போலும்,

“தமிழ்வாணர் தெய்வக் கவியாபரணன்”

என்றார் கோவையாசிரியரும். “மும்மணிக்கோவை” என்ற நூல் ஒன்று கம்பரால் இயற்றப்பட்ட தென்றும், அதனைச் சோழன் முன் அவர் அரங்கேற்றிய காலத்தில் அவர்க்குப் பகைவனாயிருந்த வாணியன்தாதன் என்பான், அந்நூலின் முதற்சீரில் குற்றங்கூறினான் என்றும் தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுகின்றது. இம் மும்மணிக்கோவை நம் சோழன்மேற் பாடப்பட்டதாக வேண்டும். இவற்றால் முதற் குலோத்துங்கனது அரசவையைச் சயங்கொண்டாரும், இரண்டாம் குலோத்துங்கனது நாளோலக்கத்தைக் கூத்தரும், மூன்றாம் குலோத்துங்கனது அத்தாணியைக் கம்பநாடரும் ஆக, கவிச் சக்கரவர்த்திகள் மூவர், புவிச்சக்கரவர்த்திகளான குலோத்துங்கர் மூவர்களின் பேரவைகளை அலங்கரித்து வந்தார்கள் என்பது, சரித்திரங்களினின்று நாம் தெளியலாம்.

கம்பநாடாது காலம்பற்றி வெவ்வேறு வகையான கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆயினும், பலவாண்டு களுக்கு முன்பே, அவ்விஷயமாக, மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ் 3-ஆம் தொகுதி 6-ஆம் பகுதியில் ஆராய்ச்சி நிரம்பிய கட்டுரை ஒன்று எழுதியுள்ளார். புலவர் பெருமானான கம்பரை 9-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கொள்வதற்கு ஆதாரமே இல்லை யென்பதும், ஒட்டக்கூத்தரை

இவர்க்கு முழு விரோதியாக்கி வழங்கும் கதைகளெல்லாம் வெறுங் கற்பனைகளே என்பதும், இவர்க்குப் பகைவனாயிருந்த புலவன் வாணியன் தாதன் என்பான் என்பதும், கூத்தர்க்கு 35, 40-வருஷங்களுக்குப் பின்பே கம்பர் பிரசித்தரானவர் என்பதும் இராமாயணத்தை இவர் பாடியகாலம் கி. பி. 1178-1185-க்குள் ஆக வேண்டும் என்பதும் ஓரங்கல் (Warrangal) ராஜ்யத்தைத் தன்னாற்றலால் ஓங்கச்செய்த முதற் பிரதாபருத்திரனிடம் (கி. பி. 1162-1197) இப்புலவர் சென்று அவனை வசப்படுத்தி அவனால் பெரிதும் அபிமானிக்கப்பட்டவர் என்பதும், முதலில் இக்குலோத்துங்கனால் ஆதரிக்கப் பெற்றுவந்த இவர், இவனுட்சி இறுதியிலோ அல்லது இவன் பின்னோன் காலத்திலோ இராஜகோபத்துக்குள்ளாகி அவன் அம்பால் எய்யப்பட்டு உயிர் துற்தார் என்பதும், அவ்வாறு துறக்கும்போது சோழ வமிசம் அழியும்படி சபித்துப்பாடினார் என்பதும், இப்பெரும்பாதகத்தைப் பாண்டியன் அறிந்து சோழன்மேற் பழிகூறினான் என்பதும், மற்றும் பல அரிய செய்திகளும் தமிழ்நாவலர் சரிதை, தொண்டைமண்டல சோழமண்டல சதகங்கள் முதலிய முன்னூற் பிரமாணங்களுடன் ஐயங்காரவர்கள் எழுதிய அக்கட்டுரையால் வெளியாகின்றன. பல நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட அந்நூல்களில் கூறப்பட்ட வரலாறுகள், இக்காலத்தாரது புனைந்துரைச் செய்திகளிலும் சிறந்த பிரமாணங்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

“ஆலின் கொடைச்சகர ராயிரத்து நூறெழித்துத் தேவன் திருவழுந்தூர் ஈண்டுடே—மூவலூர்ச் சீரார் குணத்தின் சேயமையப் பாடினான், காராங்கா குத்தன் கதை”

என்ற பழம்பாடலின்படி, கி. பி. 1178-ல் கம்பர் தம்

இராமாயணத்தைப் பாடத் தொடங்கி, 'எண்ணிய சகாத்த வெண்ணுற்றேழின்மேல்' என்றபடி கி. பி. 1185-ல் அஃதாவது ஏழாண்டுகளில் அப் பெருங்காப்பியத்தை முடித்தார் என்றும், நம் சோழன் காலத்தேதான் அவர் வாழ்ந்தவர் என்றும் முடிவுகட்டி ஐயங்கராவர்கள் எழுதியவை பெரும்பாலும் ஆராய்ச்சி வல்ல அறிஞர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளற்றுகியன.

5. குணவீர பண்டிதர்

இவர் ஒரு ஜனப் பெரியார்; களந்தை வச்சணந்தி முனிவரின் மாணாக்கர். இவரால் எழுத்துச் சொற்களின் இலக்கணங்களைப் பற்றி நேமிநாதம் என்ற சின்னாலும், யாப்பமைதிபற்றித் தம்மாசிரியர் பேரால் வச்சணந்திமாலை என்ற வெண்பாப் பாட்டியலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பின்னதான பாட்டியலின் நூற்பாயிரத்தில், திரிபுவனதேவன் என்ற அரசனது அவைக்களத்தே தம் நூல் அரங்கேற்றப்பட்டதாக இக் குணவீரபண்டிதரே குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர்கூறிய திரிபுவன தேவன் என்பான், நம் சோழனான திரிபுவன வீர தேவன் என்பதில் ஐயமில்லை. "உரைவாணர் தங்கள் நவை காணின் மாற்றும் குலோத்துங்கன்" என்ற கோவையாசிரியர் கூற்று, வச்சணந்திமாலை போன்ற நூலுரைகள் இவ்வரசன் திருமுன்பு அரங்கேற்றப்பட்டதைக் குறிப்பதுபோலவே தோன்றுகிறது.

6. அரும்பாக்கத்து அருணிலை விசாகன்

சங்க காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும், தெள்ளாறெறிந்த கந்திவர்மன் (III) காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும் தவிர, நம் சோழவேந்தன்

காலத்திலும் தமிழ்ப்பாரதமொன்று இயற்றப்பட்டதென்பது, திருவாலங்காட்டுச் சாஸன மொன்றால் தெரியவருதல் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். அக் கல்வெட்டில் "ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து மணவிற் கோட்டத்துத் திருப்பழையனார் நாட்டுத் திருவாலங்காட்டுத் திருவரங்கில் அண்டமுற நிமிர்ந்தருளின நாயனார்க்கு திருந்திவிளக்கொன்று, குன்றவத்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தார் நாட்டு அரும்பாக்க முடையானான அருணிலைவிசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்ஸராஜன்" என்பார் இக்குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 32-ஆம் வருஷத்திலே அமைத்தனர் என்றும் இவர் "பாரதத்தன்னை அருந்தமிழ்ப் படுத்திச் சிவ நெறி கண்டவர்" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் குறிப்புக்களிலிருந்து, நம் வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் அதாவது கி. பி. 1210-க்குச் சிறிது முன்பு பாரதம் தமிழில் செய்யப்பட்ட தென்பதும், அதனைச் செய்தவர் தமிழ்த்தலைவருள் ஒருவராய் அரசாங்கத்தில் மேம்பட்டிருந்தவர் என்பதும் தெரிகின்றன. இப்பாரதம் நம் காலத்தில் வழக்கு விழ்த்து வருந்தத் தக்கது.

7. திருவரங்கத்தழுதனார்

விசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீ இராமநுஜாசாரியர்மேல் இராமானுச நூற்றந்தர்த்தியாவார் திருவரங்கத்தழுதனார் என்ற பெரியார் ஆவார். இவ்வந்தாதி வைஷ்ணவ சமயத்தாரால் பெரிதும் போற்றப்பட்டும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் சேர்க்கப்பட்டும் வழங்கி வருவதென்பது பலரும் அறிந்

V211C F
N49

ததே. இவ்வந்தாதியாசிரியர் நம் சோழர்பெருமான் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர் என்பது, சாஸன வழியால் இப்போது அறியப்படுகின்றது. நடுநாட்டுத் திருக்கோவ லூர்த் திருமால் கோயிலில், நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சி மூன்றாமாண்டில் அமைந்த கல்வெட்டொன்றில்

‘இராஜராஜ சேதியராயர் என்பார் ஆணைப்படி வன்னிய மலையமான் என்ற அதிகாரி, பெரியகோயில் நந்தவன மொன்றன் கைங்கரியத்தை நடத்தி வருவதற்காகச் சில நிலங்களை மூங்கிற்குடி திருவரங்கத்தமுதனூர்க்கு அளித்தனர்’’

என்று காணப்படுகின்றது. இதனால் இராமானுஜர் திருமுன்பு நூற்றந்தாதி பாடி அரங்கேற்றிய இவ் வமுதனார், நம் சோழன் ஆட்சித் தொடக்கம்வரை வாழ்ந்தவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இப்பெரியார் 80, 85-பிராயம் வாழ்ந்திருந்தவர் எனின், இது நம் வேந்தன் ஆட்சிக் காலத்துடன் பொருத்தமாகும்.

8. பவணந்தி முனிவர்

நம் சோழவேந்தனது ஆட்சிக் காலத்தில் குவ ளால புரத்திலிருந்து ஆண்டுவந்த கங்கவரசன், சீயகங்கன், அமராபரணன் என்பவன். இவன் இக் குலோத்துங்கன் ஆணைக் கடங்கியிருந்த சிற்றரசருள் ஒருவனாவான். இவ்வரசன் கன்னடம் பயிலும் நாட்டவனாயினும், தமிழ்ப்பிமானம் மிகுதியும் உடையவனாய்த் தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்துவந்தனன். தன் நாட்டையடுத்துள்ள கொங்கு மண்டலத்தில் சீனாபுரம் என்ற சனகையில் வாழ்ந்தவரும், சைனப் பெரியாருமான பவணந்தி முனிவரைக் கொண்டு நன்னூல் என்ற அரிய இலக்கண நூலை இயற்றுவதித்தவன் இவனே.

“ முன்னு லொழியப் பின்னூல் பலவினுள்
எந்நூலாரும் நன்னு லாருக்கு
இணையோ வென்னும் துணிவே மன்னுக ”

—இலக்கணக் கொத்து, 8, உரை.

என்று பிற்காலத்துச் சைவப்பெரியாரும் கொண்டாடும் படி இன்றுவரையிலும் எல்லாரும் கற்று வருவது இவ் விலக்கண நூல் என்பதை அறியாதார் இல்லை. இச் சீயகங்கனைப்போல, சைனப் பெரியாரான அமித சாகரரைத் தன்னூரில் இருக்கும்படி செய்து அவரால் காரிகை என்ற யாப்பிலக்கணத்தை இயற்றுவதித்தவன், தொண்டை நாட்டுக் குளத்தூர்த்தலைவன் என்பதும், அதுபற்றி அவ்நூலுக்குக் காரிகைக் குளத்தூர் என்ற பெயர் நம் சோழன் காலத்துக்குச் சிறிது முன்வரை வழங்கிவந்த தென்பதும் ஒப்பிடத்தக்கன.

இப்பெரும் புலவர்களன்றிப் பாண்டிநாடு, தொண்டை நாடு முதலிய நாடுகளில் நம் சோழன் காலத்தும் அதனை ஒட்டியும் விளங்கிய புலவர்கள், பலர் உண்டு. இவர்களுள் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது அவையில் தம் அகப்பொருளை அரங்கேற்றிய நாற் கவிராச நம்பியும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை உரையாசிரியரான சாமுண்டிதேவரும், தொல்காப் பியத்துக்கு உறையிட்ட பேராசிரியரும், கப்பற் கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவைகளின் ஆசிரியர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இக் குலோத்துங்கனைப்போலவே, இவன் காலத் துச் சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் தமிழறிவும் அபிமானமும் மிக்கவர்களாய்ப் புலமையைப் பெரிதும் போற்றி வந்தார்கள். இவற்றை யெல்லாம் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

சமயநிலையும் அறச்செயல்களும்

நம் சோழர்பெருமான், தன் முன்னோர் போலவே வைதிகமார்க்கத்தை வளர்த்தும், சைவசமயத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகியும் வந்தான். சிவபிரானிடம் இவன் வைத்திருந்த பக்தியை

“காமாசிக் கன்பன்” (468)

“வேள்விடையோன் தன்னையந்தன்னை மறவாதவன்”

“நாகாபரணனை யேத்துவோன்” (88)

என்று இவ்வாறு பலவிடங்களிலும் இவன் கோவை சிறப்பிக்கின்றது. திருவாரூர்ச் சிவபிரானே இக்குலோத்துங்கனை “நம் தோழன்” என்று கூறியதாக—தம் கோயில் ஸ்தானத்தார்க்கு அப்பெருமானே இடுங்கட்டளை முறையில்—24-ம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது. இதனால், சிவபக்தியின் சிறப்புத் தெளிவாகக் கூடியது. ‘நம் தோழன்’ என்றது, சுந்தர மூர்த்திராயனாரைத் தம்பிரான்தோழர் என்ற வழக்குப் போன்றதாகும்.

இக்குலோத்துங்கனது முன்னோர்களிலே, முதல் இராஜராஜசோழன், அவன் மகன் இராஜேந்திரன் முதலியோர் வடதேசத்திலிருந்து சைவாசாரியர்களை வரவழைத்து, அவர்களைத் தங்கள் இராஜகுருக்களாகக் கொண்டு உபதேசம் பெற்றவர்கள். சமய விஷயங்களில் இவ்வாசாரியர்கட்குச் சோழராஜ்யத்திலிருந்த செல்வாக்கு மிக அதிகம். அம்முன்னோர் முறைமைப்படியே, இவனுக்கு ஞானாசாரியராக இருந்தவர் ஈசுவர சிவன் என்ற சைவப் பெரியார். இவர் ராதா (லாட) தேசத்த

வரும், சாண்டில்ய கோத்திரத்தவருமான ஸ்ரீ கண்டசம்பு என்பாரின் புத்திரர் என்றும், திரிபுவனம் என்ற ஊரி லுள்ள கோயில் இவ்வாசாரியாரால் பிரதிஷ்டை பெற்றது என்றும் தெரியவருகின்றன.

இவனன்றி, சுவாமி தேவர் என்ற மடாதிபதி ஒருவரும் சோழராட்சியில் பிரசித்தராய் விளங்கினார். நம் அரசனுடைய தமையன் காலத்தே, தம் தபோமகிமை யால் ஈழப்படைகளை நாட்டை விட்டு ஒழிப்படி செய்து, புகழ்பெற்ற சுவாமாதேவர் இவர் என்றே தோன்றுகிறது. இப் பெரியார் பிரதிஷ்டித்த அச்சுத மங்கள சிவாலயத் துக்கும், நம் அரசன் தன் 5-ஆம் ஆண்டில் இறையிலி அளித்துள்ளான். திருக்கடவூர்க்கோயிலில் நம் சோழனால் விதிக்கப்பட்டிருந்த ஒழுங்குகளை மாற்றி, இம் மடாதிபதி வேறு புதிய ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தினார் என்றும், அதனையறிந்த அரசன் அதற்குத் தன் சம்மத மளித்தனன் என்றும் ஒரு சாஸனம் கூறுகின்றது. இதனால் சைவாசாரியர்களுக்கு இராஜாங்கத்திலிருந்த மதிப்பு ம். செல்வாக்கும் வெளியாகின்றன. இவற்றோடு, மகா விரதிகளான காளாமுகரின் கோமடமும், சதுரானன பண்டித மடமும் முறையே திருவானைக்கா, திருவொற்றி யூர்களிலும், வாரணாசி பிக்ஷாமடம் என்பதொன்று பந்தனைநல்லூரிலும், வாரணாசி லக்ஷாத்யாய இராவளரின் கொல்லாமடம் என்பது திருப்பாசூரிலும் நம் சோழன் காலத்தில் சைவாசாரிய பீடங்களாக விளங்கின.

இவ்வேந்தனது ஆட்சியில் தேவாலயங்களின் சொத்துக்களும், அறப்புறங்களும், நித்த கையித்திக விழாக்களும் மிக ஒழுங்காகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. நாடெங்கும் அமைந்த சிவாலயங்களில் நேருங் குறை களைப் போக்கியும், அவற்றுக்குத் திங்கிழைத்தோரைத் தண்டித்தும் நேரே கவனித்து வந்தவன் இவ்வரசன்.

அவ்வாலயங்களுக்கு வேண்டிய இறையில்களும் திருவாபரணங்களும் வேண்டியபடி இவனால் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இவன் செய்த அவ்வரச்செயல்களுட் சில வருமாறு :—

(1) 26-ஆம் ஆண்டில், திருவொற்றியூர்ச் சிவபிரானுக்கு அவ்வூர் அம்மையொருத்தியின் வேண்டுகோளின்படி திருவாபரணம் திருவாடுதண்டு முதலியன இருமுறை அளித்தது.

(2) 26-ஆம் ஆண்டில் உத்தரமேரூர்ப் பிடாரியார்க்கும் ஸப்தமாதர் ஸ்தானங்களுக்கும் பத்து வேலி நிலம் உதவியது.

(3) 12-ஆம் ஆண்டில் சிதம்பரப் பக்கத்திலே இருங்கோளன் என்ற தலைவன் இயற்றிய கோயிலொன்றுக்கு விட்ட பூமிகளை இறைநீக்கி உதவியது.

(4) கீழையூரில் சிவாலயத்துக்கும் பிராமணர் வேளாளர்கட்கும் கேடுகள் சூழ்ந்தும், அந்தணன் ஒருவன் வீட்டில் தீயிட்டும், மற்றும் கலகங்கள் விளைதும் வந்த இருவர்க்குத் தண்டனைகள் விதித்து அவர்கள் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்தது.

(5) 16-ஆம் ஆண்டில், கோவந்த புத்தூரில் மாடாபத்யம் பார்த்துவந்த உத்தியோகஸ்தன் ஒருவன், கோயில் சொத்துக்களைத் திருடியதற்காகச் 'சிவத்துரோகி' என்ற குற்றம் சாட்டப்பட்டதன்மேல் அவனது நிலத்தைப் பறிமுதல் செய்தது.

இவைபோல, மற்றும் அறப்புறங்களைக் காப்பதற்காக அரசனிட்ட கட்டளைகள் பலவாம். இவையன்றிக் திருப்பணிகளும் திருவிழாவும் திருவிதிகளும் இவனால் அளிக்கப்பட்டவை பலவுண்டு. அவை :—இராசாக்களையன் திருநாள், இராசாக்கள் தம்பிரான்திருவிதி,

முடித்தலைகொண்டபெருமாள் திருவிதி என்றிவ்வாறு இவ்வரசன் பெயர்கள் பெற்று விளங்கின.

முதல் இராஜராஜ சோழன், தன் பகைவரிடமிருந்து செயித்துக் கவர்ந்த பொருள்களைச் சிவபிரானுக்குப் பெருவாரியாக வழங்கியதுபோல, நம் வேந்தனும், மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமுஞ் செய்து கொண்ட காலத்திலே மதுரைமாநகரை அழகுபடுத்தினன். அன்றியும், அம்மதுரை விஜயத்தில் சோபாண்டியரிடம் திறைகொண்ட பொன்களையும் பூமிகளையும், தன் முன்னோர் வழிபட்ட தில்லை, திருவாரூர், திருபுவனங்களில் உள்ள கோவில்களுக்கு அளித்தும் மகிழ்ந்தான். இவ்வரிய செய்திகள் யாவும் இவனது புதுக்கோட்டை மெய்க்கீர்த்திகளிற் கானலாம்.

இனி, திருபுவனங் கோயிலிற்கண்ட வடமொழிக் கல்வெட்டிலிருந்து நம் சோழனுக்குச் சிவாலயங்கள் எடுப்பதில் இருந்த சிரத்தையும் பக்தியும் நன்கு விளங்கக்கூடியன. இவைபற்றி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் எழுதிய குறிப்பு கீழ் வருமாறு :—

“மூன்றாம் குலோத்துங்கனை ஒரு பெரிய கட்டட கிர்மானி என்றே மதிக்கலாம். சோழ சிற்பமுறையில், இவன் செய்வித்த சிற்பங்கள் பேர்போனவை. இவன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டடங்களும் சிறப்பாகக் கோயில்களும் புதுக்கோட்டை சாஸனங்களிலும், திருபுவனம் என்ற ஊரிலுள்ள கம்பாஹரேசுவரர் என்ற திருபுவனேசுவரர் ஆலயத்தின் கர்ப்பக்கிருகத்துள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டிலும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்படி திருபுவனேசுவரர்கோயில், குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் ஒரு சிறந்த ரூபக சின்னமாக விளங்குகிறது. இந்த அற்புதமான ஆலயம், ஆராய்ச்சியாளர்களால் போதுமானவளவு கவனிக்கப்படவில்லை.

பொதுவமைப்பில் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலை இது நமக்கு நினைப்பூட்டினாலும், இதற்கெனச் சில தனிப்பெருமைகள் உண்டு. இதன் திருமதில்கள் முழுதும் அழகிய சிற்ப வேலைகளாலும் சித்திரங்களாலும் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. இங்கே உள்ள இராமாயணக்கதை யமைந்த சிற்பங்கள் மிகவும் புகழத்தக்கவை. சித்தார்த ரத்னாகரத்தின் ஆசிரியரும், ஸ்ரீ கண்டசம்புவின் புதல்வரும் சோழ வேந்தன் குருவுமான ஈசுவர சிவனால் இவ்வாலயம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாகும்.

“இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த திரிபுவனேசுவரர் ஆலயத்தைத் தவிர, மூன்றாம் குலோத்துங்கன் தில்லை நடராஜப்பெருமானது திருமுக மண்டபத்தையும் கிரீட திராஜை (சிவகாமி) அம்மனின் கோபுரத்தையும், சிதம் பரப் பிராகாரத்தையும் கட்டுவித்தான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், காஞ்சி, மதுரைகளில் உள்ள சிவ பிரான் கோயில்களுக்கும் அருமையான திருப்பணிகள் செய்துள்ளான். திருவிடைமருதூரிலும் திருவாரூரிலும் தாராகுரத்திலுமுள்ள சிவாலயங்களிடத்தும் இவன் அபிமானம் மிக்கவன். திருவாரூர்ச் சபாமண்டபமும் பெரிய கோபுரமும் இவன் முயற்சியால் அமைக்கப்பட்டவையே.”

நம் சோழன், சைவாபிமானி யாயினும், மற்ற வைதிக சமயக் கடவுளாக்கும், சைன சமயக் கடவுளாக்கும் நித்யநைமித்திகங்கட்கு வேண்டிய அறப்புறங்கள் அமைத்து, தனக்குள்ள பொது நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளான். வேலூர்த் திருமால் கோயிலுக்கு மூன்று கிராமங்களை ஒன்றுக்கிக் குலோத்துங்க சோழ நல்லூர் என்று தன் பேரிடம் அளித்ததோடு, அக்கோயிலுக்கும் குலோத்துங்க சோழ விண்ணகர் என்று தன் நாமத்தைத் தன் ஆட்சி

3-ஆம் ஆண்டில் வழங்கினன் என்றும், விக்ரமசோழ புரத்திலுள்ள தன் அரண்மனையிலிருந்து, வில்லவராயர் என்ற உடன் கூட்டத்ததிகாரி மூலம் அவற்றுக்கு வேண்டிய கட்டளைப் பிறப்பித்தான் என்றும் அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இவ்வாறே, இவன் அதிகாரிகளான திருக்கோவலூர் மலையமான் முதலிய விஷ்ணு பக்தர்கள் திருமால் கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் அரசன் அனுமதியுடன் செய்த அறப்புறங்களும் உள்ளன. இவ்வாலயங்களோடு பிடாரியார் கோயிலுக்கும், ஸப்தமாதர் ஸ்தானங்களுக்கும் உத்தரமேரூரில் இச் சோழன் நிலங்கள் அளித்து ஆதரித்துள்ளான்.

இம்மட்டோ! புறச்சமயத்தவரான சைனரிடமும் இவன் அபிமானம் வைத்து ஆதரித்திருக்கின்றான். இவனுடைய பெரிய அதிகாரிகளுள், மண்டியங்கிழான் குலோத்துங்க சோழக் காடுவெட்டி என்ற சைன சமயத்தவர் ஒருவரும் விளங்கினர். இவர்—

“ராஜகாரியஞ் செய்து நாயனாரைத் திருவடித் தொழ
‘உனக்கு வேண்வேன வேண்டிக்கொள்’ என்று திரு
வுள்ளமாய் அருள...கோயிலுக்கு 20-வேலி நிலம்
திருவுள்ளமாடித்தருளவேணும்”

என்றும், ‘தம் குரு சந்திரகிரிதேவர்க்குக் கொட்டையூர் ஆசிரியப்பட்டம் கொடுத்தருளி அம்பையிலே 20-வேலி அளிக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ள, அவ் வேண்டுகோட்படியே திருமுகம் பிரசாதித்தான் நம் சோழன் என்று, திருப்பருத்திக்குன்றுக் கல் வெட்டொன்று கூறுகின்றது. மேலும் தன் 3-ஆம் ஆண்டில் திருநறுங்குன்றைச் சைனப் பெரும்பள்ளிக்கு வேண்டும் நிபந்தங்களுக்கும், “அமணபிடாரர்களுக்

கும்” இறுப்பதாகப் பதிறுவேலி நிலவருவாயை இறை யிலி செய்து—“இக் கிலத்துக்கு அமணபிடாரர்கள் சொன்னபடிசெய்வது ; இவர்கள் வசம் கடமை இறுக்க” என்று திருவாணையும் இட்டான். இன்னும் (அப்பள்ளி யிற் கோயில்கொண்ட) “அப்பாண்டார்க்குமுன்பிலாண்டு எழுந்தருளுகிற திருவைகாசித் திருநாளுடனே நம்பேரா லேயும் ஒரு திருநாள் எழுந்தருளவேண்டும் என்று” அப் பள்ளிக்குரிய பெரியார்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி வேண்டிய நிலமளித்ததுடன்,

“ஆறுவதுமுதல் நம்பேராலே இராசாக்களாயன் திருநாள் என்று தைம்மாதத்து அத்தத்திலே தீர்த்த மாகத் திருநாள் எழுந்தருளுவிப்பதாகச் சொன் னோம். இப்படிக்குச் சந்திராதித்தவரை செல்வ தாக, கல்லும் வெட்டிக்கொண்டு இம்முதல்கொண்டு திருநாள் எழுந்தருளுவித்துப் போதுக.”

என்று தன்னாளை யிட்டுள்ளான், நம் வேந்தர் பெருந்தகை.

இவற்றால், நம்சோழன் தன் சமயத்தில்மட்டு மன்றி, அந்நிய மதங்களிடத்தும் தன் அன்பையும் ஆதரவையும் செலுத்திப் பொது நோக்கோடு ஆட்சி புரிந்துவந்தவன் என்பது மிகத்தெளிவாகும்.

அத்தியாயம் VIII

சாமந்தர்கள்

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அரசாங்க உள்துறைகளை அமைச்சரும் உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகளும் மகா சபையார்களும் தலைமையாக நின்று நிர்வகித்து வந்தார்கள். ஆனால் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு, உள்நாட்டுக் கலகம் முதலியவற்றைத் தடுத்ததே தேச அமைதியைக் காத்துவந்தவர்கள் மண்டல மாக்களும் தண்டத் தலைவர்களுமான சாமந்தர்களே யாவர். இன்னோரின் ஒற்றுமையான பேருதவிகளே சோழ ஏகாதிபत्यத்தைப் பல தலைமுறைகளாகக் காத்து வந்தன. நம் சோழன் காலத்திலும் இத்தகைய தலைவர் பலர் இருந்தனர். இவரெல்லாரும், தம் சக்கரவர்த்தியிடம் உண்மையான பக்தியும், ஏகாதி பத்யத்தின் பழம்பெருமையைக் காப்பதில் உறுதியும் உடையவர்கள். இவர்களுட் பலர் தங்களுக்குப் பழமையாக உரியனவும், அரசனால் அளிக்கப்பட்டனவு மான நாடுகளை ஆண்டு, பெரும்படைகளைக் கொண்டவர் களாய், வேண்டியபோது தாங்களே படைத்தலைமை யூண்டு அரசனுக்கு உற்றுழியெல்லாம் உதவிவந்தார்கள். நம் சோழர்பெருமான் காலத்தில் விளங்கினவருட் சிறந்தவர்கள்—சேதியராயர் என்ற மலையமான்கள், சம்புவராயர், காடவராயர், அதிகமான்கள், வாண கோவரையர், கங்கர், தெலுங்குச்சோடர்கள் முதலி யோர்.

சேதியராயர் என்ற மலையமான்கள் :—இவர்கள் திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மலாடு என்ற நகராட்டைப் பழங்காலமுதலே ஆண்டு வந்த

வர்கள். சங்க காலத்தில், கடை யெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனும் விளங்கிய மலையமான் திருமுடிக்காரி இக்குலத்து முன்னோன் ஆவன். சேதிராஜ குலத்தவராதலால் சேதிராயர் என்றும், கோவலூர் அதிபர்களாதலால் கோவலராயர் என்றும், மலாட்டிக் குரியவராதலால் மலையர், மலையராயர், மலயகுலராயர் என்றும் இவர்கள் வழங்கப் பெற்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் விஷ்ணு பக்தியுடையவர்கள். “பொற்புடைய மலையரையன் பணிய நின்ற பூங்கோவலூர் தொழுதும்” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இவர்களைச் சிறப்பித்துள்ளார். சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் இவர்கள் நெடுங்காலமாகத் தலைமை வகித்து வந்ததோடு, அச் சோழ வேந்தர்க்கு மகட்கொடுத்துச் சம்பந்தம் புரிந்தும், சங்ககாலத்திற்போலவே போர்க்காலங்களில் உதவியும் வந்தனர். முதல் இராஜராஜனுடைய தாய் இம் மலையர்குலத்துதித்தவள் என்று திருக்கோவலூர்ச் சாஸனங் கூறுகின்றது. பிற்காலத்தில் கிளியூர், ஆடையூர் முதலியவை இவர்களுக்குத் தலைநகர்களாயிருந்தன. நம் சோழன் ஆட்சியில் விளங்கிய இம் மலையர்குலத்தவர்களுள்,

1. மலையமான் பேரியுடையானான

இராஜராஜச்சேதியராயர்,

2. மலையன் நரசிம்மவர்மன் கரிகாலசோழ

ஆடையூர் நாடாள்வார்

என்ற இருவரும் சிறந்தவர்களாகவும், மற்றச் சாமந்தர்களால் பெரிதும் மதிக்கப் பெற்ற தலைவர்களாகவும் தெரிகின்றனர். இவருள், இராஜராஜச் சேதியராயர்க்குச் ‘சேனைமீகாமன்’ என்ற சிறப்புப்

பெயர் வழங்கியிருப்பதனால், சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் படைத்தலைமை வகித்துவந்தவர் இவர் என்று தோன்றுகின்றது. பின்னவரான நரசிங்கவன்மர் ஆடையூர் நாடாள்வார் என்பவர் நம் அரசனுடைய தமையன் காலத்தில் பெருமானம்பிப் பல்லவராயருடன் சேனைத்தலைமை பூண்டு பாண்டிநாடுசென்று ஈழப் படையோடு பொருது வெற்றி பெற்றவர் என்பது, இலங்கைச் சரித்திரமான மகாவமிசத்தினால் தெரியவருகிறது. இவரன்றி,

மலையமான் குரியன் நீரேற்றான்,

ராஜராஜமலையகுலராயன்,

இராஜராஜ கோவலராயன்,

முதலியோரும் நம்வேந்தன் காலத்தில் வாழ்ந்த சேதியரசர்களே.

சம்புவராயர்:—பழைய பல்லவ வமிசத்தவர் என்றும், செங்கேணிக் குடியினர் என்றும் கூறப்படும் இவர்கள், முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலிருந்தே சோழசாம்ராஜ்யத்தில் தலைமை அதிகாரம் வகித்துவந்தனர்; வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களடங்கிய பிரதேசங்களில் இன்னோர் சோழர் பிரதிநிதிகளாய் இருந்து ஆண்டு வந்தனர். பின்பு, அப்பிரதேசங்களின் தலைமையும் உரிமையும் இவர்களுக்கே சொந்தம் ஆயின. நம் சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் இவ்வமிசத்தவனான “செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டான் கண்டர் குரியன் இராஜ ராஜ சம்புவராயன்” என்பான் அரசியலில் தலைமை வகித்து விளங்கிய சாமந்தனாகத் தெரிகின்றான். இவன் பெயரி

னின்று, பாண்டிய நாட்டுப் போரோன்றில் வெற்றி பெற்றவன் இவன் என்பது தெரியலாகும். இவனன்றி,

சேங்கேணி மிண்டன் அத்திமல்லன்

சம்புவராயன்,

சேங்கேணி அம்மையப்பன்

கண்ணுடைப்பெருமாள்,

வீரசோழன் அத்திமல்லன்,

குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன்

ஆளப்பிறந்தான் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் என்போரும் இம் மரபினராய் நம் சோழன் ஆட்சியில் அதிகாரம் வகித்தவர்களே.

காடவராயர்:—பல்லவ வயிசத்தவருள் ஒரு கிளை யினரே இவர். திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் கூடலூர் சேந்தமங்கலங்களிலிருந்து, சோழர்களின் கீழ்த் தலைமை வகித்துவந்த இவர்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை அப் பிர தேசத்தில் பின்பு நிலைநாட்டிக் கொண்டனர். இவர்க ளுடைய ஆதிக்கத்தின் மிகுதியால், பிற்காலத்தில் சோழசாம்ராஜ்யத்துக்கே கேடுவிளைந்ததாயினும், நம் சோழன் ஆட்சியில் இன்னோர் உண்மையான ராஜாபி மானிகளாய்த் தம்மரசனுக்கு உழைத்தவர்கள் எனலாம். இத்தகையவருள் சிறந்தவர்களாகத் தெரிய வருவோர்—

ஆளப்பிறந்தான் வீரசேகரன்,

வானிலை கண்டான் இராஜராஜக் காடவராயன்,

என்போர். இவர்கள் வழியில் வந்தவனே நம் அரசனுக்கு அடுத்த தலைமுறையில் சோழ ஏகாதிபத்தியத்தைச் சிதைத்துத் தன் ஆதிக்கத்தை நாட்டிய கோப்பெருஞ் சிங்களர்.

அதிகமான்கள் :—இவர்களும் சங்ககாலமுதலே பிரபலம் பெற்றவர்கள். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒரு வனுன அதிகமானஞ்சி என்பான் இவர் குலத்து முன்னோன் ஆவன். இன்னோர், தகடூர் என்ற தலைநகரி லிருந்து ஆண்டுவந்த சேர்மரபினராவர். அதியேங் திரர், தகடாதி ராயர் என்பன இவர் பட்டப்பெயர்கள். இவர்கள் தலைநகரான தகடூர் சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள தர்மபுரி ஆகும். நம் சோழன்காலத்து வாழ்ந்த அதிக மான்கள் :—

அதிகமான் இராஜராஜ தேவன்,

அவன்மகன் விகோதழகிய பெருமாள்,

குலோத்துங்க சோழ தகடாதிராயன்,

சாமந்தன் அதியமான்

என்பவர். இவர்களுள் விகோதழகிய பெருமானின் சாஸனங்கள் திருமலைக்குன்றில் உள்ளன. இவற்றில், “சேரமான் வயிசத்து அதிகமான் எழினி” “வஞ்சியர் குலபதி,” “அஞ்சிதன் வழிவருமவன்” என்று கூறி, தன்னை வள்ளலான அதிகமானஞ்சியின் மரபினன் என்று பாராட்டிக்கொள்ளுதல் காணலாம். இவன் கரிகால்சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வான், செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்திமல்லன் என்ற இருவருடன் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கை யொன்றிலிருந்து, இம்மூவரும் நம் சோழவேந்தனுக்கு அந்தரங்கமாய் ஒத்துழைத்து வந்த வர்கள் என்பது வெளியாகின்றது.

வாணகோவரையன் :—மகாபலியின் வயிசத்தவர் களாக வழங்கப்பட்ட இவர்கள், சங்ககாலமுதலே பலம் பெற்ற சிற்றரசராயிருந்தவர்கள். அக்காலத்தில் சோண டாண்ட கள்ளிவளவனது பட்டத்துத்தேவி ‘சீர்த்தி’ என்பவனை “மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்”

என்று மணிமேகலை கூறுதலும் காண்க. பிற்காலத்தில், இன்னோர் நடுநாடான மகதை மண்டலத்தின் தலைவர் களாய், ஆறகமுர் அல்லது ஆறை என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சி செய்து, சோழ ஏகாதிபத்தியத்தின் பெருமையைத் தாங்கிவந்தார்கள். நம் சோழனது ஆட்சிக் காலத்தின் பெரும்பகுதியில் விளங்கிய வாணவாசன் 'ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோவாசன்' என்பவன். இவன் சாஸனங்கள் சேலம், திருச்சிராப் பள்ளி, தஞ்சை ஜில்லாக்களில் அமைந்துள்ளன. இவனன்றி, இக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமாக விளங்கியவன்,

“ஆறகருடைய மகதேசன் ராஜராஜதேவன்
பொன்பரப்பினன் வாணகோ வரையன்”

எனப்பட்டவன். திருவண்ணாமலைக் கோயிலிலும் பிற விடங்களிலும் வரைந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இவ்வாணனைப்பற்றிய பாடல்கள் பல உள்ளன. அவையாவும் சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவும் பெற்று விளங்குவன. அவற்றிலிருந்து பெருந்தமிழ்ப் புலவர்களது புகழ்மலை சூடியவன் இவன் என்பது தெரியலாம். இவனது வீரச் சிறப்பும் வெற்றிகளும் அறச்செயல்களும் அப்பாடல்களில் மிக அழகாகச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. இவன் திருவண்ணாமலை அருணாசலேசுவரர் கோயிலைப் பொன் வேய்த்தவதைதலால், 'பொன் பாப்பினன்' என்ற பெயர் இவனுக்கு வழங்கியது.

கங்கர்கள்:—இவர்கள் மைசூர்ச் சீமை முதலியன அடங்கிய கங்கபாடியை ஆண்ட அரச மாபினர். 'பங்களர் கங்கர் பல்வேற்கட்டியர்' என்று அப்பக்கத்து அரசர் கூட்டத்தில் ஒருவராக இவரை இளங்கோவடி களும் குறிப்பிட்டனர். இவர்களது இராஜதானி தங்கச்

சுரங்கமுள்ள குவளாலபுரம் என்ற கோலார் ஆகும். இது கொங்கு நாட்டின் பக்கத்தில் உளது. இக்கரத்தை நம் சோழன் காலத்தே ஆண்டவர்களுள்

அமராபரணன் சீயகங்கன்

என்பான் முக்கியமானவன் எனத் தெரிகின்றது. இவனுக்கு 'வீரகங்கன்,' 'வெட்டும் அமராபரணன்' என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இவன் தேவி அரிய பிள்ளை என்பான். நம் சோழனது 3-ஆம் ஆண்டுமுதல் 36-ம் ஆண்டுவரை இச்சீயகங்கன் விளங்கினான். இவன் தன் கங்கநாட்டுக்கு உரிய கன்னடமொழியில் அபிமானம் செலுத்தியவனாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், தமிழிமானம் மிகப் படைத்து, தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களை ஆதரித்து வந்திருக்கின்றான். இச்சீயகங்கனுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்களும், இவன் தேவியின் பெயரும், இவனது தமிழ்ச்சாஸனங்களும், தமிழ் நாட்டுத் தலங்களுக்கு இவன் செய்த அறச்செயல்களும் இவனைச் சிறந்த தமிழன் என்றே சொல்லும்படி உள்ளன. தனது கங்கநாட்டுக் கடுத்தள்ள சீனாபுரம் என்ற சனகையில் சைனப் பெரியாராய் வாழ்ந்த பவணந்தி முனிவரைக்கொண்டு, நன்னூல் என்னுள் சிறந்த இலக்கணநூலை ஆக்குவித்ததன் இவ் வருங்கலை வினோதன். இவ்வாறு இவன் படைத்த பெருந் தமிழிமானம் தியாகவினோதனுள் நம் தமிழ்ச் சக்கரவர்த்தியின் சம்பந்தத்தால் உண்டானது என்றே சொல்லலாம். இச்சீயகங்கனை யன்றி,

“பங்களாட்டுப் பிருதி கங்கன் அழகிய சோழன்”

“உத்தம சோழகங்கன்”

என்பவர்களும் நமது அரசன் காலத்து வாழ்ந்த கங்கர்களாகத் தெரிகின்றனர்.

தெலுங்குச் சோடர்:—இவர்கள் தெலுங்கு நாட்டின் வட பகுதிகளிலும், நெல்லூர் கடப்பை சித்தூர் வடதென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் நம் சோழன் காலத்துக்கு முன்பே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தவர்கள். இச்சோடர், தங்களைச் சூரியகுலத்தவர் என்றும், கரிகாற்சோழன் வழியினர் என்றும், காசிப கோத்திரத்தவர் என்றும் கூறிக்கொள்வர். நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சித் தொடக்கத்தில், இவர்களுட் சிலர் இவனுக்குப் பகைவராயினர். ஆயினும், இவ்வரசனது கச்சிப் படை யெடுப்பின் பின்னர், இவர்கள் அடங்கி இவனது ஆணையை ஏற்றுக்கொண்டதோடு, தக்க சமயங்களில் உதவி புரிந்தும் வந்திருக்கின்றனர். இத் தெலுங்குச் சோடருள், மதுரார்த்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்னும் பெயர் நம் சோழன்காலத்துச் சாஸனங்களில் அடிக்கடி பயில்கின்றது. பொத்தப்பி என்பது கடப்பை ஜில்லாவில் உள்ளதாகும். இந் நகரையும் நெல்லூரையும் தலைமை யிடங்களாகக் கொண்டு ஆண்டவர்களுள், 12-ஆம் ஆண்டில் மதுரார்த்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்பானும், 19-ஆம் ஆண்டில் நல்ல சித்தரசரும், 26-ஆம் ஆண்டில் மேற்படி சோடன் மகனான சித்தரசனும், 36-ஆம் ஆண்டில் சோடன் திருக்காளத்தி தேவன் என்பானும் சிறந்தவர்களாகக் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றனர். இவ் ரெல்லாரும் நம் வேந்தர் பெருமானது ஏகாதிபத்தியத்துக்கு நல்லுதவி புரிந்த மண்டலிகர் ஆவர். இவரன்றி, சளுக்கிய வமிசத்தவருள், “சசிகுலச்சளுக்கி தனி நின்று வென்ற வீரநரசிங்கதேவயாதவராயர்” என்பாரும் நம் வேந்தனது ஆணையை யேற்றுவந்த அரசருள் ஒருவர் என்று அறியப்படுகின்றார்.

மேற்கூறிய சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் தத்தம் நாடுகளில் சுதந்தரம் பெற்று ஆண்டிவந்தவர்களே. இவர்கள், சிற்சில சமயங்களில் தங்களுக்குள் மாறுபாடு கொண்டு சோழ ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையூறு விளைத்ததும் உண்டு. அக்காலங்களில் அவ்வேகாதிபத்தியத்தின் நன்மையின் பொருட்டும், தம் சக்கரவர்த்தியின் கௌரவம் சிதையாமல் பொருட்டும், இவ்ரெல்லாரும் ஒருங்கு கூடி அரசனுக்கு அடங்கி நடப்பதாக உடன்படிக்கைப் பிரமாணம் (நிலைமைத் திட்டம்) எழுதி ஒற்றுமைப்பட்டும், ஆணைக்கடங்காதாரை அடக்கியும் வந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக, நம் சோழனது 27-ஆம் ஆண்டில்,

1. பாண்டியநாடு கொண்டானான சம்புவராயன்
2. செங்கேணி அத்திமல்லன் வீரண்டானான எதிரிலி சோழ சம்புவராயன்
3. களியூர் மலையமான் பெரியுடையானான இராஜராஜச் சேதியராயன்
4. களியூர் மலையமான் ஆகார சூரானான இராஜகம்பிரச் சேதியராயன்
5. குந்தன் நம்பூரலான இராஜராஜ நீலங்கரையன்
6. அம்மையப்பன் மருதனான இராஜராஜமுவேந்தரையன்
7. பாவந்திர்த்தானான இராஜேந்திர சோழச் சம்புவராயன்
8. நரசிங்கபன்மனான கரிகால் சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வான்
9. சோமன் திருவண்ணாமலை யுடையானான குலோத்துங்க சோழ பிருதிகங்கன்

10. சோமன் வரத்தருவானான சோளேந்திர சிங்கப் பிருதிகங்கள்

என்ற நாட்டுத்தலைவர்கள் பதின்மர் கூடி, இராஜத் துரோகிகளான தலைவர் சிலர்க்கு விரோதமாகச் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. இது பின்னர் உரிய இடத்தில் விளக்கப்படும்.

அத்தியாயம் 9

நாட்டுச் செய்திகளும் வழக்குகளும்

நெடுங்காலம் ஆண்ட சோழ சக்கரவர்த்திகளுள் நம் வேந்தனும் ஒருவன். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இவனது வாழ்நாளில் பெரிய போர்களைத் தவிர, வேறு எத்தனையோ அரிய சம்பவங்கள் நடந்திருக்கக் கூடியனவே. அவற்றுள் சாஸனங்கள் மூலம் நமக்குத் தெரியவந்துள்ள நாட்டுச் செய்திகளும் வழக்குகளும் அடியில் வருவன:—

1. வெள்ளப்பஞ்சம்:— நம் சோழனது 12, 13-ஆம் ஆண்டுகளில் பெரு மழையினால் தொண்டை நாடு வருந்தியதென இவனது 14-ஆம் ஆண்டுச் சாஸன மொன்று கூறுகின்றது. ஆனால், இவ்வாறு நேர்த்த வெள்ளப் பஞ்சம் வேறு நாடுகளில் பரவியிருந்ததாகச் சாஸனத்தால் தெரியவில்லை.

2. வறட்பஞ்சம்:— நம் அரசனது 23, 24-ஆம் ஆண்டுகளில் நேர்த்த மழையின்மையாகிய அநாவிருஷ்டி நாடெங்கும் கொடுமை விளைத்த செய்தி திருப்பாம்புரம், திருவண்ணாமலை இவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. இவற்றுள் 23-ஆம் ஆண்டுப் பஞ்சத்தில் காசுக்கு முந்தாழி நெல் விற்றதென்றும், வேளாளன்

ஒருவன் தன் மக்கள் இருவருடன் 110-காசுக்குக் கோயில் மடத்துக்கு விலைப்பட்டு அடிமை புகுந்தனன் என்றும் தெரிகிறது. இனி,

“ இருபத்து நாலாவது பஞ்சத்திலே காசுக்கு உழக்கு அரிசி விற்கச் செய்தே, பூண்டபொன்னும் தேடின அர்த்தமும் நெல்லும் அடைய இட்டே திருநதியைக் கட்டி ஏரி கண்டும் காடுவெட்டிக் கட்டைபறித்து நிலம் ஒக்கக் கழனி திருத்தியும் ”

பஞ்ச நிவாரண வேலைகளிட்டுக் குடிமக்களைக் காப்பாற்றிய புண்ணிய சிலர்கள் அருங்குன்றங் கிழார், மங்கையர்க்கரசியார் என்ற இருவர். இவர்களின் பேருதவியைப் பாராட்டிக் கோயில்திகாரிகள் இவர்களுக்கு முற்றாட்டாகச் சில நிலங்களை ‘ஏரிப்பட்டி’ என்று பின்பு அளித்தனர் என்று திருவண்ணாமலைச் சாஸனம் கூறுகின்றது.

இக் கொடிய காலங்களில் அரசாங்கத்தார் குடிகளுக்குச் செய்த உதவி இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆயினும், தருமசிந்தை மிக்கவர்களும் கோயில் தலைவர்களும் இயன்ற உதவிகளைப் புரிந்து குடிமக்களைக் காப்பாற்றிவந்தனர் என்றே தோன்றுகின்றது.

3. ஆற்றுப் பெருக்கால் அழிவு:— நம் வேந்தனது 6-ஆம் ஆண்டில், காவிரி என்னும் விக்ரம சோழப் பேராறு பெரும்பெருக் கெடுத்து, பற்பல கோயில்களுக்கும் மக்களுக்கும் சொந்தமாயிருந்த நிலங்களை அழித்ததென்றும், அழிபட்ட அந் நிலங்களைப் புதிதாக அளர்தும், இறை நீங்கிக் குடிமக்களுக்கு அவற்றைப் பங்கிட்டும், அரசாங்கத்தார் புதிய திட்டங்களைச் செய்யலாயினர் என்றும் சோனாட்டுத் திருமங்

கலம் சாஸனங் கூறுகின்றது. காவிரிப் பெருக்கு அடங்கும்படி கம்பநாடர் ஒருசமயம் பாடியதாகக் கூறப்படும் வெண்பா இதுபோன்ற பெருவெள்ளம் பற்றியது போலும்.

4. சூறாவளிப் புயல்:—மேற்படி ஆண்டிலேயே செம்பொனார் கோயிலில் திருவாசல் ஒன்றும், வடக்குத் திருமதிலும், தேரேற்கூடமும், பெரும்புயலால் விழுந்தழிந்தன வென்றும், இவை ஆக்கூர் நாடாள்வான் என்பவரால் திரும்பக் கட்டப்பட்டன என்றும் மேற்படி யூர்ச் சாஸனம் கூறுகின்றது.

5. படையேறு குழப்பம்:—மேற்படி செம்பொனார் கோயில் பிரதானமூர்த்தியும் நாயன்மார் விக்கிரகங்களும் இராஜாதிராஜசோழனது 11-வது ஆட்சி வருஷம் “துரிதகாலமாய்ப் படையேறிய” படியால், திருவிடைகழிப் பிள்ளையார்கோயிலுக்குக் கொண்டு போகப்பட்டன என்றும், அவை நம்மாசனது 6-ஆம் ஆண்டில் உரிய தலங்களில் மீளப் பிரதிஷ்டிக்கப் பெற்று உற்சவங்களும் நடத்தப்பட்டன என்றும் அச் செம்பொனார்கோயில் கல்வெட்டிற் காணப்படுகின்றது. “துரிதகாலமாய்ப் படையேறிய” என்றது, ஈழப் படைகள் பாண்டிய நாட்டுப்போரில் இழைத்தது போன்று சோழநாட்டிலும் புகுந்து சில அதிகக்கிரமங்கள் செய்ததைக் குறிப்பிடுவது போலும்.

6. குகையிடி கலகம்:— நம் சோழனது 22-ஆம் ஆண்டில் மேற்கண்ட கலகமொன்று நாட்டில் நடந்ததென்றும், அப்போது பல குகைகள் அழிக்கப்பட்டன வென்றும், அவற்றுள் திருத்தருப்பூண்டியிலிருந்த குகையொன்று அதன் சொத்துக்களுடன் பாழ்படுத்தப்பட்டது என்றும், நம் அரசனுக்குப் பிற்பட்ட

சோழன் சாஸனம் ஒன்றால் அறியப்படுகிறது. குகை என்பது துறவிகள் வாழும்மடம் ஆகும்.

திருமுறைத் தேவாரச் செல்வன் குகை

(M. E. R. 10 of 1918)

திருத்தொண்டத் தொகையான் குகை ஷே

என்று, இத்தகைய மடங்கள் சாஸனங்கள் மூலம் அறியப்படுகின்றன. குகை நமச்சிவாய தேசிகர், குகை ஈசுவர சாமியார் என்ற பிரசித்தரான துறவிகள் குகைத்தலைவர்களாய், ஞானச் செல்வமும் உபதேசத்திறமும் பெற்று விளக்கினவர்கள். இம்முனிவர் மடங்களின்மேல் தொடுக்கப்பட்ட கலகம் இன்ன காரணம் பற்றியது என்று தெரியவில்லை. முதல் இராஜராஜன் இராஜேந்திரன் முதலிய சோழவேந்தர்க்கு “ராஜகுரு”க்களாய் இருந்தவர்கள் இலாடம், காசி, காசுமீரம் முதலிய வடநாடுகளிலிருந்து அவரால் வரவழைக்கப்பட்டவர்கள். இன்னோர் கோளகிடம், லக்ஷாத்யாய மடம், பிஷாடமடம் முதலிய சைவாதீனங்களின் தலைவர்களாய் அரசாங்கத்தில் மிக்க செலவாக்குப் பெற்று விளங்கினர். நம் சோழன் காலத்தில் ராஜகுருவாயிருந்தவர் இலாட தேசத்தவரே. இவனது ஆட்சியிலும் அவ்வாசாரியர்களின் செல்வாக்கு அதிகமே. மேற்கூறிய குகைமடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகள் தங்கள் ஞான சீலங்களாலும் உபதேசங்களாலும் நாட்டு மக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுப் பிரபலம் பெற்று வந்ததைக் கண்டு பொருத இவ்வடதேசத்துக் குருமார்களால் இக் கலகம் ஏற்பட்டதோ என்று ஐயம் நிகழ்கின்றது. நம் அரசனுடைய ஆட்சியில் உண்டான இக்கலகம், அவனால் அடக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லையாயினும், பின்வந்த மூன்றாம் இராஜராஜன் ஆட்சியில், இக் குகைகள் மீண்டும் தோன்றித் திகழ்ந்தன என்று தெரிகின்றது.

7. சககமனம் அல்லது உடன்கட்டை யேறல் :—
நம் சோழன் ஆட்சியில், இராஜராஜ மலயகுலராயன் என்ற சிற்றரசனுடைய மனைவி யொருத்தி சககமனஞ் செய்வதற்குமுன், தன் கணவனுக்குப்பின் தான் உயிர் வாழ்வளாயின், உடனொத்த சக்களத்தியர்க்கு அடிமையாவேன் என்றும், தன்னைத் தீப்பாய வேண்டாவென்று தடுப்பவன் தன் மனைவியைப் பிறர்க்களிக்கும் பாவத்திற் படுவான் என்றும், தன்னைக் கட்டி அக்கினியில் இட்டுத் தன்னுயிர்போகச் செய்யாதவரும் அத்தகைய கொடுஞ் செயல் புரிந்தோராவர் என்றும் கூறியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. இவள் ‘தேவப்பெருமாள்’ என்ற பெயருடையாளென்றும், அத் தலைவனுடைய வேலைக்காரி என்றும் எலுவனாகுர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இத்தனை சபதங்கள் கூறியவன் முடிவில் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட்டிருப்பாள் என்றே கருதலாம். இச் சபதம், பூதப் பாண்டியன்தேவி தீப்பாயும்போது கூறிய “பல்சான் றீரே, பல்சான் றீரே” என்ற புறப்பாட்டை (246) ஞாபகப்படுத்துகின்றது. பொதுவாக, சோழர் ஆட்சியில் உடன்கட்டை யேறும் வழக்கு அருகியே காணப்படுகிறது. முதல் இராஜராஜ சோழன்தாய், இருக்குவேளின் தேவி போன்ற சிலர் தீப்பாய்ந்த செய்தி கேட்கப்படுவது தவிர, வேறு தெரியவரவில்லை. ஆதலால், மலயகுலராயன் மனைவியின் இச் செயலும் அக்காலத்தில் நடந்த அரியதொரு நிகழ்ச்சியே என்னலாம்.

8. ஆண்மக்களின் நிருத்தம் :—தேவாடியாரான பெண்மக்கள் ஆலயங்களிலும் அரசரோலக்கங்களிலும் கூத்து நிகழ்த்திவந்ததுபோலவே, நாட்டியக் கலையில் வல்ல ஆண்மக்களும் தெய்வசந்நிதிகளிலும் அரசர் ஆஸ்தானங்களிலும் தங்கள் ஆடல்வன்மையைக் காட்டி

வந்தனர். இவ் வாடல்வல்ல கூத்தர்கள் நிருத்தப் பேரரையர், நிருத்தமானராயன் என்ற சிறப்புப் பெயர்களும், நட்புவெலை, நட்புவக்காணி என்ற உரிமை நிலங்களும் அரசனால் பெற்றிருக்கின்றனர். நம் சோழன் ஆஸ்தானத்தில் இவை பெற்றிருந்தவன் குலோத்துங்க சோழ நிருத்தப்பேரரையன் என்பதை முன்பே குறித்துள்ளேன். இவன் தேவன் உடையநாயகன் என்ற நிருத்தவரையனிடமிருந்து நட்புவக்காணியை விலைக்குப் பெற்று அதனைத் தன் மகளுக்கு ஸ்திரீதனமாக அளித்தான் என்றும், அம் மகள் கணவன் இக் காணியுரிமை யடைந்து, மற்றப் பதியிலார்போலக் கோயிலில் நம் அரசன் உத்தரவு பெற்றுக் கூத்து நடத்திவந்தான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவர்களன்றி, திருவிடை மருதூரில் நட்புவத்தலைவர் பலர் இவ் விருத்தியை நடத்துவதற்கு அரசனால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இக் கூத்தர்களுள் சாக்கையர் என்பார் ஒரு பிரிவினர். இவர்கள் சங்ககாலம் முதலே நாட்டியக்கலையில் பேர்பெற்றவர் என்பது சிலப்பதிகாரத்தாலும் சாஸனங்களாலும் தெரிகின்றது. இவர்களெல்லாரும் வடமொழி தென்மொழிகளில் வன்மையும் அலங்கார நூற்பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார்கள். தமிழ்த் தண்டியாசிரியரும் இக் கூத்தருள் ஒருவரே என்பது,

மன்றத்து நாடக நவீற்றம்

வடநா லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்...தண்டி”

என்று அவர் பாயிரங் கூறுதலால் அறியப்படுகின்றது.

9. வியாகரணதான வியாக்யான மண்டபம் :—
திருவொற்றியூர்ச் சிவபிரானுக்கு வியாகரணதானப் பெருமாள் என்று ஒரு திருநாமம் வழங்கியுள்ளது. பாணினி முனிவர்க்கு மாகேசுவர சூத்திரங்கள் அருளிச்

செய்தவ ராதலால், அப்பிரான் இப்பெயர் பெற்றார். இதற்கேற்ப, அக் கோயிலில் மாணவர் வியாகரணப் பயிற்சி பெறுவதற்காக, சாஸ்திரசாலையொன்று அமைந்திருந்தது. இச்சாலை நன்கு கடைபெற்றவேண்டி, நம் அரசனது 38-ஆம் ஆண்டில், நெல்லூரை ஆண்ட சிற்றரசனுடைய அதிகாரியொருவர் 'வியாகரணதான வியாக்யான மண்டபம்' ஒன்றை நிறுவித்து உதவியுள்ளார். இவர், குலோத்துங்க சோழன் காவலூர் என்ற கிராமமொன்றையும் அதற்காக உதவினார் என்றும், அதனை நம் வேந்தன் இறையிலியாக்க உத்தரவிட்டான் என்றும் திருவொற்றியூர்ச் சாஸனங் கூறுகின்றது.

10. முன்றோர் கல்வெட்டுக்களையும் அவற்றில் கண்ட அறங்களையும் பாதுகாத்தல் :—முன்றோரான அரசரும் பிறரும் செய்த அறங்கள் கோயில் முதலிய பொது விடங்களில் யாவரும் அறியக் கற்களில் பொறிக் கப்படும். திருப்பணி புரிதற்காக அக் கற்களைப் பிரிக்க நேரிடும்போது, அக் கல்வெட்டுகளுக்குப் பிரதி யெடுத்துக் கொண்டு, திருப்பணி முடிந்த பின்பு உரிய இடங்களில் அவற்றை வரைந்துவிடுவது வழக்கம். இது 'கற்படிமாற்று' அல்லது 'படியெடுத்தல்' எனப்படும். நம் சோழனது 20-ஆம் ஆண்டில், சீயமங்கலக் கோயில் கற்றளியாகச் செய்யப்பட்டபோது கற்படிமாற்றுச் செய்யப்பட்டது என்று தெரிகிறது. இவ்வாறே, அக்கல்வெட்டுக்களின்படி முன்றோர் அமைத்த அறங்கள் ஒழுங்காக கடைபெற்றவரவும் மிக்க கவனம் செலுத்தி வரப்பட்டது. நம் சோழனது 37-ஆம் ஆண்டில், திருப்புவனம் கோயிலுக்குப் பழமையாக நடந்துவந்த உற்சவங்களையும் திருநந்தா விளக்குக்களையும் பழைய கல்வெட்டுக்களின்படி மகாசபையோர் நடத்தியதையும், அவற்றுள் திருவிளக்குக்கள் பல்லவ வேந்தனான அபராஜி

தனாலும் இரட்டவரசனான கன்னரதேவனாலும் மதுரை கொண்ட சோழனான கோப்பரகேசரியாலும் நம் அரசனாலும் முன்னரே அமைத்ததையும் அச்சாஸனம் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.

11. அரசனுக்கு நன்மை வேண்டிச் செய்யும் அறம் :—நம் சோழ வேந்தனிடமும் அவன் அரசினிடமும் அபிமானம் மிக்க தலைவர்களும் மேன்மக்களும் அவனது நல்வாழ்வை விரும்பி, கோயில் முதலியவற்றிற்கு அறங்கள் புரிந்து வந்தனர். இவனது 16-ஆம் ஆண்டில், அதிகாரியான அரையன் இராஜராஜ தேவன் வாணதிராயர் திருக்கடையூர்க் கோயிலுக்குத் தம் அரசனது நன்மையின் பொருட்டு இறையிலியும், 35-ஆம் ஆண்டில் எதிரிலி சோழக் கடம்பராயர் என்பார் தம்மாரசனான "உலகுடைய நாயனார்" மதுரைக்கு எழுந்தருளின நாளில் திருமேனிக்கு நன்மை உண்டாகத் தம்மூர்க்கோயிலுக்கு நிலங்களும் அளித்துதவிய செய்திகள் சாஸனங்களால் தெரிய வருகின்றன. இவற்றை நோக்குமிடத்து, தம் வேந்தனுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமோ பிறதுன்பங்களோ நேர்த்தவிடத்து, அவை நீங்கவேண்டித் தம் அபிமான தேவதைகளுக்கு அரசனைச் சார்த்தவர்கள் பிரார்த்தனை புரியும் வழக்கம் இருந்தமை அறியலாகும். இப்பிரார்த்தனைகள் தலைவர்களுக்கும் அவரைச் சார்த்தோரால் நடத்தப்பட்டன.

12. சூளுறவுகள் :—அறங்களோ, உடன்படிக்கைகளோ செய்பவர், அவற்றுக்குக் கேடு விளைவிப்போர்—

"கங்கையிடைக் குமரியிடைச் செய்தார் செய்த
பாவத்திற்பவோ ராகவும்"

"ஞாநாகிற் கீழாநாகம் புகுவா ராகவும்"

என்றும், செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் மீறுவோர்

“ இப்படித் தப்பினோகில் எனக்கின்றோத சரிமாழ்
வான்-சேருப்பு மெடுத்துத் தம்பலமுந்
தின்றேனாவேன் ”

“ இப்படித் தப்பினோகில் என்னைட்டை யானே
எடுத்துத் தம்பலமும் கலச்சோறும் தின்றேனாவேன் ”

“ இப்படித் தப்பினோமகில், (பகைவனுக்குக்) கடை
[காக்கும்]

பறையர்க்குச் சேருப்பு எடுக்கிறோம் ”

என்றும் இவ்வாறு கடுமையான முறையில் சபதம்
கூறுதல் பெரிய தலைவர்களுக்குள்ளும் வழக்கமா
யிருந்தது என்று தெரிகிறது.

13. நாட்டுத்தலைவர்களின் உடன்படிக்கைகள்:—
சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் தலைவர்கள் பலர் தத்தம்
நாடுகளில் சுதந்திரமாக ஆண்டுவந்தனர் என்றும், அவ்
ரெல்லாரும் தம் சக்கரவர்த்தியின் திருவாணைக்கு அடங்கி
உற்ற காலங்களில் உதவிவந்தனர் என்றும் மேலே கூறி
யுள்ளோம். இவர்கள் சில சமயங்களில் தங்களுக்குள்
மாற்சரியத்தாலோ, எல்லை வழக்குப்பற்றியோ மாறு
பட்டுக் கலகம் விளைத்து அரசன் ஆணையை மீறி நடந்
ததும் உண்டு. இவ்வாறு மீறி நடந்தபோது, சக்கர
வர்த்தியிடம் மிகுந்த அபிமானம் உடையவரெல்லாரும்
திரண்டு, பகைத்த தலைவரிடம் விரோதம் கொண்டு
அவரை அடியோடு அழித்துவந்தனர்.

14. அரசகுலத்து முதிய பெண்மக்கள்:—நம்
குலோத்துங்கனது 5-ஆம் ஆண்டில் முதற் குலோத்துங்
கன் மகள் அம்மங்கை என்பாள் ஜீவந்தையா யிருந்தாள்
என்பது சிதம்பரம் கல்வெட்டொன்றால் தெரியவருகின்
றது. அதில், “சங்கந் தவிர்த்த ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ

தேவரின் திருமகளார் பெரியநாச்சியாரான அம்மங்கை
யாழ்வார் ” என்று இவள் வழங்கப்பட்டுள்ளாள்.
முதற்குலோத்துங்கன் இறுதிநாளில் இவள் 15-வய
துடையவளா யிருந்தவள் என்று கொண்டா
லும், நம் சோழனது 5-ஆம் ஆண்டில் 76 வய
துள்ளவளாய் இருந்திருக்க வேண்டும். இவ்வயதி
னும் சிறிது அதிகமாக இருந்திருத்தலும்கூடி
யதே. எவ்வாறாயினும், நான்கு தலைமுறைக்கு முன்பு
ஆண்ட அரசன் ஒருவனுடைய மகளின் பிரஸ்தாபம்
இவன் சாஸனத்திற் பயிலுதல் குறிப்பிடத் தக்கதே
யாகும்.

15. குலோத்துங்கனது சிறப்புப் பெயர்கள்:—நம்
சோழ வேந்தனுக்கு நாட்டில் வழங்கிவந்த சிறப்புப்
பெயர்கள் பல. அவற்றுள், பரம்பரைப் பெயர்களான
பரகேசரி, திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் என்பவை எல்லாச்
சாஸனங்களிலும் பயில்வன. இவையன்றி, குலோத்
துங்கன் என்பதும் வீரராஜேந்திரன் என்பதும்
36-ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டுப் பொதுவாய் வழங்கிவந்த
பெயர்களாகும். இளமையில் இச்சோழன் குமார
குலோத்துங்கன் என்றும் வழங்கப்பட்டான். கருவூர்
வெற்றிக்குப்பின் முடிவழங்குசோழன், சோழகேரளன்
என்ற நாமங்கள் இவனுக்கு அமைந்தன. இவன் பெய
ரால் அக் கருவூரும் ‘முடிவழங்கு சோழபுரம்’ என்ற
பெயர் பெறலாயிற்று. கொங்குச் சேரார்க்குத் தான்
வென்ற சோவரசை யளித்து, அவர்முடியை வழங்கின
மையால் இப்பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகிறது. இக்
குலோத்துங்கனது 24-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இறுதி
வரையிலும் இவனது பிரபல நாமமாக வழங்கி வந்தது
திரிபுவனவீரதேவன் என்பது. ‘தமிழ்நாடு மூன்றனையும்
வென்றாரும் வீரன்’ என்பது இதன் உட்கருத்தாகக்

கொள்ளலாகும். இந்தச் சிறப்புப் பெயர் மதுராவிஜயத்தில் இவன் தரித்ததென்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இது திரிபுவன வீரசோழதேவன், திரிபுவன சோழதேவன், திரிபுவனதேவன் என்றும் பயில்கிறது. அம் மதுரை வெற்றியில், முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் என்ற பெயரும் இவனுக்குக் கிடைத்தது என்று தெரியவருகிறது. கோனேரின்மை கொண்டான் என்ற தொரு நாமமும் பிரபலமாக இவனுக்கு வழங்கியதே. “கோனேரின்மை கொண்டான் வீரராஜேந்திரன் திரிபுவன வீரதேவன்” என்பது இவன் சாஸனம். இஃது இவன் முன்னோனான முதல் வீரராஜேந்திரனுக்கு வழங்கிய தாதலால், அவனுடைய அப்பெயர்கள் இரண்டையும் இவனும் கொண்டனன் போலும்.

இவையன்றி, உலகுடைய நாயனார், உலகுடைய பெருமாள், உலகய்யவந்த நாயனார், இராசராசாக்கன் தம்பிரான், இராசாக்கணயன் என்றும் இவனைச் சாஸனங்கள் வழங்கும். இவற்றுள் பின்னவை இரண்டின் பெயரால் இராஜாக்கன் தம்பிரான் திருவிதி, இராசாக்கணயன் திருவிழா என்று வீதியும் விழாவும் பெயர் பெற்றுள்ளன. இதனோடு, தனிநாயகன் என்ற பெயரும் இவனுக்கு உண்டு. இவையன்றி, தியாக விநோதன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் நம் சோழன் பெற்றிருந்தான்.

இது, தியாக விரோத மூவேந்தவேளான், தியாக விரோதன், தியாகவிரோதப்பட்டன் என்று இவன் காலத்து மக்களும், தியாகவிரோத நல்லூர், தியாக விரோதன் ஆற்றூர், தியாகவிரோத திருமடம் என்று ஊர்களும் மடமும் பெயர் பெற்றிருத்தலால் வெளியாகின்றது. இச் சோழனது ஆட்சிக்கு முன்பு வழங்காமல், இவன் காலத்திலேயே தியாகவிரோதப் பெயர்

மிகுதியும் பயின்றிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கது. தியாக சமுத்திரம் என்று விக்கிரம சோழனும், தியாகமேகம் என்று இராஜராஜனும் வழங்கப் பெற்றது போலவே நம் குலோத்துங்கனும் தியாக விநோதன் எனக் கூறப்பட்டான் என்பதே நன்கு பொருந்தும். ஆகவே திரிபுவன வீரனான இச் சோழனையே “சென்னிநாட்டெரியல் வீரன் தியாக விரோதன்” என்று கம்பநாடர் தம் பெருங் காப்பியத்தில் குறிப்பிடலாயினர் என்க. ‘சென்னி போரமலன்’ என அப்புலவர் பெருமானே ‘அமலன்’ என்ற பெயராலும் இச்சோழனைக் கூறுவர். அகனகன், அனங்கன் என்று சோழ முன்னோர் பெயர் பெற்றவாறே, ‘அமலன்’ என்று இக் குலோத்துங்கன் பெயர் பெற்றனன்போலும். இவற்றால், 40 வருஷ ஆட்சியில் நம் வேந்தன் தரித்த சிறப்புப் பெயர்கள் பல என்பது தெரியலாம்.

16. முன்னவரான அரசர் அரசியரை நாட்டார் வழங்கியுள்ள முறை:—இறந்த தந்தை, பாட்டன், முன்னோன்-இவரைப் ‘பெரிய தேவர்’ என்பது அக்கால வழக்கு. நாட்டவரெல்லாரும் தங்கள் அரசனைத் தேவர், பெருமாள், நாயனார் என்றும், அவன் தேவியை நம்பி ராட்டியார் என்றும் பெரும்பாலும் வழங்குவர். அதே தேவியரும், அரசகுலத்துப் பெண் மக்களும் ‘ஆழ்வார், நாச்சியார்’ என்று வழங்கப்படுவதுமுண்டு.

17. தலைவர்களுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள்:—மேலே பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்ட அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும், நாட்டுத்தலைவர்களுக்கும், மற்றத் தலைமக்களுக்கும் வழங்கிய பெயர்களை நோக்குமிடத்து, அவர் தம்முடைய இயற்பெயர்களுடன், தாம் இன்ன அரசனது அபிமானத்திற்கு உரியவர் என்பது தெரியும்படி, அவ்வரசன் பெயர்களுள் ஒன்றையும், ஊர்வயிசங்

களுக்குரிய பெயரையும், வீரச்செயல் முதலியவற்றைப் பெற்ற பட்டப்பெயரையும் தரித்திருந்தமை பலவிடங்களிலும் காணலாகும்.

ராஜர்	அதிராஜர்	பிள்ளை
ராயர்	அதியரையர்	முதலி
அரையர்	பேரரையர்	நாடாள்வான்

முதலிய சிறப்புச் சொற்கள் இணைந்திருந்தல் காணலாம். இவற்றுள், பிள்ளை என்பது பிள்ளை-முனையதரையர் பிள்ளை-சேந்தமங்கல முடையான் பிள்ளை-ஜயதரப்பல்ல வரையர் என்பனபோல முன் வருஞ் சிறப்புப் பெயர்களாகும். இச்சொல் பிராமண ஆசாரியர்களுக்கும் அக்காலத்து வழங்கியது உண்டு. 'பிள்ளை அமுதனார்', 'பிள்ளை லோகாசாரியர்' என்பன காண்க.

சில தலைவர்களுடைய சிறப்புப் பெயர்களிலிருந்து அவர்கள் செய்த காரியமும், வகித்த நிலைமையும் தெரியலாகும். சேனைமீகாமன் இராஜராஜ சேதியராயன் என்பவன் சோழசேனாதிபதியா யிருந்தவன் என்பதும், பாண்டியநாடு கொண்டான் இராஜராஜ சம்புவராயன் என்பான் பாண்டிய நாட்டுப் போரில் வென்றவன் என்பதும், அத்திமல்லன் குலோத்துங்க சோழன் என்பவன் யானைப் படைத்தலைவன் என்பதும், தன்ம பரிபாலன இராஜாதிராஜ மலையரையன் என்பான் தர்ம காரியங்களைக் கண்காணித்து வந்தவன் என்பதும் அறியக்கூடியன. போரில் வீரங் காட்டிய தலைவர்கள்—

கண்டர்குரியன்	வீரமழகியான்
தனின்னு வென்றவன்	வீரபயங்கரன்
அமராபரணன்	வாணிலைகண்டான்
வீரராகுலன்	சூரநாயகன்

என்னும் இத்தகைய பட்டங்கள் பெற்றுள்ள செய்தியும்

அத் தலைவர்கள் பெயர்களினின்று தெரியவருகின்றன. தமிழகத்திற்குப் புறம்பான வடுகு கன்னட நாட்டுத் தலைவர்களும் அரசர்களும் தமிழியற்பெயர், சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

18. வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினர்:—இப் பிரிவினர் எக்காலத்தில் உண்டாயினர், எப்படி ஏற்பட்டனர் என்று உறுதியாகச் சொல்லப் போதுமான ஆதாரமில்லை. இடங்கைப் பிரிவினரைப் பற்றி நம் மன்னன் காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று சில முக்கியமான செய்திகளை வெளியிடுகின்றது.

அஃதாவது: முற்காலத்தில், காசியப முனிவரின் யாகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நெருப்புக் குண்டத்திலிருந்து பிறந்தவர்கள் இடங்கை வகுப்பினர். அந்நித்தம சோழன் அரசு புரியுங் காலத்தில் ஒரு பெரும் பிராமணக் கூட்டமும் அவர்களுடன் இவ்வகுப்பினரும் சோழதேசத்தில் குடியேறினார்கள். சுமார் கி. பி. 1128-ல் திருச்சி ஜில்லாவிலிருந்த இவர்கள், தாங்கள் ஒரே இனத்தவரென்றும், தங்கள் சுய வுரிமைகளைக் காப்பாற்ற ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்றும், தங்களுக்குப் பரம்பரையாக ஏற்பட்ட விருது மரியாதைகளைக் காட்டாதவர்களைத் தம் விரோதிகளாகவே கருத வேண்டுமென்றும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். இச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே 'கருதி மான்கள்' என்போர். மேற்கூறிய ஒழுங்குகளை மீறி நடப்பவர்கள் ஜாதி பஹிஷ்காரம் செய்யப்படுவார்கள் என்பதும் அவர் தீர்மானம். ஆடுதுறையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மற்றொரு சாஸனத்தால் இக் கூட்டத்தார் 98 உட்பிரிவினராவர் என்றும், இவர்களுக்கும் மற்றப் பிரிவினர்களுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவு கடந்து வந்ததென்றும் தெரியவருகிறது.

அத்தியாயம் 10

அரசியல்

சோழ ஏகாதிபத்தியம் :—தமிழகத்தில் பேராசர் களாய் ஆண்டவர்களைக் 'கோ' என்ற சொல்லால் முன்னோர் வழங்கிவந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழன், கோ ரெடுமாறன் என்ற பெயர்களைக் காண்க. மன்னர் பலருக்குத் தலைவனான சக்ரவர்த்தி என்பது இதன் பொருள். 'கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடற்புக்கிலர்,' என இதே கருத்தில் பாடப்பட்டிருத்தல் காணலாம். தமிழ் நாடுகளிலும் அதனைச் சூழ்ந்த தெலுங்கு கன்னட தேசங்களிலும், தங்கள் தனியாணை செல்லும் படி சக்கராதிபத்தியத்தை நிலைநாட்டிய தமிழ்க் கோ வேந்தர்களுள் விஜயாலயன் வரிசத்துச் சோழமன்னரே தலைமை வாய்ந்தவர்கள். இவர்களது ஏகாதிபத்தியம், முதலாம் இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து, வடக்கே கலிங்கமும் தெற்கே கன்னியாகுமரியும் கிழக்கும் மேற்கும் கடல்களும் எல்லைகளாகப் பெருகியது. இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் தனிராயகம் வகித்த அரசர் பெரு மக்களை இராஜகேசரி வர்மன், பரகேசரி வர்மன் என்ற பட்டங்களுடன் 'கோ' என்றதைச் சேர்த்து, கோ ராஜகேசரி வர்மன், கோப் பரகேசரி வர்மன் என்று முன்னோர் வழங்கிவந்தனர். தந்தை ராஜகேசரி யாயின், மகன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் உடையவனாவான் என்னுஞ் செய்தி முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது.

நாடுகள் :—இத்தகைய சோழசக்கரவர்த்திகளால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த ஏகாதிபத்தியம் பல மண்டலங் களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோணாடு, பாண்டிய நாடு, மலைநாடு, கொங்குநாடு, தொண்டைநாடு, கங்க

பாடி, நுளம்பபாடி, வேங்கைநாடு, இலங்கை என்பவை இவ் வேகாதிபத்தியத்தில் அடங்கிய மண்டலங்களே. முதல் இராஜராஜ சோழன் இவற்றுட் பலவற்றை வென்று கொண்டவனாதலால், அவன் பெயரால் ஐயங் கொண்ட சோழ மண்டலம் (தொண்டைநாடு), மும்முடிச் சோழ மண்டலம் (இலங்கை), முடிகொண்ட சோழ மண்டலம் (கங்கபாடி) என்று இவ்வாறாக அவை வழங்கப்பட்டன. நம் குலோத்துங்கன் காலத்திலும் இப் பெயர்களே பெரும்பான்மை வழக்கில் இருந்தன.

இவ்வேகாதிபத்தியத்துள் தலைமையான நாடு சோழமண்டலம். இது 9 வளநாடுகளாகவும் 79 நாடு களாகவும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இம்மண்டலம் பெரிய நாடு எனவும் பெயர் பெறும். "இப்படிக்குக் கல் வெட்டினோம் எழுபத்தொன்பது பெரிய நாட்டோம்" என்பது சாஸனத் தொடர். "நாமே நாட்கவி பாடு நாட்போ லிருப்பது பெரிய நாடே" என்றார் கூத்தரும்.

நகரங்கள் :—சங்க காலத்தில் சோழவேந்தர்க்குத் தலைநகரங்களாய் இருந்தவை கோழி என்ற உறையூரும் புகார் என்ற காவிரிப்பூம் பட்டினமுமாகும். விஜயாலயன் வழியில் வந்த சோழர் காலங்களில் ஆயிரத் தளி, தஞ்சை, கங்கைகொண்ட சோழபுரம், இராஜ ராஜபுரம் என்பவை இராஜஸ்தலங்களாய் யிருந்தன. நம் சோழன் காலத்தில் தலைநகரமாய் இருந்தது கும்ப கோணத்தை அடுத்துள்ள ஆயிரத்தளியே யாகும். நந்திபுரம், பழையாறை, முடிகொண்ட சோழபுரம் என்றும் இது வழங்கப்பட்டது. இச் சோழன், பாண்டியனது தலைநகரான மதுரையில் அவனுக்குச் செய்த பரிபவங்களையும், அங்கே செய்துகொண்ட விஜயாபிஷேகத்தையும், ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் பின்பு சோழர் தலைநகரான இவ்வாயிரத்

தளியில் பழிவாங்கவேண்டித் திருப்பிச் செய்தான் என்பது அப் பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியால் தெரிய வருகின்றது. இதிலிருந்து, நம் சோழன் அமர்த்து ஆட்சி செய்த தலைநகர் ஆயிரத்தளியே என்பது தெளியப்படும். இரண்டாம் இராஜராஜன் தனக்குப் பின் ஆள்வதற்கு இராஜாதிராஜனை யுவராஜனுக்கி அன்றே இறந்த இடமும் இவ்வாயிரத்தளிப் படை வீடே. இராஜராஜனால் அபிமானிக்கப்பட்ட வேறு தலை நகரம் இராஜராஜபுரம் என்பது. இதனைத் தாராகரம் என இக்காலத்தார் வழங்குவர். அளகை என்னும் நகரை நம் சோழனுக்கு உரியதாகக் குலோத்துங்கன் கோவை பலவிடத்தும் கூறுகின்றது. இது இராஜராஜபுரம் ஆகலாம். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைக் காட்டிலும் நாக பட்டினம் இச் சோழன் காலத்தில் சிறந்த கடற்றுறை நகரமாய் இருந்ததென்று அக்கோவையால் (105) தெரியவருகின்றது.

அரசியல் தலைவர்கள்:—அரசனுக்குத் தலைமை யமைச்சன் ஒருவன் உண்டு. இம் மந்திரியே அவனால் விபவங்கள் பலவும் பெற்று, எல்லா அரசியல் துறைகளுக் குத் தலைவனாய் விளங்குபவன். நம் அரசனுட்கிக் காலத்தில் தலைமை மந்திரியா யிருந்தவர் எவரென்று தெரியவில்லை. இனி, தலைமை யமைச்சனை யடுத்த அரசாங்க அதிகாரிகள் 'உடன் கூட்டத்துப் பெருமக்கள்' எனப்படுவர். இவர்களை 'முதலிகள்' என்றும் வழங்குவர். தலைமை மந்திரியைப் பேரலவே அரசனால் வரிசைகள் பெற்று அவனுடன் இருந்து ஆலோசனை கூறியும், அரசியல் துறைகளை நிர்வகித்தும் வந்தவர்கள் இன்னோர். திரு மந்திரவோலை, விடையிலதிகாரி, வரிக்குக் கூறு செய்வார், நாட்டதிகாரி என இவர்கள் பலவகையினராய் இருந்தனர். இவருள், திருமந்திரவோலை என்பவன்

அரசன் திருவாய்மலர்ந்தருளும் ஆணைகளைக் கேட்டு எழுதியும், இன்னின்ன காலத்து இன்னின்ன நடத்தற் குரியன என்பதை அவனுக்கு நினைவூட்டியும், அவனால் நடத்தற்குரிய காரியங்களை நிர்வகித்துப் பார்த்தும் அவனது 'அந்தரங்கக் காரியதரிசி'யின் ஸ்தானத்திலிருந்தவன்.

“முறையிடத்திரு மந்திர வோலையான்
முன்வணங்கி முழுவதும் வேந்தர்தம்
திரையிடப்புற நின்றனர் என்றலும்
செய்த நோக்கில்வந் தெய்தி நெருக்கவே”

என்று, தம்மாரசனான அபயன் காலத்தில் இவ்வதிகாரி நடத்திய காரிய முறையைச் செயற்கொண்டாரும் கூறு தல் காணலாம். நம் சோழர் பெருமான்மீது இவ்வுத்தியோகம் வகித்தவர்களுள் முக்கியமானவர் பின்வருவோர்:—

இராஜ நாராயண மூவேந்த வேளான்,
மீனவன் மூவேந்த வேளான்,
நெறியுடைச் சோழ மூவேந்த வேளான்.

இனி, அரசரிடமிருந்து பிறக்குங் கட்டளைகளை அவரவர்க்கு அனுப்பி உத்தரவிடுந் தலைவன் 'விடையிலதிகாரி' ஆவான். வாங்கப்பட்ட அரசிறை முதலிய வருவாய்களையும் செலவுகளையும் ஒழுங்காக வைப்பித்து மேற்பார்ப்போர் 'வரியிலார்' எனப்படுவர். அரசிறை முதலியன விதித்துத் திட்டஞ் செய்யும் அதிகாரிகள் 'வரிக்குக் கூறு செய்வார்' ஆவர். இவர்களன்றி, அரசிறை நீங்கிய ஊர்களின் கணக்குகளை மேற்பார்க்கும் புரவரிச்சீகரண நாயகமும், குத்தகை நிலங்

களின் கணக்கு வைக்கும் 'வரிப்பொத்தக' அதிகாரியும், நாட்டின் நிலைமைகளை ஆராய்ந்து ஒழுங்கு செய்யும் நாட்டதிகாரிகளும், அரசுகளைத் தண்டிவதை மேற்பார்க்கும் 'தண்டிவா'னும் இருந்தனர் என்பது நம் சோழன் சாஸனங்களால் தெரியவருகின்றது. இவ்வரசியல் துறைகளுக்கெல்லாம் நம் அரசன் கீழ் அதிகாரிகளாயிருந்தவர்கள் பலர். அவருள்—

களப்பாளராசர்	வாணாதிராசர்
தொண்டைமான்	வேசாலிப்பேரையர்
துளம்பாதிராசர்	காடுவெட்டிகள்
விழுப்பாதிராசர்	கொங்கராயர்
நந்தியராசர்	சித்தரசர்
வயிராதிராசர்	விழிஞத்தரையர்

முதலியோர், இவன்காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனர். இவருள் பலர் உடன் கூட்டத்துப் பெருமக்களாகவும் விளங்கியவர்கள் எனத் தோன்றுகின்றது. நாட்டித் தலைவர்களான சாமந்தர்கள் சிலரும் இவ்வுடன் கூட்டத்தவர்களிற் சேர்ந்தவர்களே.

அரசனிடம் குறையோ, முறையோ, உரிமைகளோ பெற வேண்டியவர்கள் தங்கள் வேண்டுகோளை முதலில் இவ்வதிகாரிகளுள் ஒருவரிடம் அறிவிப்பர். அறிவித்தவற்றை விசாரித்து, அரசன் ஆணைபெறுவது அவசியமானால், அவ்வதிகாரியே அவ்வரசனிடம் நேரில் விண்ணப்பம் செய்வார். அதனைக் கேட்ட வேந்தன் காரியத்துக்கேற்றபடி உடன்கூட்டத்தவரோடு கலந்தோரணியாகவோ முடிவுசெய்து, தன் ஆணையை வரிக் கூறு செய்வார் முதலிய அதிகாரிகளுக்கு வாய்

மொழியாக அருளிச்செய்வான். அவ் வருளிச்செயல் திருமந்திரவோலையதிகாரியால் பட்டோலை கொள்ளப்பட்டு, உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகளின் கையொப்பத்துடன் உரிய கீழதிகாரிக்கு அனுப்பப்படும். இவ்வாறன்றி, அரசனுக்கு வேண்டியவர்கள் அவனிடம் நேரே தங்கள் குறைமுறைகளை விண்ணப்பித்து அவன் ஆணையைப் பெறுவதும், சொந்தக் காரியமானவற்றை அரசனே பிறரோடு ஆலோசிக்காமல் ஆணையிடுவதும் உண்டு.

மகா சபைகள் :—அரசியல் துறைகள் மேற்கூறிய அதிகாரிகளின் மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டிருந்தது போலவே, ஜனசமுதாயத்துக்குரிய பொதுக் காரியங்களும் நியாய பரிபாலனமும் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் அமைந்த சபைகளால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன. இச்சபையின் அங்கத்தினரெல்லாரும் பொது மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டவர்களே. அவ்வாறு தெரிந்தெடுப்பதற்கும், தெரிந்தெடுத்த அங்கத்தினர் செய்வதற்குரிய காரியாதிகளுக்கும் ஏற்ற விதிகள் செப்பமாக அரசாங்கத்தாரால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆயத்துறை, நியாயத்துறை, தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச் சந்தம், அகரப்பற்று, மடப்புறம் ஜீவிதப்பற்று, படைப்பற்று, வன்னியப்பற்று முதலிய பொதுவுரிமைகளெல்லாம் இவர்கள் மேற்பார்வையில் சிறிதும் குறைவில்லாமல் நடைபெற்றுவந்தன. இம் மகா சபையின் உட்பிரிவுகளான தர்மவாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்ட வாரியம், ஊர்வாரியம், பொன்வாரியம் இவைபோன்ற கிளைச்சபைகளும் தாய்ச்சபைகளுடன் ஒத்துழைத்து வந்தன.

நம் வேந்தன் காலத்தில் இந்த மகாசபைகள் ஆலய முதலிய அறப்புறங்களுக்கு இறைகழித்துக் கொடுத்தும்

நிலவரித் திட்டஞ்செய்தும் பூமிகள் உதவியும் பிறர் அளித்த நிலங்களையும் பொருள்களையும் ஏற்றுக் கண்காணித்தும் திருப்பணிகள் பல புரிவித்தும் இராஜத்துரோகம் சிவத்துரோகம் களவு முதலியவற்றுக்குத் தண்டம் விதித்தும் பொதுக் காரியங்களைத் திறமையுடனும் சிரத்தையுடனும் நிர்வகித்து வந்த செய்திகளைக் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் பரக்கக் காணலாம். இம் மகாசபையேயன்றி, நாட்டாரும் நகரத்தாரும் திரண்டு சபை கூடிக் கொலை களவு முதலிய குற்றங்களை ஆராய்ந்து உரிய தண்டனைகளை விதிப்பதும் உண்டு. இத்தகைய மகாசபைக்கு அங்கத்தினரைத் தேர்த்தெடுப்பதில் இருந்த பழைய விதிகளை நம் வேந்தன் சில நகரங்களில் திருத்தி யமைத்துள்ளான். இச் சோழனது ஏழாவது ஆட்சியாண்டில் உண்டான தலைநாயிற்றுக் கல்வெட்டில் இக் கூட்டத்தாரின் விதிகளாகக் காணும் விஷயங்களாவன :

1. இவ்வாண்டு முதல் சபைக்கூட்டத்துக்கு அங்கத்தினர்களாகத் தேர்த்து எடுக்கப்படுவோர், அத் தேர்தலுக்குமுன் பத்து வருடங்கள் அக்கூட்டத்தின் அங்கத்தினராய் இருந்திருக்கக்கூடாது.
2. வித்வான்களாயும், சமபுத்தி உள்ளவர்களாயும், நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாயும் உள்ளவர்களே தேர்தலுக்கு உரியவர்கள்.
3. இந்த ஏழாம் ஆண்டுக்கு முன்னும் பின்னும் ஐந்து வருடங்கள்வரை, கூட்டத்து அங்கத்தினர்களின் உறவினர்களும் தேர்தலுக்கு உரிமையில்லாதவர்கள்.

4. அரசிறை முதலிய கடமைகளைச் சரிவரச் செலுத்தாதவர்களும், இலஞ்சம் வாங்கினவர்களும், மற்ற வினைக்கேடு உள்ளவர்களும் சபை அங்கத்தினராய் இருக்க உரிமையற்றவர்கள்

என்பன.

இம் மகாசபை அங்கத்தினரான பட்டர்கள் (வித்வான்கள்) நம் சோழன் காலத்தில் தம்மீர் கூடிச் செய்த குற்றத் தீர்ப்புக்கள் சில இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை :

ஒரு சமயம் இருவர் தங்கள் வயலில் ஒரு எருமை மாடு பயிர்களை மேய்வது கண்டு அதை நன்றாய் அடித்தார்கள். அதனால் எருமை இறந்து விட்டது. அச் செய்தியை அவர்கள் பட்டர்களுக்குத் தெரிவிக்க, பட்டர்கள், பக்கத்தில் இருக்கும் கோயிலுக்கு ஒரு தீபம் கொடுக்கும்படி சொல்ல, அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்.

இனி, தேவாலயம் முதலியவற்றின் சொத்துரிமை பற்றி நேரும் பெரிய வழக்குகளை அரசன் தன் உடன்கூட்டத்து அதிகாரிகளைக்கொண்டு விசாரிக்கச் செய்வதும், அவர்களது விசாரணை முடிவைப் பெரும்பாலும் அனுமதித்து உறுதி செய்வதும் வழக்கமாகும். உதாரணமாக :

நம் வேந்தனது 15-ஆம் ஆண்டில், திருவாவடு துறைக் கோயிலார்க்கும் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலார்க்கும் தோட்டக் கூருள நிலங்கள் சிலவற்றின் உரிமைபற்றி விவாதம் நேர்த்தபோது, அதனைத் தீர்த்துவைக்கும்படி நம் அரசனிடம் கொங்கராயர் என்பவர் வேண்டிக்கொண்டார். அரசன் தன்

அதிகாரிகளான வாணதிராசர், நுளம்பாதிராசர், வரிக்குக்கூறுசெய்வார் இவர்களுக்கு அவ்வழக்கை ஆராயும்படி உத்தரவிட்டான். அதன்படி அவர்கள் கூடிச் செய்த விசாரணையில், திருவாவடுதுறையார் கொண்டாடும் பாத்தியம் தவறு என்றும், திருவாலங்காட்டார்க்கே அஃது உரியதென்றும் முடிவு செய்யப் பட்டது. இத்தீர்மானத்தை அரசனுக்கு அறிவித்ததும், அவன் ஆணைப்படி அந் நிலவுரிமை திருவாலங்காட்டார்க்கே திருப்பி அளிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறே நம் வேந்தனது 17-ஆம் ஆண்டில் திருமாகாளத்துக் கோயிலிலுத்தை 'விடுதிட்டிப்' பெற்றுத் தாம் அடைந்திருப்பதாக இராஜபுத்திரப் பல்லவராயர் என்ற அதிகாரி பாத்தியங்கொண்டாடினார். அப்போது வாணதிராசர், நுளம்பாதிராசர் என்ற வேறு அதிகாரிகள் இருவர் அந்நிலம் கோயிலுக்கு உரியதென்று கூற, அவ்வழக்கு வேசாலிப் பேரையார் என்பவரால் விசாரிக்கப்பட்டு, பல்லவராயர் கொண்டாடிய பாத்தியத்துக்கு ஆதரவில்லை யென்றும், கோயிலுக்கே அஃது உரியது என்றும் தீர்மானிக்கப் பட்டது.

மேற்கூறியவை போன்றவை மற்றும் பல உண்டு. இவற்றால், நகர கிராம மகாசபைகளும், நாட்டாரும், அரசனும், நாட்டு வழக்குக்களையும் குற்றங் குறைகளையும் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து வந்தமையால் நீதிபரிபாலனம் நெறிமுறை பிறழாமல் நடந்துவரலாயிற்று என்பது அறியலாகும்.

இனி, அரசியலுக்குரிய துறைகளாக அமைந்தவை எத்தனையோ உள்ளன. குடிகளின் பாத்தியா பாத்தியங்களும், நிலங்களின் அளவைத்திட்டமும், அவற்றிற்கு ஏற்பட்ட அரசிறை முதலிய வரி விகிதங்

களும், நாணயங்களின் செலாவணியும், ஆலயங்கள் முதலிய அறப்புறங்களின் பரிபாலன முறைகளும் ஜாதி தர்மங்களின் வியவஸ்தையும், வியாபாரிகளின் கூட்ட ஒழுங்கும், நாட்டுமக்களின் வழக்கங்களுக்கேற்ப வழங்கி வந்தன. இவையாவும் பெரும்பாலும் முன்னோரான சோழமன்னர் மேற்கொண்ட முறைகளென்றே சொல்லலாம். இவற்றையெல்லாம் இங்கு விரிப்பின் இவ்வதிகாரம் அளவு கடந்துவிடும். ஆதலால், இவைகளை விடுத்து, நம் சோழன்காலத்து அரசியற் செய்திகளாக அறியப் பட்டவற்றைமட்டும் இங்கே குறிப்பிட்டோம்.

அத்தியாயம் 11

குணதிசயங்கள்

இதுவரையில் கூறிவந்த செய்திகளால் மூன்றாம் குலோத்துங்கனது வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாக நாம் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ள இயலும். இவ்வேந்தன் முதற்குலோத்துங்க சோழனுக்குப்பின்பு, தன கித்திரபரம்பரையில் வந்தவனானதலால், சோழகுலத்துப் பேரரசர்களின் வீரரத்தம் இவன் நரம்புகளிலும் ததும்பி யோடுவதாயிற்று. இரண்டாம் இராஜராஜன் தன் வமிசவிருத்திக்காகக் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து கொணர்வித்த சிறுவர்கள் இருவருள், இவன் ஒருவன் என்று முன்பே அறிந்தோம். அவ்வாறு தருவிக்கப்பட்டதுமுதலே ஆயிரத்தளி யாண்மனையில் வளர்ந்து, தக்க அமைச்சர்களாலும் அறிஞர்களாலும் இவன் சிட்சைசெய்யப்பெற்று வந்தவன். அதனால், இராஜ்ய நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய அறிவாற்றல் கனெல்லாம் இவனிடம் தாமாகவே கிரம்பலாயின. கிரம்பியிருந்த நிலையில், இவன் தமையன் ஆட்சியும்

முடிவுபெறவே, சோழ ராஜ்யபாரம் தன்னைத் தாங்க வல்ல இவன் தோள்களிலே சலனமின்றித் தங்கியது.

இச் சோழனை, இவன் முன்னோனான முதற் குலோத்துங்கனது அரிசாவதாரம் என்றே சொல்லலாம். பெயர் ஒற்றுமையும், அந்நிய மரபிலிருந்து புகுந்து அரசுக்கு உரிமை பூண்ட ஒப்புமையும் முன்பே தெரியவந்தவை. இதைத் தவிர, வீரம் நியாயம் தியாகம் என்ற மூன்று ராஜகுணங்களையும் மும்முரசங்களால் முழக்கிய தன்மையிலும் இவ்விருவரும் பெரும்பாலும் ஒத்தவர்களே.

(1) வீரத்திறம் :—நம் சோழர் பெருமானது வீரப் பெருமைகளை இன்னும் விவரித்தல் மிகையாகும். இவன் காலத்தும் இவன் தம்பியான சங்கரராஜன் காலத்தும் வாழ்ந்தவராக அறியப்படும் சங்கரசோழனுலா ஆசிரியர், மற்றெல்லாச் சோழரினும் அதிகமான வீரச் சிறப்பைப் பெற்றவன் குமார மகேதான் எனப்பட்ட இக் குலோத்துங்கன் என்று கூறியிருத்தல் முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. அவர் கூறியவாறு, போரில் பல்லாயிரவரைக் கொன்று அவர் தலைகள் குருதிவெள்ளத்தில் மிதப்பப் பேய்கட்கு விருந்தளித்து, மாற்றரசரிடம் திறை கொண்டு, தனது புலிக்கொடியை அரசர் பலரும் அணியச் செய்த வெற்றிச் சிறப்பியல்பினாலேயே வீரராஜேந்திரன், திரிபுவன வீரன் என்ற பெயர்கள் இவனுக்கு வாய்த்தன. புலவர் பெருமானான கம்பரும்,

“புலிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன்”

“சென்னிநாட் டேரியல் வீரன்”

என்று இக்குணப்பெயர்களால் இவனைக் குறிப்பிட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. இக் குலோத்துங்கன் பெரும்

போர்களிலே தன் அஞ்சாத் தறுகண்மையைக் காட்டி வந்தவனானும், பகைவர்கள் வந்து பணிந்தபின், அவர்கள் இழைத்த சூழ்ச்சிகளையும், தீமைகளையும் முற்றும் மறந்து, அன்பும் மரியாதையும் அவர்களிடம் காட்டிவந்தவன். ‘போர் அமலன்’ என்று கம்பநாடர் இவனுக்குப் பேர் வழங்கியதும் இப் பெருங்குணத்தைக் கண்டென்றே சொல்லலாம். ஆகவே “பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன்றுற்றக்கால், ஊராண்மை மற்றத னெஃகு” என்றவாறு அமைந்த நம் வேந்தனது மறக் கருணைத்திறம் விளக்கமாகும்.

இவ்வாறு மறக்கருணையுடையனானும், பணியாத பகைவரிடம் இவன் சிறிதும் மனமிரங்கியவன் அல்லன். இவனது மதுராவிஜயத்தில் பாண்டியநாட்டைப் பாழ் படுத்தியும், பாண்டியன் அரண்மனையுட் புகுந்து, அங்குள்ள அவன் மண்டபங்களை இடித்துக் கழுதை ஏர் கொண்டு உழுது கவடிவித்தியும், பாணனுக்குப் பாண்டியப்பட்டஞ் சூட்டியும் இவன் புரிந்த செயல்கள் கொடுமையானவையே. ஆனால் தானும் தன் முன்னோனும் தக்க சமயங்களில் புரிந்த நன்றிகளையும், செய்த உடன் படிக்கைகளையும் பாண்டியன் மறந்து, தனக்குக் கேடு சூழ்வதை அறிந்ததும் உண்டான பெருஞ்சீற்றத்தின் விளைவே இச்செயல்கள். நம் சோழன் உள்ளொன்றும் புறம்பொன்றும் உடையவன் அல்லன். அளித்த வாக் குறுதியை உலகம் பிறழினும் வழுவாது செய்பவன்.

அதனாற்றான், இக்குணங்கள் தவறிய பகைவரிடம் இவன் தன் கொடுமையைக் காட்ட நேர்ந்தது என்னலாம். இப்படிப்பட்ட வன்கண்மைகளை இவன் முன்னோரும் பகைவர் திறத்தில் காட்டியவர்களாயிருத்தலும், அது புறத்துறைகளுள் ஒன்றாகப் புகழப்படுதலும் இங்கு அறியத்தக்கவை.

நம் சோழன் சிறுபிராயமுதலே குதிரையேற்றம் யானையேற்றம் முதலிய போர்ப் பயிற்சிகளிலும், வேட்டையாடுதல் நீர்விளையாட்டு முதலியவற்றிலும் விருப்ப முடையவன் என்று தெரிகின்றது. 'வாசி நகுலன்' 'பரிவீரன்' என்று இவனைப் புகழ்வர் கோவை நூலார். மதுராவிஜயத்தின்பின் அந் நகர்ப் பக்கங்களில்,

“வேஞ்சிலை வாங்கி வேட்டையாடி நீர்விளையாடி

ஓடைமதக் களிநேறி ஆடல்வாம் பரிகடலித்

தண்டளவ மலர்மாலையில் வண்டாடச் செண்டாடி.”

மகிழ்ந்தான் என்று கூறுகின்றது இவனது மெய்க் கீர்த்தி. மகிழ்ச்சிக் காலங்களில் அரசர் முதலியோர் இத்தகைய விளையாட்டுக்கள் புரிதல் பண்டை வழக்கமே. சேரமான் பெருமாள் நாயனாரும் சுந்திரமூர்த்திகளும்,

சேண்டாடுந் தொழின் மகிழ்வும்

சிற்சோற்றுப் பெருஞ்சிறப்பும்

வண்டாடு மலர் வாவி

மருவியநீர் விளையாட்டும்”

(பெரியபுராண. சேரமான். 155)

புரிந்தனர் என்றும், “நிலைச்செண்டும் பரிச்செண்டும் வீசி மிக மகிழ்வெய்தி”னர் என்றும் சேக்கிழார் பாடு தலும், ‘வாறுளைப் புரவியற் பொருவில் செண்டாடி’ என்று கம்பர் கூறுதலும் (கம்ப ராமா. நகரம். 68) இங்கே ஒப்பிடத்தக்கன.

கி.பி. 1178-ல் எழுதிய சீன ஆசிரியரொருவர் சோழநாட்டையும் அதன் படைநிலையையும் பற்றிக் கூறு வதாவது :

“இத்தேசம் மேற்கு நாடுகளுடன் பகைகொண் டுள்ளது. அரசாங்கத்தில் 60,000 யானைகளடங்கிய

ஒரு மாபெரும்படை உளது. ஒவ்வொரு யானையும் 7, 8 அடி உயரம் உடையது. போரிடுஞ் சமயத்தில் இவ் யானைகளின் முதுகின்மேல் உள்ள அம்பாரிகளில் வீரர்கள் அநேகர் செல்கின்றனர்; இவ்வீரர்கள் கையில் ஈட்டி யேந்தி யுத்தம் புரிகின்றார்கள். அம்புகளை வெகுதூரம் வரை செல்ல எய்கின்றனர். போரில் வெற்றியளிக்கும் யானைகளுக்குச் சிறப்புப் பெயரிட்டு வழங்குகின்றனர். சிலர் நேர்த்தியான மேல் விரிப்புக்களையும், பொன்னாலான முகபடாங்களையும் அதற்குப் பரிசாக அளிக்கின்றனர். தினந்தோறும் அரசன் சமூகத்தில் யானைப்படை கொணர்ந்து காட்சியாக நிறுத்தப்படும்.”

(2) நியாயத்திறம் :—பெருவீராகிய நம் சோழ னிடத்தில் நியாயபரிபாலனம் கிரம்பியிருந்தது. இவன் ஆட்சியின் நேர்மை, மேலே கூறிவந்த பற்பல செய்தி களாலும் விளக்கமானதே. “மாமனு நூல் ஆராயும் நீதிக் குலோத்துங்கன்” என்றார் கோவை யாசிரியரும். வேற்றரசரது கொடுங்கோன்மையைக் களைந்து செங்கோ லாட்சி நடைபெறுமாறு செய்தவன் இவன். பதின் மூன்றாவது நூற்றாண்டினரான சௌஜு குவா என்னும் சீன ஆசிரியர் (Chau Ju-Kua) சோழர் நீதிமுறையைப் பற்றிச் சொல்லுவதாவது :

“குற்றம் புரிந்தோரை மந்திரிகள் தண்டிக் கின்றனர். குற்றம் அற்பமா யிருந்தால், குற்றவாளி ஒரு மரச்சட்டத்திற் கட்டப்பட்டுக் கோலால் 50, 70, அல்லது 100 அடிகள் அடிக்கப்படுவான். பெரும் பிழைகள் செய்தவர் சிரச்சேதம் செய்யப்படுவர்; அல்லது யானைக்காலால், தலை இடறப்படுவர்.”

(3) தியாகச் சிறப்பு :—வள்ளன்மையில் தன் முன்னோர் பலரினும் சிறந்து விளங்கியவன், இச் சோழர் பெருந்தகை. இவன் காலத்துப் பெரும் புலவர்களுள்

இவனால் ஆதரித்து அபிமானிக்கப்படாதவர் எவருமே இரார் என்று தோன்றுகிறது. தன்பால் வந்த கலைவாணர்க்கெல்லாம் கனக வருஷம் பொழிந்தவன் இவன்.

இவன் வழங்கிய பொன்களும் மற்றப் பொருள்களும் இவனைப் பாடிய கவிஞர் வீடுகளில் கிரம்பிக் கிடப்பதை நேரிற்கண்டு களித்தவர் போல,

“ புலிபுகழ் சென்னிப்போ ரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும்
சலியுடைத் தூசுமென் சாந்து மாலையும்
அலிரிழைக் குப்பையு மளவி லாதது ”

(கிஷ்கித். பிலகீங்கு. 35)

என்று, தம் இராமாயணத்தில் உவமைமுகத்தால் கூறுகின்றார், கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பநாடார்.

தமிழ்வாணர்க்கு இவ்வாறு உதவியது போலவே, வடமொழிவல்லவரான அந்தணர்க்கும் ஏனைக் கலைஞர்க்கும் அளித்தவன் நம் வேந்தன். திருவொற்றியூரிலிருந்த வியாகரண சாஸ்திர சாலைக்கு இவன் இறையிலி செய்துள்ளான். மதுரா விஜயத்தில்,

“ அருமறை முழுதுணர்ந்த அந்தணர்க்கு அகரமேற்றி ”

ஆதரித்தான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தியும் கூறுகின்றது.

(4) சமயாபிமானம்:—நம் வேந்தனது வைதிக மதப்பற்றையும் சிவபக்திச் சிறப்பையும் சமயநிலை கூறிய விடத்து விளக்கினேன். பொதுவாக, சிவாலயங்களில் இவனுக்குப் பத்தி சிரத்தை மிகுதியும் உண்டாயினும், தன் முன்னோர் வழிபட்டுவந்த தில்லையிலும் திருவாரூரிலும் இவனுக்கிருந்த அபிமானம் பெரிதாகும். தன்

மதுராவிஜயத்தில் சேர பாண்டியரிடமிருந்து பெற்ற அளவற்ற திரவியங்களை இத்தலங்களுக்கு வாரிவழங்கினான் இவ்வேந்தன். அவ்வெற்றியில் தான் பெற்ற பெயரால் ‘முடித்தலைக்கொண்ட பெருமாள் திருவீதி’ என்று சிதம்பரத்தில் மேற்குத் தெரு வொன்று எடுத்துச் சிறப்பித்தான். சிவபக்தியிற் சிறந்து நின்றானுயினும் அந்நிய மதத்தவரிடமும் அவர் தெய்வங்களிடமும் கொடுமையும் வெறுப்பும் சிறிதும் காட்டாமல் பொதுநோக்கத்துடன் தன் அன்பையும் ஆதரவையும் செலுத்தி வந்தனன், நம் அரசர் பெருந்தகை. சைனப் பெரும் பள்ளிகளும், அமண் பெரியார்களும், சைன பண்டிதர்களும் இவனாற் பேணி ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதும், உடன்கூட்டத்துப் பெருமக்களுள் சைன அதிகாரி ஒருவரை இவன் உடையனாயிருந்ததுமே மேற்கூறியவற்றிற்குத் தக்க சான்றுகளாகும்.

(5) பிறந்த மாத நகஷத்திரங்கள்:—நம் குலோத்துங்கன் பிறந்தநாள் தைமாதத்து அஸ்தநகஷத்திரமாகும். இது, தன்பேரால், திருநறுக்குன்றைப் பெரும் பள்ளி அருகதேவர்க்கு “ஆரூவது முதல் நம் பேராலே இராசாக்கனாயன் திருநாள் என்று தைமீ” அத்தத்திலே தீர்த்தமாகத் திருநாள் எழுந்தருளுவிப்பதாகச் சொன்னோம்” என்று இவன் கட்டளையிட்டிருப்பதனால் வெளியாகின்றது. அப்பெரும்பள்ளியின் தலைவர்கள் “முன்பிலாண்டு எழுந்தருளுகிற வைகாசித் திருநாளுடனே அரசன் பெயராலும் ஒரு விழா நடத்த வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கிணங்கிய நம் வேந்தன், அவ் விழாவிற்குத் தன் பெயர்களுள் ஒன்றையும், மாச நகஷத்திரங்களையும் தானே குறிப்பிட்டான். அக் குறிப்பிட்ட காலம், அவன் பேருக்கேற்றபடி அவன் பிறந்த மாத நகஷத்திரங்களாகவே

கொள்ளத்தக்க தன்றோ? அரசர்கள் தாம் பிறந்த நாளில் கடவுளுக்கு விழா நடத்த ஏற்பாடு செய்தல் பண்டை வழக்கமே. முதல் இராஜராஜன் மலைநாட்டுத் திருநெடுக்கரைச் சிவபிரானுக்கு, தான் பிறந்த சதய நாளில் திருவிழா நடத்திய செய்தியாலும் இது தெரியலாகும். “சதய நாள் விழா உதியர் மண்டலத் தன்னில் வைத்தவன்” என்று சயங்கொண்டாரும் இதனைக் குறிப்பிடலாயினர்.

(6) தேவியர்:—நம் வேந்தனுடைய பட்டமகிஷி, “புவனமுழுதுடையாள்” என வழங்கப்பட்டாள். சோழ மாதேவியர்கள் உலகமுழுதுடையாள், ஏழுலகு முடையாள் என்று இவ்வாறு பேர்பெற்று வந்தமுறையில், இப்பெயர் அவளுக்கு வழங்கியது. இவளே தலைமையரசி என்பது “புவன முழுதுடையாளோடும் செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தருளிய” என்று சாஸனங்களில் இவ்வரசன் விசேடிக்கப் படுதலால் அறியலாம். இத்தொடரால் அரசன் ஓலக்கமாய் இருக்கும் போதெல்லாம் சிங்காதனத்தில் உடனிருக்கும் உரிமை இப் பட்டமகிஷிக்கு உண்டென்பது விளங்கும். பட்டங் கட்டுங் காலத்தில் தலைமைத்தேவி சிங்காதனத்தில் அரசனுடனிருந்து அபிஷேகமும் முடியும் தரிக்கும் பெருமை உடையவள். நம் அரசனுடைய தமையன் சிறுவனாய் முடிசூடிய காலத்திலும் தேவியுடன் அமர்ந்தே முடி தரித்தான் என்று தெரிகின்றது.

இவ்வாறு, அறிவு திரு ஆற்றல் அழகு முதலிய உத்தம இலக்கணங்களெல்லாம் ஒருங்கமைந்து விளங்கினான் நம் சோழ சக்கரவர்த்தி. இவன் காலத்தில் சோழ சாம்ராஜ்யம் மலைமேலிட்ட தீபம்போலப் பிரகாசித்தது. வெற்றித்திரு இவன் திருப்புயங்களில் வீற்றிருந்து கொண்டு, எடுத்த காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் இனிது

முடித்து வைத்தருளினான். அதனால், இவன் நேர்நின்று பரிபாலித்த 38-ஆண்டுகளிலும் சோழ ஏகாதிபத்தியம் எல்லாப் பெருமைகளுடனும் நிலவியது. நார்பது ஆண்டுகள் (கி. பி. 1218) வரையில் இவ்வேந்தனது சாஸனங்கள் நாட்டில் கிடைத்துள்ளன. ஆனால், இவன் பின்னவனான மூன்றாம் இராஜராஜன் கி. பி. 1216-ல் முடி சூடியவன் என்று தெளியப்படுகின்றான். இதனால், நம் குலோத்துங்கன் தன் 38-ஆம் ஆண்டு முடிவில், தான் நிர்வகித்து வந்த ஆட்சி இராஜ்யபாரத்தைத் தன் வழித்தோன்றலிடம் சேர்த்துவிட்டு ஓய்வு பெற்றிருந்தான் என்றும், ஆயினும், இவன் சிவித்திருந்த அவ்வி ரண்டாண்டுகளிலும் இவன் பேராலேயே சாஸனங்கள் பயின்றன என்றும் தெரியவருகின்றன. இவ்வாறு இரண்டாண்டுகள் ஓய்வு பெற்றிருந்ததற்கு இவனது வயோதிகமும், இடைவிடாது உழைத்து வந்ததனால் தேகநிலை மனோதிடங்கள் குன்றியதுமே காரணமாக வேண்டும்.

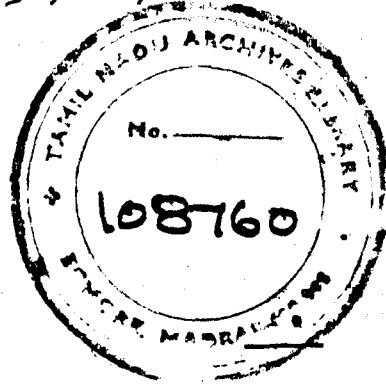
இவ்வாறு மகாவீரனும். பெருவள்ளுமாய்த் தென்னாடுங்கும் தன் புகழ்க்கதிர் பரப்பிய இக் குலோத்துங்கன், தன் அறுபதாம்வயதில் (அதாவது கி. பி. 1218-ல்) மேலோருலகம் எய்தினான்.

அத்தியாயம் 12

முடிவுரை

இக் குலோத்துங்கன் தளர்ச்சியுற்று ஒடுங்கியது முதலே துரதிருஷ்டங்கள் சோழ ஏகாதிபத்தியத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டன. இந்த அசுபமான வேளையில், இவன் பின்னவனான மூன்றாம் இராஜராஜன் முடி சூடினான். இவன் முன்னவற்கு என்ன முறையிற் பட்டம் பெற்றவன் என்பது தெரியப்படவில்லை. ஒருகால், தம்பியான சங்கர சோழராசனுக்கு இவன் மகன் போலும். ஏகாதிபத்தியத்தை நிர்வகித்துத் தாங்க வல்ல அறிவும் ஆற்றலும் இவ் விராசராசனுக்கிருந்தன அல்ல. முடிசூடிய இவனது பலவீன நிலைமையும், பெருவீரனாயிருந்தவன் வலிகுன்றி ஒடுங்கியதும், நெடுங்காலம் சோழரால் அடர்ப்புண்டு கிடந்த அரசர்களின் எழுச்சிக்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களை அளித்தன. வடக்கிலும் தெற்கிலுமிருந்த அவரெல்லாம் தங்கள் சக்திகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு ஆயத்தமானார்கள். உள்நாட்டுச் சாமந்தர்களான நாட்டுத்தலைவர்கள் சிலரும் இராசத் துரோகிகளாகிச் சூழ்ச்சி செய்தனர். இந்நிலைமையில் பழிக்குப்பழி வாங்கக் காத்திருந்த பாண்டியன் தென்புறத்திலும், வடிகாசர் வடபுறத்திலும், காடவன் முதலிய சிற்றரசர் உள்நாட்டிலும் கலகமும் போரும் விளைக்கவே, சோழ சாம்ராஜ்யம் மூன்றாம் இராஜராஜன் கால முதல் நிலைகுலையத் தொடங்கியது. திரிபுவன

வீரனான சோழ சூரியனும் இப்போது அஸ்தமித்தான். இவன் மறைந்தபின் இராசராசனும் அவன் பின்னோரு மாகிய அரசரின் ஆளுகை, சூரியாஸ்தமனத்துக்குப் பின்னமும் அந்திமாலையின் அரசாட்சியாகவே முடிந்தது. ஆயினும், அம் மாலையின் மயக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய பூர்ணசந்திரனது உதயவொளி தெற்கிலிருந்து மாறி, வடக்கே கண்ணுக்குப் புலப்படலாயிற்று. அதுவே விஜயநகர சாம்ராஜ்யம்.

கட்டுரைப் பயிற்சி

பின்வரும் பொருள்களைப் பற்றி ஒன்றரைப் பக்க அளவில் கட்டுரைகள் வரைக :—

1. சங்க காலத்துச் சோழர்.
2. இராதிராஜன்.
3. குலோத்துங்கன் போர்த் செயல்கள்.
4. குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்திய கலைவளர்ச்சி.
5. குலோத்துங்கன் காலத்துச் சமய நிலை.
6. குலோத்துங்கனது அறச் செயல்கள்.
7. குலோத்துங்கன் காலத்து அரசியல் அதிகாரிகள்.
8. தெலுங்குச் சோடர்.
9. குலோத்துங்கன் காலத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள், ஆற்றுப்பெருக்கு, குறாவளி.
10. குலோத்துங்கன் காலத்தில் நடந்த குழப்பங்களும் கலகங்களும்.
11. குலோத்துங்கனது சிறப்புப் பெயர்கள்.
12. குலோத்துங்கன் அரசியல்.
13. குலோத்துங்கன் காலத்து மகா சபைகள்.
14. குலோத்துங்கன் வீரத்திறம்.
15. குலோத்துங்கன் நியாயத் திறமும் சமயப்பற்றும்.

44384